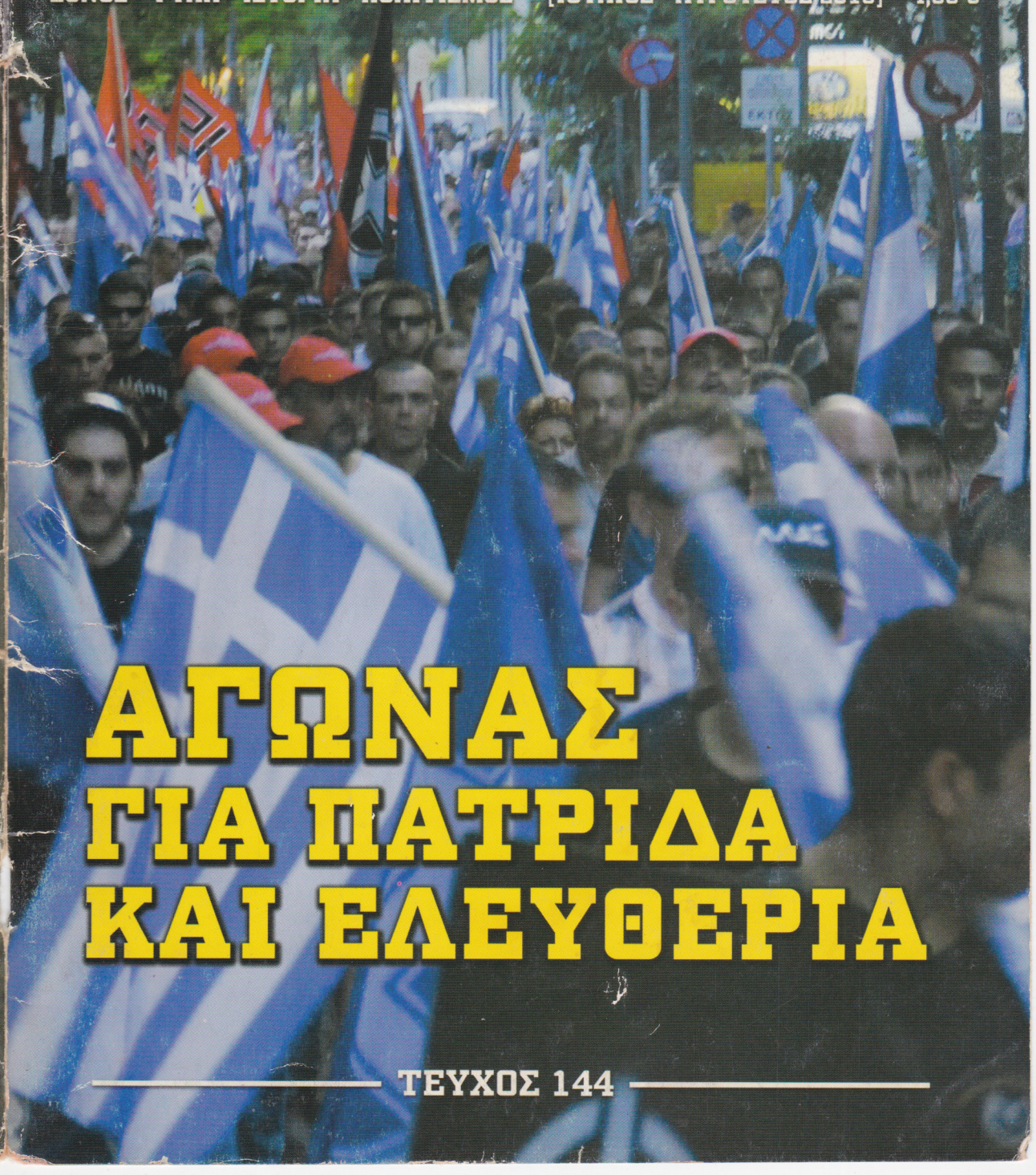

ΧΡΥΣΗ ΔΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ [ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2010] 4,00 €

**ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**

ΠΙΣΩ ΠΡΟΔΟΤΕΣ!

[Αιχμές]

Και όρους τους έκκασαν!

Εκεί που ο λαός αγωνίζεται για την πατρίδα και την ελευθερία, οι προδότες της Χρυσής Αυγής, οι οποίοι έχουν πάρει το όνομα της Χρυσής Αυγής, έχουν πάρει και τους όρους της. Οι προδότες της Χρυσής Αυγής, οι οποίοι έχουν πάρει το όνομα της Χρυσής Αυγής, έχουν πάρει και τους όρους της. Οι προδότες της Χρυσής Αυγής, οι οποίοι έχουν πάρει το όνομα της Χρυσής Αυγής, έχουν πάρει και τους όρους της.

Αντεπίθεση Εθνικά για Πατρίδα και Ψυχή

Η Ελλάδα, αγαπητοί μου, είναι μια χώρα που έχει περάσει από πολλές δοκιμασίες. Η Ελλάδα, αγαπητοί μου, είναι μια χώρα που έχει περάσει από πολλές δοκιμασίες. Η Ελλάδα, αγαπητοί μου, είναι μια χώρα που έχει περάσει από πολλές δοκιμασίες.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΘΝΙΚΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΤΟ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ. Η Ελλάδα, αγαπητοί μου, είναι μια χώρα που έχει περάσει από πολλές δοκιμασίες. Η Ελλάδα, αγαπητοί μου, είναι μια χώρα που έχει περάσει από πολλές δοκιμασίες.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΑΓΟΡΑΖΤΕ ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΕΣ

Λαϊκή Εθνικιστική Εφημερίδα

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Κάθε δεύτερη Τετάρτη
στα περίπτερα και τα πρακτορεία τύπου
όλης της χώρας!

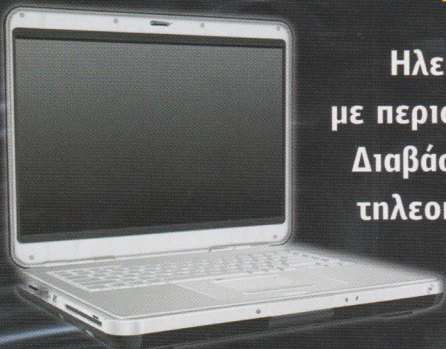
**Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ**

www.XAgr.net

Η Χρυσή Αυγή στο internet

Ηλεκτρονική Εφημερίδα του Λαϊκού Συνδέσμου με περισσότερες από 8.000 επισκέψεις ημερησίως. Διαβάστε αποκλειστικές ειδήσεις και δείτε σπάνια τηλεοπτικά ντοκουμέντα από τις εκδηλώσεις μας.

Ράδιο Αντεπίθεση

Με ζωντανές εκπομπές καθημερινά και δυνατή μουσική όλο το 24ωρο! Συντονιστείτε τώρα στο **radio-antepithesh.net**

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΕΘΝΟΣ - ΦΥΛΗ - ΙΣΤΟΡΙΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Αρ. Τεύχους 144 - Ιούλιος / Αύγουστος 2010

www.XAgr.net / xrushaugh@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΕΛ.4
- ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕΛ.10
- 1922: ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ - ΣΕΛ.12
- ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ HUMAN RIGHTS - ΣΕΛ.18
- ΤΟ ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ - ΣΕΛ. 20
- ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ: ΛΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ - ΣΕΛ. 24
- ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΒΟΛΑ ΚΑΙ ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ - ΣΕΛ. 27
- Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΟΜΑΚΩΝ - ΣΕΛ. 35
- Ο ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ - ΣΕΛ. 44

«Το γεγονός ότι ο Αρχαίος Ελληνικός Κόσμος αποτέλεσε μία υπερδύναμη, όχι μόνο στον πολιτιστικό τομέα, αλλά και στην κυριολεξία, οφείλεται στο γεγονός ότι πρώτα απ' όλα ήταν ένας συμπαγής και φυλετικά ομοιογενής πληθυσμός, που δημογραφικά βρισκόταν σε μεγάλη ανάπτυξη... Επιπλέον υπήρχε η αγάπη, το πάθος μάλλον, για ελευθερία και κυριαρχία.»

Κ.Θ. Ιωάννου, Γεωπολιτική

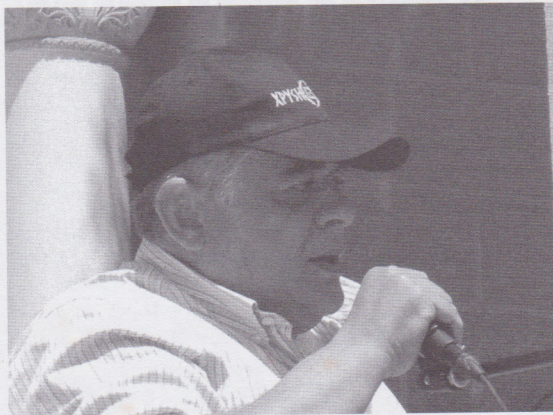

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ: Τ.Θ. 8346, Τ.Κ. 10010, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: Ι. ΑΔΕΞΙΟΥ, Ι. ΒΟΥΛΛΗΣ, Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΙΑΣ, Ε. ΖΑΡΟΥΛΙΑ,
Γ. ΛΥΚΟΣ, Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ, Η. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΡΟΣ,
Η. ΚΑΣΙΔΙΑΡΗΣ, Ε. ΠΑΠΠΑ, Χ. ΠΑΠΠΑΣ, Α. ΓΕΡΑΚΗΣ, Ν. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ,
Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ, ΑΡΤΕΜΗΣ Μ., ΚΩΣΤΑΣ Χ.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Εκφρασμένη δημόσια με δηλώσεις αρμοδίων υπουργών, επερωτήσεις βουλευτών και ολόκληρες συζητήσεις μέσα στο κοινοβούλιο, η πολεμική του συστήματος κατά της Χρυσής Αυγής. Διώξεις κάθε είδους, παράνομες και αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις, αποκλεισμός από τα ΜΜΕ της κατ' όνομα δημοκρατίας του ψευτορωμαίικου.

Επειδή δε όλα αυτά δεν φτάνουν, όπως αποδείχθηκε στην πράξη, έχουμε και τα πληρωμένα με κάθε είδους ανταλλάγματα συμβόλαια ηθικής και πολιτικής εξοντώσεως του Κινήματός μας και προπαντός των ανθρώπων, οι οποίοι αποτελούν την ψυχή του. Η πολεμική αυτή έχει σαν βάση της αυτό το οποίο με επιμονή ισχυριζόμαστε ότι ο Αγώνας δηλαδή της Χρυσής Αυγής δεν είναι αγώνας πολιτικός με την στενή έννοια του όρου, αγώνας για έναν διαφορετικό τρόπο διαχείρισεως της δεδομένης δημόσιας διαφθοράς, αλλά ένας Αγώνας αυθεντικά Εθνικός και ειλικρινά Λαϊκός!

«Όσο χειρότερα πάνε τα πράγματα, τόσο το καλύτερο για μας», είχε πει ο Λένιν παραμονές της Οκτωβριανής επανάστασης. Αυτό το «χειρότερα» στην Ελλάδα ήλθε και όσο ο καιρός περνά θα γίνεται όλο και περισσότερο έντονο. Αυτό όχι με δική μας ευθύνη, αλλά με ευθύνη αυτών που μας εξουσιάζουν και προς επιβεβαίωση των πολιτικών εκτιμήσεων της Χρυσής Αυγής εδώ και πολλά χρόνια. Ο Αγώνας μας όμως

ΓΡΑΦΕΙ Ο Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

είναι Αγώνας για Πατρίδα και Ελευθερία και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατόν να μας σταματήσουν ούτε οι επίσημοι λασπολόγοι των φυλλάδων και των καναλιών, ούτε οι ανεπίσημοι των σκοτεινών παρασκηνίων.

Οι μήνες που πέρασαν ήταν γεμάτοι έντονη αγωνιστική δράση για το Κίνημά μας. Όσο και εάν προσπάθησαν να μας «θάψουν» από την επικαιρότητα οι πληρωμένοι κονδυλοφόροι, δεν το κατόρθωσαν. Τι κι αν δεν είπαν λέξη για την συγκέντρωση του Ιανουαρίου για τα Ίμια στο κέντρο της Αθήνας; Την είδαν και την συζητήσαν όλοι! Όσο για την συνέχεια; Ενδιαφέρουσα... Δείχνει ακριβώς ότι το αφεντικό όλων αυτών που μας πολεμούν είναι ένα! Μετά την εξαιρετικά επιτυχημένη συγκέντρωση και πορεία μας είχαμε:

Α) έρευνα επίσημη με Εισαγγελέα στα γραφεία μας, γραφεία νομίμου πολιτικού κόμματος, που πρόσφατα μάλιστα είχε λάβει μέρος στις εκλογές. **Β) τρομοκρατική, δολοφονική επίθεση** σε ώρα κυκλοφορίας κατά των γραφείων μας μέσα στο κέντρο των Αθηνών. Ούτε ένα κανάλι, ούτε μία εφημερίδα δημοσίευσε το δελτίο τύπου που εκδώσαμε ή κάλεσε εκπρόσωπό μας να τοποθετηθεί... **Γ) εντολή άνωθεν προς τις αστυνομικές δυνάμεις για άμεσες προσαγωγές-συλλήψεις Χρυσουαυγιτών όπου αυτοί εγένοντο αντιληπτοί.** Σε μία περίπτωση μάλιστα συνελήφθησαν 30 πατριώτες και εθνικιστές στην πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα, πιστεύοντας ότι είναι Χρυσουαυγίτες!

Πως γίνεται τώρα ξαφνικά κράτος και αριστεροί τρομοκράτες να έχουν τον ίδιο στόχο, στην ίδια δεδομένη χρονική περίοδο, αυτό αφήνουμε να το κρίνετε εσείς.

Φυσικά δεν έλλειψε και η συνήθης λάσπη των ψευτοεθνικιστών, που όλο και περισσότερο

αποκαλύπτεται ο ρόλος τους. Η απάντησή μας δόθηκε στους δρόμους. Με άλλες πορείες και άλλες εξορμήσεις. Με μία μαζική συγκέντρωση για την εθνικιστική Πρωτομαγιά, με ένα εθνικό προσκλητήριο για την 29η Μαΐου και πορεία προς το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτη, με την μία και μοναδική μεγάλη συγκέντρωση και πορεία καταδίκης της τρομοκρατίας στον τόπο, όπου δολοφονήθηκαν από τους ασύδοτους μαρξιστές τέσσερεις Ελληνικές Ψυχές.

Η μεγάλη μας όμως δικαίωση εις ό,τι αφορά τους ψευτοεθνικιστές και τους ψευτοπατριώτες, ήταν η καθολική υπερψήφιση από ΟΛΟΥΣ τους βουλευτές του κόμματος του Καρατζαφέρη, της προσφυγής-υποταγής της χώρας στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο των παγκόσμιων σιωνιστών τοκογλύφων! Εάν κάποιοι από αυτούς που υποστήριζαν με καλή πίστη τον Καρατζαφέρη είχαν φιλότιμο και Ιδεολογία θα έλεγαν μετά από αυτό ένα μεγάλο συγγνώμη. Όχι όμως δεν είπαν αυτό το συγγνώμη, αλλά εξακολουθούν να βρίσκονται στις στοργικές αγκάλες του, μήπως και γευτούν κάποτε και αυτοί κάποιο ψίχουλο εξουσίας. Όχι πως χρειαζότανε αυτή η ψηφοφορία για να καταλάβουμε τι εστί Καρατζαφέρης και το κόμμα του, αλλά με αυτή την ψηφοφορία τα πράγματα πλέον είναι ξεκάθαρα.

Δεν λείπουν και αυτοί εκ των κατηγορών του Καρατζαφέρη οι οποίοι ισχυρίζονται ότι η προσφυγή-υποταγή της χώρας μας στην Ε.Ε. και το ΔΝΤ είναι παράνομη και αντισυνταγματική. Κάνουν λάθος! Και για του λόγου το αληθές τους παραθέτουμε τα άρθρα 27 και 28 του Συντάγματος της δημοκρατίας της μεταπολιτεύσεως που στο σημείο αυτό είναι ξεκάθαρο το πόσο σέβονται την εθνική ανεξαρτησία αυτής της χώρας αυτοί που μας κυβερνούν. Διαβάστε τα:

ΑΡΘΡΟ 27

1. Καμία μεταβολή στα όρια της Επικράτειας δεν μπορεί να γίνει χωρίς νόμο, που ψηφίζεται με την απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των Βουλευτών.

2. Χωρίς νόμο, που ψηφίζεται με την απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των Βουλευτών, δεν είναι δέκτη στην Ελληνική Επικράτεια ξένη στρατιωτική δύναμη ούτε μπορεί να διαμένει σ' αυτή η να περάσει μέσα από αυτή.

ΑΡΘΡΟ 28

1. Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις από την επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμίας αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου. Η εφαρμογή των κανόνων του διεθνούς δικαίου και των διεθνών συμβάσεων στους αλλοδαπούς τελεί πάντοτε υπό τον όρο της αμοιβαιότητας.

2. Για να εξυπηρετηθεί σπουδαίο εθνικό συμφέρον και να προαχθεί η συνεργασία με άλλα κράτη μπορεί να αναγνωρισθούν, με συνθήκη ή συμφωνία, σε όργανα διεθνών οργανισμών αρμοδιότητες που προβλέπονται από το Σύνταγμα. Για την ψήφιση νόμου που κυρώνει αυτή τη συνθήκη ή συμφωνία απαιτείται πλειοψηφία των τριών πέμπτων του όλου αριθμού των Βουλευτών.

3. Η Ελλάδα προβαίνει ελεύθερα, με νόμο που ψηφίζεται από την απόλυτη πλειοψηφία του όλου αριθμού των Βουλευτών, σε περιορισμούς ως προς την άσκηση της εθνικής κυριαρχίας της, εφόσον αυτό υπαγορεύεται από σπουδαίο εθνικό συμφέρον, δεν θίγει τα δικαιώματα του ανθρώπου και τις βάσεις του δημοκρατικού πολιτεύματος και γίνεται με βάση τις αρχές της ισότητας και με τον όρο της αμοιβαιότητας.»

Δεν χωρεί λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι σύμφωνα με το Σύνταγμα της δημοκρατίας της μεταπολιτεύσεως, η πλειοψηφία των Βουλευτών μπορεί να παραχωρήσει και κομμάτι της Ελληνικής Πατρίδας (άρθρο 27) και βεβαίως (άρθρο 28) να εκχωρήσει εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα χάριν διεθνών συμφωνιών... Εάν αυτό δεν το έχουν καταλάβει οι κ.κ. υπέρμαχοι της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, που κατηγορούν εμάς σαν «κακούς φασίστες» δεν φταίμε εμείς.

Μετά ταύτα είναι προφανές ότι ο Αγώνας της Χρυσής Αυγής είναι κατά δεύτερο λόγο αγώνας πολιτικός και είναι πρώτα απ' όλα αγώνας για Εθνική ανεξαρτησία. Είναι Αγώνας για Πατρίδα και Ελευθερία!

Ν.Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

ειδήσεις και σχόλια

Η απόλυτη εθνική ξεφτίλα: Παραχώρησαν για πάρτυ της πλουτο- κρατίας το θωρηκτό «Αβέρωφ»

Το θωρηκτό «Αβέρωφ» ήταν ένας από τους κύριους παράγοντες της Ελληνικής νίκης στους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13. Υπήρξε δε ο αναμφισβήτητος πρωταγωνιστής του ναυτικού αγώνος στην διάρκεια του πολέμου αυτού! Ο αείμνηστος Ναύαρχος Κουντουριώτης και το παράτολμο θάρρος του συνέτριψαν κυριολεκτικά τον τουρκικό στόλο, τον οποίο είχε αποκλείσει στα στενά και συνέβαλε τα μέγιστα στην απελευθέρωση τόσο των νήσων του Αιγαίου όσο και της Θεσσαλονίκης. Αυτά όμως είναι λεπτομέρειες για τους γραικύλους...

Πριν λίγες ημέρες το θωρηκτό «Αβέρωφ», που έχει οριστεί να είναι τιμής ένεκεν πολεμικό μουσείο, μετατράπηκε σε club για να γιορτάσουν τον γάμο τους ένας μεγαλοεφοπλιστής, προφανώς εβραϊκής καταγωγής από το όνομα, και η τηλεπερσόνα συμβία του. Στο θωρηκτό «Αβέρωφ» όπου κάποτε αντηχούσαν τα κανόνια και η βροντερή φωνή του Ναύαρχου Κουντουριώτη τοποθετήθηκαν μπουφές, φωτορυθμικά και ακουγόντουςαν τσιφτετέλια και καρσιλαμάδες... Εκεί και όλοι οι εξέχοντες της πλουτοκρατίας. Ουδείς είχε την ευαισθησία να πει τι κάνει ή να αποχωρήσει! Αυτή είναι η «Ελλάδα» του 2010. όμως αυτό δεν είναι Ελλάδα είναι ψευτορωμαίικο και πρέπει να λείψει για να αναστηθεί η πραγματική Ελλάδα.

Υ.Γ.: Ίσως από κάπου εκεί ψηλά οι ψυχές των γενναίων του θωρηκτού «Αβέρωφ», που έχυσαν το αίμα τους για να μεγαλώσουν την Ελλάδα να έβλεπαν... Εάν τα φαντάσματα δακρύζουν δεν γνωρίζουμε, ούτε και εάν ντρέπονται. Όσο γι' αυτούς που απέμειναν ζωντανοί σε αυτή τη χώρα, πρέπει να αισθάνονται βαθειά στιγματισμένοι και από αυτή την ξεφτίλα!

Γεωπολιτικός δορυφόρος της Τουρκίας

Η πρόσφατη επίσκεψη Ερντογάν και τα όσα θλιβε-

ρά συμβαίνουν σε Αιγαίο και Θράκη αναδεικνύουν όχι σε προφύτη, αλλά σε μεγάλο σοφό και οξυδερκή μέγα γεωπολιτικό τον αείμνηστο καθηγητή Παναγιώτη Κονδύλη, ο οποίος πριν από 14 ολόκληρα χρόνια έγραφε: «...Στον βαθμό όπου η Ελλάδα θα καθίσταται ανεπαίσθητα γεωπολιτικός δορυφόρος της Τουρκίας, ο κίνδυνος πολέμου θα απομακρύνεται, οι ψευδαισθήσεις θα αβγατίζουν και η παράλυση θα γίνεται ακόμη πιδονικότερη, εφ' όσον η υποχωρητικότητα θα αμείβεται με αμερικανικούς και ευρωπαϊκούς επαίνους, που τους χρειάζεται κατεπειγόντως ο εκσυγχρονιζόμενος Βαλκάνιος, και επίσης με δάνεια και δώρα για να χρηματοδοτείται ο παρασιτικός καταναλωτισμός. Υπ' αυτές τις συνθήκες, ότι στην πραγματικότητα θα συνιστά κάμψη της ελληνικής αντίστασης κάτω από την πίεση του υπέρτερου τουρκικού δυναμισμού, οι Έλληνες θα συνηθίσουν σιγά-σιγά να το ονομάζουν «πολιτισμένη συμπεριφορά», «υπέρβαση του εθνικισμού» και «εξευρωπαϊσμό»».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ
ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ, 1996

«Χώρα με περιορισμένα γεωπολιτικά δικαιώματα»

Συνεχίζουμε από το ίδιο βιβλίο:

«Η Ελλάδα μεταβάλλεται σταθερά σε χώρα με περιορισμένα κυριαρχικά δικαιώματα... Η διακήρυξη «δεν παραχωρούμε τίποτε» δεν έχει έμπρακτο αντίκρισμα όταν η χώρα εκλιπαρεί σε κρίσιμες ώρες τις μεσολαβητικές προσπάθειες των Η.Π.Α. Ξέροντας εκ των προτέρων ότι αυτές θα πληρωθούν με παραχωρήσεις ή όταν αποσύρει χωρίς χειροπιαστά ανταλλάγματα το βέτο της για την τελωνειακή ένωση της Τουρκίας με την Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύοντας έτσι άθελά της πόσο είναι πιθανό να μετατραπεί σε δορυφόρο της Τουρκίας ακριβώς μέσω του «ευρωπαϊκού δρόμου» και της επιρροής των «Ευρωπαίων εταίρων».

Η κνική ομολογία του τουρκικού επεκτατισμού!

Ο υπουργός εξωτερικών της Τουρκίας Νταβούτγλου δεν είναι ο οποιοσδήποτε Τούρκος πολιτικός, είναι ο μέντορας του Ερντογάν και ο γεωπολιτικός του τουρκικού επεκτατισμού. Από το βιβλίο του «Το

ειδήσεις και σχόλια

www.xaggr.net

στρατηγικό βάθος» και το παρακάτω απόσπασμα: «Οι δύο σημαντικοί βραχυπρόθεσμοι και μεσοπρόθεσμοι στα της εξωτερικής πολιτικής της Τουρκίας στα Βαλκάνια είναι η ισχυροποίηση της Βοσνίας και της Αλβανίας μέσα σε ένα πλαίσιο σταθερότητας και η δημιουργία ενός διεθνούς νομικού πλαισίου που θα θέσει υπό την προστασία του τις εθνικές μειονότητες της περιοχής. Στο νομικό αυτό πλαίσιο η Τουρκία πρέπει να επιδιώκει συνεχώς την εξασφάλιση εγγυήσεων που θα της παρέχουν το δικαίωμα παρέμβασης στα ζητήματα που αφορούν τις μουσουλμανικές μειονότητες των Βαλκανίων. Η νομιμότητα της επέμβασης της Κύπρου, που αποτελεί εντυπωσιακό παράδειγμα στη σύγχρονη εποχή, κατέστη δυνατή ενός τέτοιου είδους νομικού πλαισίου... Η Τουρκία θέλει στηρίγματα στα Βαλκάνια εν όψει ελληνικών και ρωσικών διεκδικήσεων στα Στενά.»

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, οι Τούρκοι δια στόματος Νταβούτογλου επιμένουν στην νομιμότητα της βάρβαρης εισβολής του Αττίλα και ευθέως δηλώνουν ότι σχεδιάζουνε νέα Κυπριακά στην περιοχή των Βαλκανίων, αφού η μεγάλη τους αγωνία είναι οι ρωσικές και ελληνικές διεκδικήσεις στα στενά.

Γιατί δεν θέλουν σε καμμία περίπτωση την επέκταση των χωρικών μας υδάτων στα 12 μίλια

Από το ίδιο βιβλίο και το παρακάτω απόσπασμα, που δείχνει την μεγάλη σημασία που θα είχε για την Ελλάδα η επέκταση των χωρικών της υδάτων στα 12 μίλια:

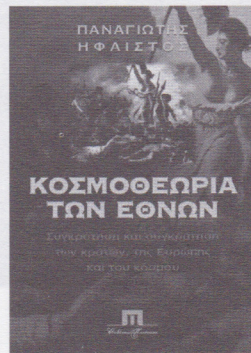
ΝΤΑΒΟΥΤΟΓΛΟΥ: «Το στρατηγικό βάθος»: «...Στην περίπτωση που ισχύσει η εφαρμογή των 12 ν.μ., η Τουρκία στην πράξη δεν θα έχει πρόσβαση στο Αιγαίο χωρίς την άδεια της Ελλάδας. Σε αυτή την περίπτωση, ενώ το ποσοστό της ανοικτής θάλασσας θα υποχωρήσει στο 26% του Αιγαίου, η κυριαρχία της Ελλάδας θα ανέλθει στο 63,9%, το Αιγαίο θα γίνει

μία κλειστή θάλασσα της Ελλάδας και το ποσοστό της Τουρκίας θα κυμαίνεται γύρω στο 10%.»
Ιδού, λοιπόν, ένας λόγος για την Ελλάδα εάν ποτέ είχε εθνική ηγεσία να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 μίλια.

Κάποιες φιλότιμες πατριωτικές προσπάθειες πλην απελπιστικά λίγες

Κυκλοφόρησε πρόσφατα το βιβλίο του κ. Παναγιώτη Ήφαιστου, Κοσμοθεωρία των Εθνών, εκδόσεις Ποιότητα. Διαβάστε τι γράφει ο κ. καθηγητής, ο οποίος αγωνιά να μη κριθεί το βιβλίο του ως μη πολιτικά ορθό επειδή καταγγέλλει την λαθρομετανάστευση και λέει πράγματα τα οποία δεν διαθέτουν ιστορική βάση:

«...Δεν είναι τυχαίο ότι οι φορείς των μεταμοντέρνων ιδεολογημάτων ευνοούν την λαθρομετανάστευση. Είναι ο ευκολότερος τρόπος να διαλύσουν τις ανθρωπολογικές προϋποθέσεις μιας εθνοκρατικής κυριαρχίας. Πρόκειται για στάση που κυμαίνεται από αφέλεια μέχρι πολιτική εγκληματικότητα επιστημονικά μεταμφιεσμένη. Η ανθρωπολογική ετερότητα μιας κοινωνικής οντότητας είναι μια πολύ λεπτή υπόθεση που κτίζεται σταδιακά... Η μετανάστευση ήταν πάντοτε στοιχείο των Εθνικών γίγνεσθαι των Κρατών... Οι εθνικές κοσμοθεωρίες ως εκ της φύσεως τους, λόγω δηλαδή του πνευματικού τους χαρακτήρα, είναι ειρηνικές και συμφιλωτικές. Όμως, αυτό είναι ένα πράγμα και άλλο η αξίωση μιας διακριτής κοινωνικής οντότητας να απολαμβάνει την ανθρωπολογική της ετερότητα ανεπηρέαστα. Αυτός είναι και ο λόγος που οι πολίτες άλλων ανθρωπολογικών καταβολών που συμβιώνουν στο εσωτερικό ενός Έθνους, σταδιακά ολοκληρώνονται στην κυρίαρχη εθνική κοσμοθεωρία. Τέλος είναι ένα πράγμα όλα τα πιο πάνω και άλλο η λαθρομετανάστευση και μάλιστα η μαζική. Πρόκειται για έναν ανθρωπολογικό βιασμό, που οδηγεί είτε σε αποδυνάμωση μιας

ειδήσεις και σχόλια

Ελληνικό κράτος και παγκόσμιοι τοκογλύφοι

Ο Ελληνισμός πριν ακόμη αποκτήσει καν την ανεξαρτησία του υπήρξε θύμα του διεθνούς τοκογλυφικού συστήματος. Έτσι δεν μας προκαλεί κατάπληξη η νέα υποταγή της χώρας μας στο παγκόσμιο ληστικό κεφάλαιο. Στις 7 Φεβρουαρίου 1825 κι ενώ η επανάσταση βρισκόταν σε πολύ κρίσιμη καμπή, «συνωμολογήθη εν Λονδίνω, εθνικόν δάνειον δύο εκατομμυρίων χρυσών λίρών, δια την χρηματοδότησιν του αγώνος». Η κατανομή του δανείου: Το δάνειο συμφωνείται στο 55% της ονομαστικής του αξίας, για να καλυφθούν οι επισφάλειες των Άγγλων πιστωτών, δηλαδή αυτομάτως τα 2.000.000 γίνονται 1.100.000 λίρες. Εμείς βέβαια πληρώναμε τόκους για 2.000.000.

Από τα 1.100.000 κρατούνται προκαταβολικά: Τόκοι δύο χρόνων 200.000 λίρες. Μεσιτικά 68.000 λίρες. Εξαγορά ομολογιών δανείου 212.000 λίρες. Συμβολαιογραφικά 13.700 λίρες. Έξοδα Ελλήνων μεσαζόντων 15.487 λίρες. Από τα εναπομείναντα, στέλνονται στις ΗΠΑ 156.000 λίρες για την κατασκευή δύο φρεγατών. Τελικά κατασκευάστηκε μόνο μία. Επίσης, 123.000 λίρες μένουν στην Αγγλία για την αγορά έξι πολεμικών πλοιαρίων. Πήραμε μόνο το «Καρτερία» μετά την επανάσταση. Για μισθοδοσία Κόχραν 37.000 λίρες. Για αποπληρωμή πολεμοφοδίων 77.200 λίρες. Διάφοροι(;) λογαριασμοί 47.000 λίρες Έτσι έφθασαν τελικά στην Ελλάδα ΜΟΝΟ 190.000 λίρες.

κοινωνικής οντότητας, είτε σε ενδεχόμενη διάλυση της και στον κατακερματισμό της..."

Τα σχόλιά μας επί του κειμένου του καθηγητού κ. Ηφαιστού: Εντελώς ανιστόρητο αυτό που αναφέρει ότι η μετανάστευση ήταν πάντοτε στοιχείο του εθνικού γίνεσθαι των κρατών. Εκτός εάν αναφέρεται στις ΗΠΑ, την Αυστραλία και σε άλλα πολυεθνικά κρατικά εκτρώματα της σύγχρονης εποχής όπως υπήρξε και η Σοβιετική Ένωση. Με δύο λόγια, ο καθηγητής μας λέει, ότι εάν ερχόντουσαν σιγά-σιγά οι λαθρομετανάστες και αφομοιώνονταν σταδιακά,

τότε δεν θα υπήρχε πρόβλημα για το εθνικό κράτος!!! Φαίνεται δεν έχει ακούσει ποτέ του τίποτε για τον Πρόδοτο και το όμαιμον...

Εβραίος ο πατέρας των Τούρκων Κεμάλ Ατατούρκ

ΤΟ Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ, ο ιδρυτής του σύγχρονου τουρκικού κράτους, και ο "Πατέρας των Τούρκων" γεννήθηκε το 1881 στην πόλη της Θεσσαλονίκης και ήταν Εβραϊκής καταγωγής από την αίρεση των Ντονμέδων. Ο Ατατούρκ θα είχε βάσιμους λόγους για να αποκρύψει τη προέλευση του από Ντονμέδες. Το 1911, ένας Εβραίος εκδότης εφημερίδας που είχε το όνομα Ιταμάρ Μπέν- Αβί γράφει ότι συνάντησε τυχαία τον Ατατούρκ στο ξενοδοχείο Kamenitz στην Ιερουσαλήμ, όπου ο Ατατούρκ εξομολογείται για πρώτη και μοναδική φορά στην ενήλικη ζωή του, ότι ήταν Εβραϊκής καταγωγής. Ο Ιταμάρ Μπεν- Αβί περιγράφει δύο συναντήσεις με τον Μουσταφά Κεμάλ, ο οποίος δεν είχε ακόμη πάρει το όνομα του Ατατούρκ, «Πατέρας των Τούρκων». Και οι δύο συναντήσεις έγιναν στη Γαλλική γλώσσα, ήταν κυρίως για την Οθωμανική

πολιτική, και συνοδεύονταν με μεγάλες ποσότητες άρακ, το Αραβικό τσίπουρο. Στην πρώτη από αυτές τις δύο συναντήσεις, ο Κεμάλ εμπιστεύθηκε να εξομολογείσει τα εξής:

"Είμαι απόγονος του Σαμπεταί Σέβι, - δεν είμαι πραγματικά Εβραίος πλέον, αλλά εξακολουθώ να είμαι ένθερμος θαυμαστής αυτού του προφήτη σας. Η γνώμη μου είναι ότι κάθε Εβραίος στη χώρα αυτή καλά θα κάνει να ενταχθεί στο στρατόπεδο του."

Κατά τη δεύτερη συνάντηση που έγινε 10 μέρες αργότερα στο ίδιο ξενοδοχείο, ο Μουσταφά Κεμάλ είπε σε ένα σημείο:

"Έχω στο σπίτι μια Εβραϊκή Βίβλο που τυπώθηκε στη Βενετία. Είναι αρκετά παλιά, και θυμάμαι τον πατέρα μου που με έπαιρνε σε ένα Καραϊτή δάσκαλο που μου δίδασκε να τη διαβάζω. Θυμάμαι ακόμα μερικά λόγια της, όπως -"

ειδήσεις και σχόλια

“Και ο Ιταμάρ Μπεν-Αβί συνεχίζει: “Έχει διακόψει να μιλά για λίγο, τα μάτια του έσπασχαν κάτι στο καινό. Στη συνέχεια θυμήθηκε:

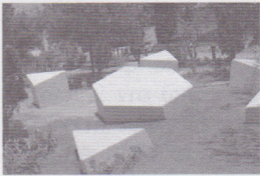
“Shema Yisra'el, Adonai Elohenu, Adonai Ehad!”

“Αυτή είναι η πιο σημαντική μας προσευχή, Λοχαγέ.”

“Και δική μου μυστική προσευχή, Cher Monsieur”, απάντησε, ξαναγεμίζοντας τα ποτήρια μας.

Αν και ο Ιταμάρ Μπεν-Αβί δεν θα μπορούσε να το γνωρίζει τότε, ο Ατατούρκ εννοούσε την έκφραση “μυστική προσευχή” στη κυριολεξία. Ανάμεσα στις απόκρυφες προσευχές των Ντονμέδων, που πρώτη φορά έγιναν γνωστές στον ακαδημαϊκό κόσμο, όταν ένα βιβλίο με αυτές κατέληξε στη Εθνική Βιβλιοθήκη της Ιερουσαλήμ το 1935, είναι μια που περιέχει την ομολογία της πίστης: «Ο Σαμπετάι Σέβι και κανένας άλλος είναι ο αληθινός Μεσσίας. Άκουσε Ο Ισραήλ, ο Κύριος ο Θεός μας, ο Κύριος είναι ένας». Ήταν χωρίς αμφιβολία από αυτή την ομολογία της πίστης, και όχι από την Εβραϊκή Βίβλο, που ο Ατατούρκ θυμήθηκε τα λόγια της προσευχής Shema.

Μνημείο «ολοκαυτώματος» σε Αρχαιολογικό χώρο

Ένα πέτρινο διαμελισμένο άστρο του Δαβίδ είναι το Μνημείο έξω από την περίφραξη του αρχαιολογικού χώρου του Κεραμεικού. Η Ισραηλιτική Κοινότητα, όμως, είχε

χωροθετήσει το μνημείο -χωρίς τη γνώμη της... αρμόδιας αρχαιολογικής Εφορείας! Στο ερώτημα που τέθηκε από μέλη του ΚΑΣ γιατί επελέγη αυτός ο χώρος για τη χωροθέτηση του μνημείου, οι εκπρόσωποι της Ισραηλιτικής Κοινότητας είπαν γιατί είναι τόπος

μνήμης των Εβραίων και τόνισαν επίσης ότι λόγω της ύπαρξης των Συναγωγών πλησίον, ο χώρος φυλάσσεται επί 24ώρου βάσεως, οπότε θα προστατεύεται και το μνημείο από τυχόν βεβήλωση.

Ποιοι προδώνσαν την Μακεδονία ΜΑΣ: Ριζοσπάστης, 29/10/1933

Για να μαθαίνουν όσοι δεν ξέρουν ή από βρώμικο συμφέρον και εθνική αδιαφορία λησμονούν:

«...Και τα τέσσερα αυτά χωριά βρίσκονται πάνω στο Βόντα ποταμό. Μιλάνε μακεδονικά, σκέφτονται σαν Μακεδόνες, έχουν τους ίδιους πόθους και τα ίδια όνειρα. Όμως η ελληνική καταπίεση, η βουλγαρική προπαγάνδα και η μηδαμινή δουλειά των οργανώσεών μας τους κρατάνε μακριά από το κίνημα της ενιαίας και ανεξάρτητης Μακεδονίας - ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ 1933».

«...Νίσι, Γκούγκοβο, Τέχοβο, Βλάδοβο. Και τα τέσσερα αυτά χωριά βρίσκονται πάνω στο Βόντα ποταμό. Μιλάνε μακεδονικά, σκέφτονται σαν Μακεδόνες, έχουν τους ίδιους πόθους και τα ίδια όνειρα. Όμως η ελληνική καταπίεση, η βουλγαρική προπαγάνδα και η μηδαμινή δουλειά των οργανώσεών μας τους κρατάνε μακριά από το κίνημα της ενιαίας και ανεξάρτητης Μακεδονίας. Εθνική καταπίεση υπάρχει αφάνταστη. Υπάρχουν κι εδώ κατάλογοι υπόπτων, όπως σ' όλα τα άλλα μέρη της Μακεδονίας. Ο κάτοικος του χωριού Γκούγκοβο Γκουλεϊμαν, πρόκειται να διωχθεί στη Βουλγαρία, γιατί θεωρείται επαναστάτης. Εδώ φτιάχνουν ψεύτικες δηλώσεις με ψεύτικες υπογραφές επ' ονόματι των χωρικών για να τους εκτοπίσουν. Απειλές, βρισιές, οικονομική εκμετάλλευση.

Το κείμενο είναι του Ν. Κοντού, εφημερίδα Ριζοσπάστης, Κυριακή 29/10/1933.

**ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΡΧΕΙΟ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΣΤΟ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ**

Προς την τελική διάλυση του Ελληνικού (;) κράτους

«Η Ελλάδα, η Νέα Ελλάδα από το 1830 και μετά, αργά και σταθερά σύρθηκε προς ένα κράτος που όλο και απομακρυνόταν από το κράτος του Επιταφίου του Περικλή και όλο και πιο πολύ πλησίαζε το μετέπειτα μαρξιστικό οικοδόμημα. Από την αρχή έλειψε η οικονομική ανεξαρτησία, τα δάνεια της επανάστασης του 1821 σε συνδυασμό με τα γεγονότα του 1893 (πτώχευση) και του 1897 (εθνική ήττα και υπέρογκη αποζημίωση) αλλά και σε συνδυασμό με τη μεγαλύτερη εθνική ατίμωση της μη απόδοσης των τεραστίων περιουσιών στους Μικρασιάτες πρόσφυγες, απετέλεσαν ένα εκρηκτικό συνδυασμό οικονομικής υποδούλωσης του Ελληνικού έθνους το οποίο μετά τους δύο παγκόσμιους πολέμους δέθηκε ουσιαστικά και υποτελειακά στο άρμα των μεγάλων δυνάμεων.»

Από την Αθηναϊκή Δημοκρατία του 5ου αιώνα πήραμε ως σύγχρονη αστική κυρίως κοινωνική φιλοσοφία και πρακτική, μόνον ό,τι μας συνέφερε, προκειμένου κάποιοι επιτήδριοι να στήσουν ένα πανέξυπνο σύγχρονο σύστημα εξουσίας εις βάρος του ανθρώπου του 21ου αιώνα, εις βάρος του Νεοέλληνα. Η φρικτά λοιπόν αλλοιωμένη Δημοκρατία του Περικλή κατάντησε στις ημέρες μας δειμοκρατία (δειμος = φόβος) και το μόνο καλό σε όλα αυτά είναι ότι η ανθρώπινη άγνοια και απόγνωση-του Νεοέλληνα- θα επιζητήσει στο χθές λύσεις φωτός που θα ρίξουν τις φωτεινές αντανακλάσεις τους σε μία διαφαινόμενη οδό προς ένα καλύτερο αύριο.

Πήραμε μόνον την ισοτία ανάμεσα στους πολίτες, πήραμε τα δικαιώματα, πήραμε τα θέλω και τα διεκδικώ. Όμως η Δημοκρατία του Περικλή ήταν πολλά άλλα πράγματα τα οποία την βοήθησαν στο να γίνει το ιδεατό κράτος που παρουσιάζεται στον Επιτάφιο. Ήταν το πολίτευμα των φωτισμένων που στηριζόταν στην παιδεία και στην κοινή συμμετοχή. Μόνον καθαροί Αθηναίοι συμμετείχαν-Αθηναίοι και από τους δύο γονείς-και αυτό ώστε όλοι αυτοί να απολαμβάνουν με διαφάνεια όλα τα καλά και ωραία του πολιτεύματος. Υπήρχε κάθετη και οριζόντια συμμετοχή στην εξουσία όλων αλλά κυρίως η ιδέα του Αγαθού εγκαταστάθηκε στην πρακτική και εφηρμοσμένη αυτή πολιτική σοφία

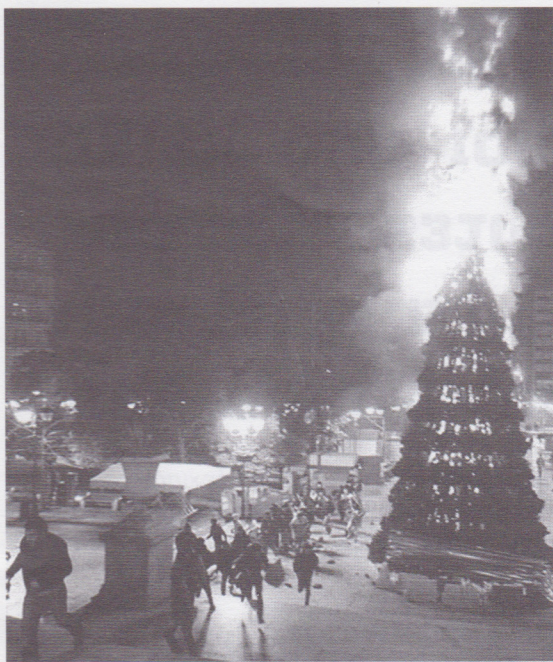
αυτής της πολιτείας, όπως περιγράφηκε στον Πλατωνικό Πρωταγόρα.

Ο σκοπός πάντα ένας: ο φωτισμός των πολλών, η ανάδειξη του Υποκειμένου, το χτίσιμο ενός κόσμου που θα φέρει την αισθητική του Αγαθού και την οδό επιστροφής στον ανώτερο κόσμο αυτού.

Τα χρόνια πέρασαν και φθάσαμε στον αντίποδα αυτού του κράτους, στο μαρξιστικό κράτος. Το κράτος τώρα δεν επιθυμεί καμμία επαφή με κανένα ανώτερο κόσμο και γίνεται πλέον μέσο ελέγχου των μαζών και τρόπος χειραγώγησης αυτών με γνώμονα την ταξική τους κατάσταση. Ο σκοπός είναι όταν το προλετάριο ετοιμασθεί μέσα από τον έλεγχο της κρατικής εξουσίας το κράτος ως κέλυφος να υποχωρήσει και η τάξη των προλεταρίων να καταλάβει την εξουσία επιβάλλοντας την αταξική (;) κοινωνία. Το κράτος λοιπόν στη μαρξιστική πρακτική παίρνει τη θέση του κυρίαρχου καθοδηγητικού οργάνου. Πρέπει να εγκαταστήσει τους εργατικούς μηχανισμούς του, να γεμίσει όλες τις κρατικές δομές με δικούς του προλεταρίους και όταν έλθει η ώρα το παραπέτασμα να φύγει και οι άνθρωποι της χειρωνακτικής και βιομηχανικής εργατικής τάξης να καταλάβουν τα μέσα παραγωγής, την εξουσία. Το πέρασμα από την πολιτική σοφία των Αθηνών στην υλιστική σύγχρονη πολιτεία είναι πασιφανές. Το σοβιετικό κράτος αποτελεί προσπάθεια πραγμάτωσης αυτού του μαρξιστικού ιδεώδους υπό την έννοια ότι το κράτος και οι μηχανισμοί του ελέγχουν τα πάντα.

Η Ελλάδα, η Νέα Ελλάδα από το 1830 και μετά, αργά και σταθερά σύρθηκε προς ένα κράτος που όλο και απομακρυνόταν από το κράτος του Επιταφίου του Περικλή και όλο και πιο πολύ πλησίαζε το μετέπειτα μαρξιστικό οικοδόμημα. Από την αρχή έλειψε η οικονομική ανεξαρτησία, τα δάνεια της επανάστασης του 1821 σε συνδυασμό με τα γεγονότα του 1893 (πτώχευση) και του 1897 (εθνική ήττα και υπέρογκη αποζημίωση) αλλά και σε συνδυασμό με τη μεγαλύτερη εθνική ατίμωση της μη απόδοσης των τεραστίων περιουσιών στους Μικρασιάτες πρόσφυγες, απετέλεσαν ένα εκρηκτικό συνδυασμό οικονομικής υποδούλωσης του Ελληνικού έθνους το οποίο μετά τους δύο παγκόσμιους πολέμους δέθηκε ουσιαστικά και υποτελειακά στο άρμα των μεγάλων δυνάμεων.

Όλα αυτά σε συνδυασμό με την εθνική αδρανοποίηση, το άγχος της επιβίωσης και την απίστευτη προπαγάνδα των νέων υλιστικών θεωριών οδήγη-

Αυτά που ζούμε είναι η διάλυση της επίπλαστης ηρεμίας αυτού του τόσο αντι-ελληνικού σύγχρονου κράτους.

σαν στην κατασκευή ενός κράτους που δεν έκανε ό,τι ωφελούσε αλλά ό,τι ευχαριστούσε. Το κράτος όπως και στην μετέπειτα σοβιετική ένωση σκοπό σιγά-σιγά είχε την απλή επιβίωση των ανθρώπων και τον πλήρη έλεγχο της ζωής τους. Καμμία προσπάθεια επαφής με κάτι το ανώτερο, καμμία προσπάθεια δημιουργίας ενός μεταελληνικού πολιτισμού. Η εξουσία όμως ένοιωθε καλά διότι δίνοντας ό,τι η μάζα επιζητούσε-1911 μονιμότητα για παράδειγμα-είχε τον απόλυτο έλεγχο των πάντων.

Ειδικότερα στην μεταιχμιακή δεκαετία του 1950 φάνηκε η πνευματική ένδειξη του νέου Ελληνικού κράτους άρα και η καθαρά πολιτική του αδυναμία να οικοδομηθεί ένα πραγματικό ανεξάρτητο πολιτικό σύστημα. Έλειψε ένα κοινό Αγαθό κάτω από το οποίο ό Ελληνισμός από το ένα άκρο προς το άλλο θα διεκδικούσε τις αλύτρωτες πατρίδες, θα έβαζε όλα του τα παιδιά κάτω από τις αγκάλες του και μέσα από την δική του πορεία θα εκμεταλλευόταν τους πόρους του ώστε να ομιλούμε για ένα σύγχρονο Ελληνικό θαύμα στον πολιτισμό, στη βιομηχανία και αλλού.

Ειδικά το κράτος από το 1981 έγινε όργανο ελέγχου των Ελλήνων πολιτών οι οποίοι έχοντας την εύκολη λύση άρχισαν σιγά-σιγά να εγκαταλείπουν την ύπαιθρο, την περιφέρεια την Ελληνική φύση η οποία

θα μπορούσε να είναι ο σύγχρονος πακτωλός των Νεοελλήνων. Το σύγχρονο Ελληνικό κράτος τύπου σοβιέτ, έδωσε πλαστή ηρεμία στον Νεοέλληνα και σε συνδυασμό με τα αγαθά των υδροκεφάλων μεγαλοπόλεων έγινε η σύγχρονη Κίρκα που μόνον ο αντι-Οδυσσεάς του διεθνούς νομισματικού ταμείου θα το διέλυε. Διότι αυτά που τώρα ζούμε είναι η διάλυση αυτής της επίπλαστης ηρεμίας αυτού του τόσο αντι-ελληνικού σύγχρονου κράτους.

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο αρχαίος Ελληνικός κόσμος αναπτύχθηκε με βάση τις ιδέες των ολίγων και την εργασία των πολλών. Η σύγχρονη Ελλάδα κατακρημνίζεται μέσα από τον κατακλυσμό τώσων και τώσων ανεφάρμοστων ιδεών και την απουσία ουσιώδους εργασίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι αν και από το 1981 έως το 1989 εισέρρευσαν στο Ελληνικό κράτος τα περισσότερα χρήματα από καταβολής του, αν και το 1981 η Ελλάδα είχε το μεγαλύτερο ρυθμό ανάπτυξης 3,1% σε σχέση με τα υπόλοιπα Ευρωπαϊκά κράτη, δυστυχώς οι δημόσιες δαπάνες αυξήθηκαν στο απίστευτο 50% του ΑΕΠ από το 1981-1990 εξ αιτίας της απίστευτης αύξησης του δημοσίου τομέα. Η όλη κίνηση δεν είναι καθοδηγούμενη από αγνά κίνητρα. Οι μάζες ελέγχθηκαν μέσα από αυτό το υπερτροφικό κράτος -κατά τον τρόπο της σύγχρονης υλιστικής ευδαιμονίας -η κριτική ικανότητα και η εθνική αφύπνιση εκοιμήθη και κανείς από ΕΜΑΣ δεν πρόσεξε τα λόγια της κ. Μπενάκη στον κ. Παπούλια το 2005.

Κανείς δεν έδωσε σημασία στην αλυσίδα των γεγονότων που μας έφθασαν εδώ σήμερα στην απώλεια του Ελληνικού κράτους. Τώρα άνετα όλοι συζητούν για ακόμη κατώτερο ημερομίσθιο και καμμία συλλογική σύμβαση εργασίας διότι οι «εξελληνισμένοι» λαθρομετανάστες αποτελούν τεράστια δεξαμενή εργατικού δυναμικού. Οί Έλληνες ας πάνε πάλι προς τη Γερμανία. Η ιστορία του τόπου μας πεθαίνει (φεύ) και το μήνιμα γράφει τον θύτη με το τεράστιο Ελληνικό όνομα Καλλικράτης -κανείς ποτέ δεν θυμήθηκε ότι οι κοινότητες διοικούσαν επί τουρκοκρατίας και αυτές διέσωσαν το έθνος και τον πολιτισμό.

Κανείς δεν πρόσεξε ότι κομμουνιστές και σοσιαλιστές κυβερνήτες κάλεσαν το διεθνές νομισματικό ταμείο. Γιατί; Γιατί ο λαός με τέτοιους κυβερνήτες σταματά να ανησυχεί και κοιμάται ήσυχος (;). Ο Γιέλτσιν ήταν μέλος του ΚΚΣΕ, ο ηγέτης της Ουγγαρίας το ίδιο, και ο Αργεντινός πρόεδρος Μένεμ ήταν αριστερός Περονιστής, όπως και ο Έλληνας πρωθυπουργός επαγγέλεται σοσιαλισμό.

Ας συνδέσουμε έστω και τώρα πρόσωπα και πράγματα, ας δούμε πίσω από το γυαλί και μαιευτικά ας μορφωθούμε, ας οργανωθούμε και ας παλέψουμε για ό,τι μας αξίζει. Για τον αφυπνισμένο άνθρωπο είναι πάντα πρωί και πάντα νωρίς.

B. Δ. Μ.

1922: Περισσότεροι από 38.000 Έλληνες Στρατιώτες χάθηκαν («αγνοούμενοι»...) αιχμάλωτοι των Τούρκων στην Μικρά Ασία

Για περισσότερα από 10 χρόνια, το παραμύθι της ελληνοτουρκικής «φιλίας» έχει γίνει επίσημη «ιδεολογία» και αιχμή της εξωτερικής πολιτικής της χώρας μας. Η εξ ανατολών απειλή, που για τους θιασώτες των γκρίζων ζωνών δεν υφίσταται, φρόντισε ώστε να μας υπενθυμίζει πάντοτε την παρουσία της με προκλητικό τρόπο. Η αναβάθμιση των τουρκικών παραβιάσεων που φθάνουν πλέον μέχρι το... Σούνιο αλλά πρωτίστως η συνεχιζόμενη κατοχή της Κύπρου δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρεμηνιών. Πριν λίγες εβδομάδες ο Σουλτάνος Ερντογάν είχε δηλώσει πως «Ο τουρκικός στρατός δεν είναι κατοχικός στην Κύπρο, αλλά βρίσκεται στο νησί για τις ανάγκες που προκύπτουν από την ιδιότητα της Τουρκίας, ως εγγυήτριας χώρας».

Στα κείμενα-ντοκουμέντα που σας παρουσιάζουμε (τα περισσότερα στοιχεία είναι από την ιστοσελίδα «ΕΝ ΚΡΥΠΤΩ») θα έχετε την ευκαιρία να γνωρίσετε άγνωστες πτυχές της ιστορίας των Ελλήνων κρατουμένων του 1922, οι οποίες και ξεδιπλώνουν με φρίκη όλες τις «αρετές» του τουρκικού στρατού εις βάρος των Ελλήνων.

Η Στρατιά Σμύρνης, με την επιστροφή της στην Ελλάδα τον Σεπτέμβριο του 1922, σύμφωνα με ελληνικούς υπολογισμούς είχε απωλέσει 54.000 άνδρες και άνω των 2.000 αξιωματικών, ενώ οι τουρκικές ανακοινώσεις έκαναν λόγο για σύλληψη 32.000 αιχμαλώτων στρατιωτών. Κατά την διάρκεια των εργασιών της Συνδιάσκε-

ψης Ειρήνης στην Λωζάννη, άρχισαν να γίνονται γνωστές λεπτομέρειες από την τύχη των αιχμαλώτων στρατιωτών. Στον αθηναϊκό τύπο διαβάζουμε:

4 Δεκεμβρίου 1922

«Προ είκοσι δύο ημερών απέδρασε εξ'Άγκυρας και κατέφυγεν ενταύθα ο Στυλιανός Αγαπίδης του Χαραλάμπους. Καταγόμενος εκ Κιουταχείας, είχε στρατολογηθή υπό των κεμαλικών, υπηρέτει δε εν Άγκυρα ως στρατιωτικός πιλοποιός. Επωφεληθείς της αποστρατεύσεως των Τούρκων, των αγόντων ηλικίαν μεγαλειτέραν του 41ου έτους, κατόρθωσε να διαφύγη και έφθασεν εδώ. Υποβληθείς ενταύθα εις εξέτασιν υπό των στρατιωτικών Αρχών, κατέθεσε τα εξής λυπηρά περί της καταστάσεως των αιχμαλώτων μας εν Μικρασία.

Ευρίσκονται εγκτεσπαρμέντοι εις ολόκληρον την Ανατολήν, ιδία δε όπου υπάρχουν σιδηροδρομικοί σταθμοί, ένθα εκτελούν βαρυτάτας αγγαρείας. Είναι γυμνοί ανυπόδητοι και σκελετώδεις από τας στερήσεις και τας κακουχίας. Τους έχουν δώσει από δύο τσουβάλια, με τα οποία και μόνον οφείλουν να καλύψουν την γυμνότητά των. Αποθνήσκουν αθρόοι, άλλοι υποκύπτοντες εις τας κακουχίας και τας ασθενείας και άλλοι φονευόμενοι από τους Τούρκους, οι οποίοι θεωρούν τούτο ως τίτλον επιδείξεως. Ειδικώς δε οι εκ Μικρασίας καταγόμενοι απαγχονίζονται άνευ εξαίρέσεως και άνευ οιασδήποτε διαδικασίας.

«...Εις ταγματάρχης Τούρκος Αλή Φεσβίς, όστις διηύθυνε καταυλισμόν αιχμαλώτων εις Ουσάκ υπήρξεν ο θηριωδέστερος εκ των άλλων Τούρκων, διότι εκ των 8.000 αιχμαλώτων τους οποίους τω παρέδωσαν προς φρούρησιν κατόρθωσε να παραδώσιν μόνον 1.600 τους δε λοιπούς εφόνευσε δια των . . . πολυβόλων».

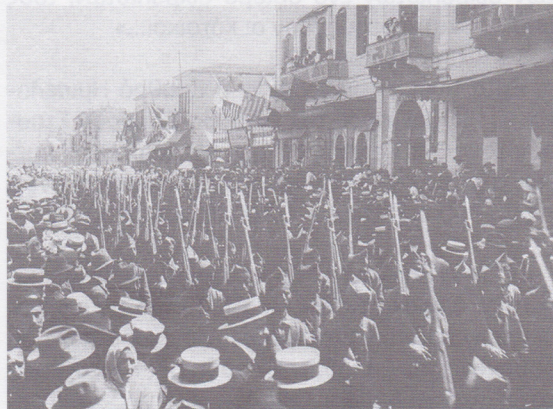
Εφημερίδα Εμπρός, 6 Ιανουαρίου 1923

«Κατόπιν πολλών περιπετειών αφίχθησαν ενταύθα, αποδράσαντες εκ Μ. Ασίας οι αιχμάλωτοι στρατιώται Μαυράκης Αθανάσιος εκ Ραιδεστού Θράκης, κλάσεως 1919 και Καβίλης Κωνστ. εκ Χρυσομέρου Θράκης κλάσεως 1916, αμφότεροι υπηρετούντες εις το τέως 18ο σύνταγμα πεζικού. Εξετασθέντες δια μακρών οι εν λόγω στρατιώται κατέθεσαν μεταξύ άλλων τα εξής: Ολόκληρος η Ιωνία έχει μεταβληθή εις αληθή κόλασιν δια τους υποδούλους Έλληνας και τους αιχμαλώτους μας. Αι Χριστιανικαί συνοικίαι Σμύρνης έχουν μεταβληθῆ εις απέραντον νεκροταφείον. Δεν απομένουν πλέον ειμή ελάχιστοι Ιταλικά και Γαλλικά οικογένεια, αι οποῖαι και αὐταῖ ἀναχωροῦν βαθμηδόν εκ Σμύρνης. Εἶνε προφανές ὅτι ὁ Κεμάλ ἐπιζητεῖ τὴν πλήρη ἐκδίωξιν ὅλων τῶν Ἑυρωπαϊῶν δια νὰ ἐκτουρκίσῃ τελείως τὴν Μ. Ἀσίαν. Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἔφηβοι τῶν υποδούλων Ἑλλήνων υφίστανται τὴν βδελυρωτέραν ἀτίμωσιν ὑπὸ τὰ βλέμματα τῶν συγγενῶν τῶν ἢ τῶν Ἑλλήνων ἀιχμαλώτων. Ἦδη τὰ γυναικόπαιδα, ὅσα δὲν εἶχον προλάβει ν' ἀναχωρήσῃ ἐξετοπίσθησαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν πρὸς ἀγνωστον διεύθυνσιν. Οἱ Τούρκοι στρατιώται διατάσσουσιν τοὺς Ἑλληνας ἀιχμαλώτους νὰ ζητωκραυγάζουσιν ὑπὲρ τοῦ Κεμάλ. Οἱ ἀρνούμενοι τουφεκίζονται ἀμέσως. Πρὸ τίνος τμήμα τουρκικοῦ στρατοῦ ἀπέσπασεν εικοσάδα Ἑλλήνων ἀιχμαλώτων εκ τῶν νεαρωτέρων, τοὺς οὐοίους ἐτυφέκισαν, ἀφοῦ πτίμασαν αὐτοὺς, εἰς τὸ Μπουνάρ Μπαή, ἔξω τῆς Σμύρνης. Οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιώται ἔχουσιν τελείως ἀπογυμνωθῆ, διότι οἱ Τούρκοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιώται τοὺς ἀφήρσαν τὰς στολὰς τῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καταδιώκονται καὶ ἐξοντοῦνται περισσότερο ἢ οἱ στρατιώται. Οἱ Τούρκοι φαίνεται ἐπιδιώκουν νὰ ἀφήσῃ τοὺς ἀιχμαλώτους μας ἀνευ νηπτόρων ἰκανῶν νὰ τοὺς φρονημάτίζουσιν. Δια τοῦτο οἱ ἀξιωματικοὶ μας ἐνδύονται στολὰς στρατιωτῶν, υποβαλλόμενοι μετ' αὐτῶν εἰς τὰς πλέον ἐξαντλητικὰς ἀγγαρείας.

Ἀπειρία πτωμάτων Ἑλλήνων ἀιχμαλώτων ἢ υποδούλων σήπονται ἔξω τῶν πόλεων τῆς Ἰωνίας. Ὁ στρατιώτης Μαυράκης Α. βεβαίῳ ὅτι ἔθαψε μόνος τοῦ εἰς μαγγανοπήγαδα ἔξω τῆς Μαγνησίας ἄνω τῶν 200 πτωμάτων, ὁ δὲ στρατιώτης Καβέλης Κ. ἄνω τῶν 100. Εἰς Τούρκος τῆς Μαγνησίας, ἐπιδεικνύων προσφάτως μάχαιραν δίκοπον, ἐκαυχάτο ὅτι ἔχει σφάζει δι' αὐτῆς ἄνω τῶν 300 Χριστιανῶν. Συντετριμμένοι εκ τοῦ θάματος τῶσων πτωμάτων οἱ ἀιχμάλωτοι, ὅσοι

ἐπιζοῦν ἀκόμη, προσπαθοῦν νὰ ἐξοικονομήσῃ οὐλίγον χρόνον, ἰδίᾳ τὴν νύκτα, δια νὰ καλύψουσιν δια χώματος τὰ πτώματα τῶν συναδέλφων τῶν, ἐκεῖ που εὐρίσκονται».

Παρέλαση τμήματος του Ελληνικού Στρατού στην προκουμαία της Σμύρνης, στις 2 Μαΐου του 1919.

Στὴν διπλωματικὴ ἀλληλογραφίᾳ τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν καὶ τῆς ἐλληνικῆς ἀντιπροσωπείας στὴν Λωζάννη, ἀναφέρονται τηλεγραφήματα ὅπως τὸ παρακάτω:

«Αἱ πληροφορίες ἀς ἔχομεν περὶ τοῦ τρόπου διατροφῆς καὶ στεγασεως τῶν ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἀιχμαλώτων παριστώσι τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς τῶν σπεληπιστικὰς καὶ ἀφορήτους. Νήσεις, γυμνοί, ἐργάζονται νυχθημερόν εἰς κοπιώδεις ἐργασίας ἔχοντες ἐπὶ πλέον τὴν βάρβαρον συμπεριφορὰν τῶν Τούρκων ἀξιωματικῶν καὶ οπλιτῶν. Παρακαλῶ νὰ διαμαρτυρηθῆτε παρὰ τὴ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν δια τὴν τοιαύτην συμπεριφορὰν τῶν Τούρκων ἀπέναντι τῶν ἀιχμαλώτων καὶ ζητήσετε, πρῶτον, τὴν ταχεῖαν ἀποστολὴν εἰς Ἀνατολήν ἐπιτροπῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἵνα ἐξετάσῃ τὴν ἐκεῖ κατάστασιν τῶν ἀιχμαλώτων, δεῦτερον, τὴν ἀποστολὴν ἀντιπροσώπων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν εἰς τὰ κυριώτερα κέντρα νημετέρων ἀιχμαλώτων ἐν Μ. Ἀσίᾳ. Κατάστασις Ἑλλήνων ἀιχμαλώτων τούτων ἀξιολύπητος. Εἶναι κεκαλυμμένοι δια σάκκων [στερούονται] δε παντελῶς ἐσωτερικῶν ἐνδυμάτων καὶ υποδημάτων ἀπαγορευμένης χορηγήσεως αὐτοῖς τοιοῦτων. Τρέφονται ἅπαν ἐλλειπῶς καὶ οἱ πλείστοι ἀπέθανον ἐξ ἐξαντλήσεως».

Στον αθηναϊκό τύπο της εποχής διαβάζουμε αναφορές σαν τις παρακάτω:

9 Φεβρουαρίου 1923

«... Κατ' αρχάς οι Τούρκοι άφιναν εις κάθε πόλη ή χωριό από το οποίο διήρχοντο αι συνοδία των αιχμαλώτων ένα αριθμό αιχμαλώτων, τους οποίους κατακρεούργουν οι κάτοικοι...»

13 Φεβρουαρίου 1923

Κατά τινας πληροφορίας, η Ερυθρά Ημισέληνος διεβίβασε προς τον ενταύθα Ερυθρόν Σταυρόν τους καταλόγους των εν Μ. Ασία κρατουμένων στρατιωτικών αιχμαλώτων. Ούτοι ανέρχονται εις 52.000 οπλίτας και 1.200 αξιωματικούς.

Η διαδικασία ανταλλαγής στρατιωτικών αιχμαλώτων, άρχισε στις 17 Μαρτίου. Από τις αφηγήσεις των πρώτων στρατιωτικών αιχμαλώτων που έφθαναν στην Ελλάδα, περισσότερες λεπτομέρειες άρχιζαν να δημοσιεύονται:

2 Απριλίου 1923

«Φαντασθήτε ότι επί 5 μήνας μας έτρεφον μόνον με νερό και αλεύρι. Μόνο δε όταν ήλθε η επιτροπή των αιχμαλώτων ήρχισαν να μας περιποιούνται κάπως καλλίτερα.

Τα μεγαλλέιτερα βασανιστήρια υπέφερον οι φαντάροι του πυροβολικού, εις τους οποίους έδιδαν 200!! Βουρδουλιές την ημέραν δια να μαρτυρήσουν που είχαν κρύψει τα κλείστρα των πυροβόλων.

Τόση ήτο η ωμότης των Τούρκων και ο φανατισμός των, ώστε ιδιώται Τούρκοι ηγόραζον Έλληνας στρατιώτας αντι 2-3 λιρών δια να λάβουν την ευχαρίστησιν να τους τουφεκίσουν μόνον τους.

Την σκληροτέραν τύχην υπέστησαν οι συλληφθέντες εις την Προύσσαν αιχμάλωτοι. Οι Τούρκοι δια να τους ξεφορτωθούν, τους έβαλαν εις την γραμμήν και τους εσάρωνον δια των πολυβόλων, σαν... παπιά, κατά την τραγικήν έκφρασιν των. Τοιουτοτρόπως εκ των 16.000 των συλληφθέντων εις την Προύσσαν εγλύτωσαν μόνο οι 300.»

4 Απριλίου 1923

«Οι ελθόντες χτες αιχμάλωτοι ανήκουν εις όλας σχεδόν τας μεραρχίας και τους σχηματισμούς του εις την Μικράν Ασίαν αιχμαλωτισθέντος Ελληνικού Στρατού, οι περισσότεροι όμως εξ αυτών είνε στρατιώται της XI Μεραρχίας της αιχμαλωτισθείσης εις τα Μουδανιά. Μας αφηγούνται τα της ζωής των εις την αιχμαλωσίαν, ζωής αδιακόπου ξύλου, εργασίας και νηστείας και μας λέγουν ότι όλοι οι αξιωματικοί της XI Μεραρχίας

Έλληνες στρατιώτες στη Μικρά Ασία πολεμούν για την Μεγάλη Ιδέα.

κρατούνται ακόμη εις Κιρκ Σεχέρ απογυμνωθέντες και αυτοί όλων των ρούχων και ενδυμάτων των, γυμνοί, πεινώντες, πάσχοντες.

Παρ' όλην την κατάστασιν των εν τούτοις αυτήν οι αιχμάλωτοι αξιωματικοί ζουν πάντες σχεδόν, υποβληθέντες όμως ιδίως κατά την πρώτην περίοδον της αιχμαλωσίας των εις τους πλέον ακαθάρτους εξευτελισμούς. Τους εξευτελισμούς τούτους υπέστησαν γυμνωθέντες των ενδυμάτων και των υποδημάτων των και αυτοί οι διοικηταί των συνταγμάτων της XI Μεραρχίας συνταγματάρχει κ.κ. Κακοσαίος και Καμένος...

Αι πληροφορίαί, τας οποίας λαμβάνομεν όσον αφορά την τύχην των αιχμαλωτισθέντων Μικρασιατών στρατιωτών επιβεβαιούν ατυχώς τας ήδη γνωσθείσας επί του πράγματος τούτου πληροφορίας.

Οι Τούρκοι εφόνευσαν και εξακολουθούν να φονεύουν πάντα αιχμάλωτον στρατιώτην τον οποίον ήθελον ανακαλύψη ότι είνε Μικρασιάτης, δυστυχώς δε εις το έργον των αυτών βοηθούνται υπό αριθμού Βουλγαροφώνων αιχμαλώτων στρατιωτών μας, οι οποίοι ήλθον ήσαντες προς την Ελλάδα καθήκον των, γίνονται οι καταδότηι των συναιχμαλώτων των. Οι ανακαλυπτόμενοι ότι κατάγονται εκ Μικράς Ασίας απαγχονίζονται άνευ διαδικασίας προ των ομμάτων των άλλων αιχμαλώτων...»

Εμπρός 6 Απριλίου 1923

Η φρίκη σε όλο της το μεγαλείο

«Εκ των αιχμαλώτων υπολογιζομένων εις 54.000 περίπου, είναι βέβαιον, ότι το ήμισυ του-

λάχιστον θα έχει σφαγή ή εξοντωθή δια της πείνης υπό των Τούρκων, ως βεβαιούσιν οι εν σπαρτακτική καταστάσει αφικνυόμενοι αιχμάλωτοι».

«Είναι αδύνατον να φαντασθήτε την θηριωδίαν των Τούρκων, όσον και την ληστροικήν απληστίαν των. Αρκεί το χαρακτηριστικόν γεγονός, ότι με τα ξιφιδία των οι Τούρκοι στρατιώται μας έβγαζαν τα χρυσά δόντια, δια να τα πωλήσουν. Ιδίως απερίγραπτη είναι η θηριωδία του Τούρκου τσαούση Χαλήλ, επικεφαλής της τουρκικής φρουράς αιχμαλώτων, ο οποίος κατακρεούργησε δια του ξιφιδίου του τον εκ Πειραιώς δεκανέα Ηλ. Σακελαρόπουλον, εξώρυξε τα μάτια του εκ Κρήτης δεκανέως Γεωργ. Αμπαρτζάκη και επώλησεν αρκετούς αιχμαλώτους εις Τούρκους μπέηδες, οι οποίοι τους υποχρέωναν ν' ανοίξουν τάφους, εντός των οποίων του έθαπτον ζωντανούς...

Ανήμερα την εορτήν των Χριστουγέννων οι Τούρκοι του Μπαλού-Κεσέρ επανηγύρισαν απαγοχόνισαντες 35 αιχμαλώτους στρατιώτας! Την δε πρωτοχρονιάν απηχόνισαν εις την ιδίαν περιφέρειαν τους Δημητριάδην ανθυπολοχαγόν, τον δεκανέα Αναστ. Καηλανιδην και τον εκ του Γυθείου ιππέα Αρ. Πανουτσάκον".

14 Απριλίου 1923

«Εις το στρατόπεδον αιχμαλώτων Αϊδινίου, την ημέραν που επρόκειτο να μεταφερθούν εις την Σμύρνην, τους έβαλαν και επέρασαν ανυπόδητοι επάνω από μια ελληνική σημαίαν, επάνω εις την οποίαν είχαν σκορπίση γυαλιά πανισμένα...»

15 Απριλίου 1923

«Πριν την ειρήνη δεν θα αποδώσουν κανένα αξιωματικό του πυροβολικού ή επιτελείου. Για να εξακριβώσουν αν μεταξύ των αξιωματικών που απελευθερώνονταν υπήρχαν αξιωματικοί του πυροβολικού ή επιτελείων ρωτούσαν δήθεν για να τους δώσουν καλύτερη θέση... Από τους 10.000 αιχμαλώτους στο Ουσάκ, έμειναν 4.000».

20 Απριλίου 1923

Ο μαθητής του Ουλαμού εφέδρων αξιωματικών Βασίλειος Γρηγοριάδης από την Σκύρο περιγράφει: «Μας έβαλαν κατά τετράδας και μας έφεραν προς το Ουσάκ. Οι Τούρκοι, όλος ο όχλος του Ουσάκ, άνδρες, γυναίκες, γέροι, παιδιά μας επερίμεναν με μαχαίρια, ξύλα, σίδηρα, πέτρες και άρχισαν να μας χτυπούν, ενώ εμείς εβαδίζαμε τρο-

κάδην για να γλυτώσουμε. Τέσσερες έως πέντε από εμάς εφονεύθησαν τότε και ένας Τούρκος, ο οποίος είχε ριχθεί στην γραμμή μας και εσκότωνε, κατεπατήθη από εμάς και έγινε κομμάτι. Επάνω από τα παράθυρα και από τις στέγες των σπιτιών οι Τουρκάδες μας έχυναν ζεματιστό νερό και εμείς ετρέχαμε, ετρέχαμε παραλογισμένοι, τρελλοί, για να γλυτώσουμε... 170 αξιωματικοί εσφάγησαν κατά την μεταφορά τους στο στρατόπεδο Μαγνησίας».

«...Οι Τούρκοι υγειονομικοί δεν εδίστασαν να φονεύσουν εις το νοσοκομείον Προύσσης τον λοχαγόν Κολλοκούρη με άγριον ξυλοκόπημα, διότι προκειμένου να μεταφερθεί εις άλλο νοσοκομείον και αρνηθείς να βαδίση πεζή, διότι δεν εμπορούσεν, εζήτησε να του φέρουν, ένα άλογον... Το αγριώτερον όμως δείγμα της τουρκικής θηριωδίας παρουσιάζει ένας φανατισμένος Τούρκος χότζας, ο οποίος όταν μετέφερον την πρώτην συνοδείαν των αιχμαλώτων στρατιωτών εις το Εσκή Σεχήρ ηξίωσεν από τον Τούρκον αποσπασματάρχην να την παραδώση εις την λαικήν οργήν. Ο Τούρκος αξιωματικός δεν εδίστασε καθόλου να εκπηλώσῃ την ζητηθείσα χάριν και μετ' ὀλίγον 55 ὄλοι Ἕλληνες στρατιώται ἐπίπτον θύματα της λύσσης και της αγριότητος του τουρκικού ὄχλου φονευθέντες δια μαχαιρών, ξύλων και λίθων».

Στρατιώτες της 12ης Μεραρχίας βαδίζουν προς τον Σαγγάριο τον Αύγουστο του '21.

Θεωρητικά η ανταλλαγή αιχμαλώτων ολοκληρώθηκε στις 23 Ιουνίου 1923 οπότε απελευθερώθηκε το σύνολο των Τούρκων στρατιωτικών αιχμαλώτων που μόλις ξεπερνούσε τις 10.000 άνδρες και αξιωματικούς και ίσο

αριθμό Ελλήνων. Οι υπόλοιποι είχε συμφωνηθεί ότι θα απελευθερώνονταν με την υπογραφή της Συνθήκης Ειρήνης. Ωστόσο μετά τις καταγγελίες για μεγάλους αριθμούς κρατούμενων που φυλάσσονταν από τους Τούρκους σε απόμερα μέρη, ανάγκασε την ελληνική πλευρά να συστήσει επιτροπή για την διερεύνηση του θέματος η οποία υπέβαλε έκθεση 60 σελίδων. Διαβάζουμε σχετικά:

4 Ιουλίου 1923

“Η Διεθνής Επιτροπή η διορισθείσα υπό του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού προς έρευναν της καταστάσεως των Ελλήνων στρατιωτικών αιχμαλώτων εν Τουρκία αποτελούμενη εκ πέντε προσωπικοτήτων: του Στρατηγού Γκαντίνι, Ιταλού, του Ταγματάρχου Ντάραν, Άγγλου, του Λούνσβοργκ, Σουηδού, και του κ. Πετί-Μερμέ, Ελβετού, ως και του ημετέρου καθηγητού Α. Ανδρεάδου επεράτωσε τας εργασίας υποβάλουσα έκθεσιν εξ εξήκοντα μεγάλων δακτυλογραφημένων σελίδων.

Η έκθεση αυτή βασιζόμενη επί εκατοντάδος σχεδόν μαρτυριών και επί αναμφισπρήτων γεγονότων, καταλήγει εις φρικιαστικά όντως συμπεράσματα.

Εκ ταύτης φαίνεται ότι εκ των αιχμαλωτισθέντων 2.250 και πλέον αξιωματικών μόλις οι 750 επέζησαν. Όσον αφορά δε εις τους στρατιώτας, τούτων σώζονται μόλις 14.000 ενώ κατά το τουρκικόν ανακοινωθέν η αιχμαλωτίσθησαν 32.000 και κατά τους ελληνικούς υπολογισμούς εξηφανίσθησαν 54.000 άνδρες. Η Επιτροπή υπολογίζει ότι περί τους 20.000 άνδρες εσφάγησαν υπό του τουρκικού στρατού ή υπό του τουρκικού ὄχλου μεταξύ της αιχμαλωσίας και της συγκεντρώσεως εις τα στρατόπεδα, εκ δε των 30.000 ους αναφέρει το τουρκικό ανακοινωθέν πλείονες των ημίσεων απέθανον εις τα στρατόπεδα είτε εκ σφαγής είτε εξ ασθενείας.

Η έκθεσις αναφέρει φρικιαστικάς και εμπειρστατωμένας πληροφορίας περί του τρόπου καθ' ον εγένοντο αι καθ' ὁδόν σφαγαί και η εν τοις στρατοπέδοις εξόντωσις”.

Στον αθηναϊκό τύπο, μετά την υπογραφή της Συνθήκης της Λωζάννης στις 24 Ιουλίου 1924, νέα ενδιαφέροντα στοιχεία δημοσιεύτηκαν. Στις 22 Αυγούστου κατέφθασαν και οι κρατούμενοι 3 Έλληνες στρατηγοί (Τρικούπης, Διγενής, Δημαράς) με 223 αξιωματικούς:

«Δια του ατμοπλοίου «Εσπερία» μετεφέρθησαν χθες εκ Βηρυττού εις τον Πειραιά οι κατωτέρω 10 Έλληνες αιχμάλωτοι, οίτινες δραπετεύσαντες εκ των φυλακών Αδάνων και Αϊδινίου κατέφυγον εις Συρίαν. Κατά τας πληροφορίες των οι δραπεῖται των φυλακών Αδάνων ήσαν χίλιοι αλλ' οι πλείστοι απέθανον καθ' οδόν εκ των κακουχιών».

23 Αυγούστου 1923

Επί του πλοίου που επέστρεψαν οι 3 στρατηγοί, ο υπολοχαγός πεζικού Ιωάννης Παπαϊωάννου δήλωσε: «Μας εφέροντο κακά και ψυχρά. Τας τελευταίας μόνον ημέρας μετά την ειρήνην μας έδιδον καλλιτέραν τροφήν, μας επλήρωσαν μερικής καθυστερουμένης μισθοδοσίας. Αλλά και την τελευταίαν στιγμήν μας έδειξαν όλην την τουρκικήν . . . ευγένειαν. Κατά το σιδηροδρομικό ταξίδι της επανόδου μας εις την Σμύρνην, εις μεν τους στρατηγούς έδωσαν τρίτην θέσιν, εις μεν τους άλλους επέτρεψαν την επιβίβασιν εις . . . τα φορτηγά βαγόνια μαζί με ζώα και σκεύη. Όταν πάλιν εφθάσαμεν εις την Σμύρνην ο επί κεφαλής των φρουρών των αιχμαλώτων Τούρκος λοχαγός Ιμραϊμγ μας περιέφερεν επιδεικτικώς επί των αμαξών εις όλας τας κεντρικώτερας οδούς της Σμύρνης».

14 Νοεμβρίου 1923

«Κατ' ασφαλείς πληροφορίες εν Μ. Ασία εφονεύθησαν υπό των Τούρκων και απέθανον συνεπεία κακουχιών 32.000 Έλληνες πολιτικοί και στρατιωτικοί αιχμάλωτοι. Εις μίαν χαράδραν της Μαγνησίας, παρά το Μεσουντιέ, ευρέθη σωρεία σκελετών δεμένων ανά τέσσαρας δια σχοινιών. Κατά τας αυτάς πληροφορίες, εις το Αϊδίνιον ευρίσκονται εισέτι αρκετοί στρατιωτικοί αιχμάλωτοι».

Αυτή είναι η άγνωστη ιστορία των Ελλήνων αιχμαλώτων («αγνοουμένων») του 1922. Και αν οι ελλαδίτες πολιτικάντηδες έχουν λόγους να επενδύουν (γιατί περί επενδύσεων πρόκειται...) στην ελληνοτουρκική «φιλία», έχουμε κι εμείς χιλιάδες λόγους να αντιστεκόμαστε στον νέο-ραγιαδισμό και την εθνική υποταγή. Η Μεγάλη Ιδέα δεν χάθηκε για πάντα στην μικρασιατική εκστρατεία. **Στα συντρίμια και στις στάχτες της Σμύρνης διεκόπη η Ελληνική παρουσία χιλιάδων ετών στη Μικρά Ασία. Η Μεγάλη Ιδέα ζει στις καρδιές των Εθνικιστών που παραμένουν Ελεύθερες και Απροσκύνητες ενάντια στο πνεύμα της ταπείνωσης που καλλιεργούν οι εθνοπροδότες.**

As μιλήσουμε για... "Human Rights"

Δυσονόητο; Ας το πάρουμε αλλιώς... Ήταν ο Τζώνου από το Τέξας, που μια μέρα άφησε τις αγελάδες και παρουσιάστηκε για να υπηρετήσει στις Ένοπλες Δυνάμεις της Πατρίδας του. Εκεί άκουσε για πρώτη φορά τη φράση "Human Rights". Του την επανέλαβαν πολλές φορές. "Human Rights". Την αφομοίωσε. Άρχισε δειλά-δειλά να την προφέρει με τη γνωστή προφορά του τόπου του. "Human Rights, yeah!", σκέφτηκε. "Είμαι στο σωστό μέρος, στο μέρος που αγαπάνε τον Άνθρωπο και μοχθούν για τα δικαιώματα και την Ελευθερία του."

Έμαθε να πετά βόμβες, να χηρσιμοποιεί τ' όπλο του. Έγινε και πιλότος! Του 'κανε εντύπωση που όλα αυτά δεν τα συνόδευαν Εμβατήρια που μιλούσαν για Πατρίδα, Τιμή, Ανδρεία και Πίστη. Παρά μόνο μια φράση... "Human Rights"! Ο καιρός περνούσε κι ο Τζώνου ήταν περήφανος. Πρόσφερε το κομμάτι του κι αυτός στο Στρατό της χώρας του και, άρα, και στα δικά της συμφέροντα. Έτσι πίστευε. Και πάνω απ' όλα; Στα... "Human Rights"!

Μια μέρα έμαθε πως η Πατρίδα τον καλεί. Ανέβηκε στο αεροπλάνο του και του 'πανε ν' ακολουθήσει το σμήνος. Χάρηκε γιατί είχε έρθει η ώρα να πολεμήσει για αυτά τα "Human Rights" που τόσο είχε αγαπήσει κι ας τον δυσκόλευαν άλλο τόσο να τα προφέρει. Δεν κατάλαβε γιατί έφυγε μακριά, πολύ μακριά από τη Γη του και τους ανθρώπους του, αλλά σημασία δεν είχε. Θα πολεμούσε για το υπέρτατο Ιδανικό της εποχής του. Έστω και στην Ασία. Κι ενώ αυτά σκεφτότανε, η διαταγή ήρθε: "Fire!". Έριξε τις βόμβες του και είδε ανθρώπους ν' ανοίγουν, σπίτια να καίγονται και manάδες να τρέχουν με τα μωρά τους αγκαλιά. Έμεινε ψύχραιμος. Ήταν ο εχθρός κι η μοίρα του ήταν το τίμημα για τα Δικαιώματά του.

Λίγα χρόνια αργότερα τον κάλεσαν και πάλι. Θ' απελευθέρωνε Λαούς ξανά και θα προστάτευε τα "Human Rights" τους. Ανόρεχτα κάπως πήγε, αλλά έπρεπε να κάνει το Καθήκον του. Και πάλι μακριά, προς Μέση Ανατολή πέταξε. Και πάλι η

Ανθρώπινα Δικαιώματα. Μια έννοια που στο άκουσμά της κανείς δε μένει ασυγκίνητος.

Μια έννοια για την οποία Αγώνες έγιναν και άνθρωποι θυσιάστηκαν. Μια έννοια που αποτέλεσε την αιτία για τη γέννηση κινημάτων και αποτελεί το απόλυτο αλληλοδικαιολόγησης κάθε σχεδόν ενέργειας, πολλές φορές ακόμη και αυτής που την αντιστρατεύεται.

ίδια διαταγή "Fire!", διέκοψε τις σκέψεις του. Άδειασε πάλι τις βόμβες του κι είδε νοσοκομεία να γκρεμίζονται, σπίτια να καταρρέουν και πανικόβλητο να τρέχει το Λαό που πήγε ν' απελευθερώσει. Αναρωτήθηκε, τότε, "Human Rights;" Και παρατήρησε πως για ενός λαού μόνο τα δικαιώματα δεν πήγε να πολεμήσει ούτε και να τον απελευθερώσει. Και πως, πολλοί Λαοί που απελευθέρωσε, τύγχαναν εχθροί του...

Θυμήθηκε τότε πως κάποτε διάβασε μια πολύ παλιά εφημερίδα του παππού του, από την εποχή που εκείνος απελευθέρωσε την Ευρώπη. Έγραφε πως ένας λαός ξεκίνησε πό-

λεμο με τα dollars του ενάντια σε μια ευρωπαϊκή χώρα. Δε θυμόταν τη χώρα, στην ιστορία πότε δεν ήταν καλός. Άλλωστε τη σημασία είχε; Άλλη μια χώρα στις πολλές που η Πατρίδα του απελευθέρωσε, προστατεύοντας τα "Human Rights" του Λαού της. Θυμόταν όμως πώς ήταν ο ίδιος λαός. Τι σύμπτωση! Κάποιος περίεργος του 'χε πει να μην πιστέψει αν ακούσει πως κι ο ιδιοκτήτης της εφη-

μερίδας ανήκε στον ίδιο λαό! Τον πίστεψε, φαινότανε καλός αν και κάπνιζε χόρτο και είχε εμφάνιση πολύ ατημέλλητη. "Ανθρωπιστής" του συστήθηκε και "πασιφιστής"! Τον πέτυχε, μάλιστα, με πλακάτ

σε κάποια διαδήλωση που ζητούσε από την Κυβέρνηση την Ελευθερία ενός μακρινού Λαού και την αποστολή Στρατού της Πατρίδας του για την προστασία των "Human Rights" του! Είχε χαρεί τότε ο Τζώνυ, είχε χαρεί γιατί κι ο τραπεζίτης του συμφωνούσε σ' αυτό! Έβλεπε όλους αυτούς τους τόσο διαφορετικούς συμπολίτες του -τραπεζίτες, ειρηνιστές, υπουργούς, ανθρωπιστές- να ξεχνούν τις διαφορές τους και να ενώνονται σ' όνομα της προστασίας των "Human Rights" με τρόπο τόσο αλτρουιστικά ιδεαλιστικό, που να μη διστάζουν να θυσιάσουν ζωές συμπατριωτών τους χωρίς κανένα συμφέρον για τους ίδιους, παρά μόνο για ένα Ιδανικό! Τα "Human Rights"!

Κι ο Τζώνυ πολέμησε ξανά και ξανά... Έκαψε ανθρώπους, ισοπέδωσε πόλεις και πρόσφερε Εθνικές Ελευθερίες στους εξουσιαστές της Πατρίδας του, έτσι, για να προσφέρουν στους Λαούς... "Freedom, Democracy and Human Rights". Καμιά φορά αναρωτιόταν ο Τζώνυ... Πώς γίνεται να πολεμά για την Πατρίδα του τόσο μακριά απ' αυτήν; Κι αν αυτό γίνεται για χάρη των "Human Rights", πως τα υπερασπίζεται καίγοντας ζωντανούς αυτούς που τους αφορούν; Και γιατί όλοι οι "τόσο διαφορετικοί" αυτοί τύποι να συμφωνούν στην προστασία αυτών των "Human Rights";

Και θέλησε να λύσει τις απορίες του. Άρχισε να διαβάζει. Έμαθε πως κάποιο στα Βαλκάνια, σε μια περιοχή που τη λέγανε Κόσοβο, η Πατρίδα του σκότωσε κόσμο πολύ για τα "Human Rights". Το ίδιο έκανε πριν χρόνια και στο Βιετνάμ. Το ίδιο και στη Βαγδάτη, έτσι δε λέγανε τη Γη που απελευθέρωσε κι ο ίδιος; Έμαθε πως "Human Right" είναι το δικαίωμα στο γάμο των ομοφυλόφιλων και στην υιοθεσία, όχι όμως των ετεροφυλόφιλων να διατηρήσουν τον Πολιτισμό τους και των παιδιών να μεγαλώσουν σ' ένα κόσμο με υγιείς εικόνες. "Human Right" είναι σε κάποια μέρη η χρήση ναρκωτικών, "Human Right" αρκετά προσοδοφόρο για κάποιους. Για τους υπερασπιστές τους...

"Human Right" είναι στην Ευρώπη η εγκατάσταση μαύρων, κίτρινων και άλλων δύστυχων ανθρώπων, που φύγανε από τις Πατρίδες τους ίσως λόγω των "Human Rights" τους, αλλά όχι και το δικαίωμα των γηγενών Ευρωπαίων, Λευκών στην όψη, να ζουν ήρεμα, ειρηνικά και με τον Πολιτισμό τους στις Πατρίδες τους. "Human Right" είναι, στο σύστημα που συνοδεύει το "Human Rights and Democracy", το δικαίωμα του καπιταλιστή να μεταφέρει τις επιχειρήσεις του σε χώρες μακρινές, όπου 10χρονα αγοράκια, αφού ικανοποιήσουν σε αυτά τις ανώμαλες ορέξεις του, δουλεύουν ώρες

ατέλειωτες για ένα κομμάτι ψωμί. Αλλού, πάλι, ακόμη και η Ιθαγένεια είναι "Human Right".

Κι ο Τζώνυ άρχισε να καταλαβαίνει... Πως στον κόσμο τούτο, ό,τι απάνθρωπο κι αντιανθρώπινο περιβάλλεται το μανδύα του ανθρωπιστικού. Πως αυτό το, διαολεμένο, "Human Right" δεν είναι παρά μόνο το ισχυρότερο όπλο των "εκλεκτών" της εποχής του. Το όπλο με το οποίο αυτοί θανατώνουν την Ελευθερία, την Ομορφιά, το Δίκαιο της Φύσης, τον Άνθρωπο... Κι άρχισε να τρέχει σαν τρελός, να κλαίει να καταριέται τον εαυτό του που δεν κατάλαβε πως δίκιο είχε το στόμα του που δε μπορούσε, ή μάλλον δεν ήθελε, να προφέρει αυτή τη φράση. Μίλησε στους ανθρώπους του και σε άλλους πολλούς. Μάταιος κόπος. Αυτός ήταν πλέον "παράξενος". Και, δυστυχώς γι' αυτόν, Αληθινός Παράξενος. Οι άλλοι; Ρομπότ ρυθμισμένα από μια μηχανή απάνθρωπη, ζωντανοί-νεκροί, ζόμπι που με ρυθμό ανατριχιαστικό επαναλάμβαναν "Human Rights".

Είπε να φύγει ένα ταξίδι στη Γη των προγόνων του, στη Ευρώπη. Πήγε στη Γαλλία. Το ίδιο. Μόνο ο Jean τον κατάλαβε. Και φύγανε μαζί στη Γη των Τευτόνων. Μόνο ο Jan ήταν ζωντανός. Όλοι μαζί κατέβηκαν στην Πόλη της Παλλάδος. Όπου μονάχα ένας Γιάννης είχε μείνει όρθιος. Τον βρήκαν χαράματα, να Χαιρετά τον Ήλιο κάτω από την Ακρόπολη. Και πήγανε κι αλλού κι αλλού... Παντού το ίδιο. Λίγοι οι Ζωντανοί. Και δώσαν έναν όρκο, αυτοί οι λίγοι, οι παράξενoi, οι απ' τους πολλούς κυνηγημένοι κι απ' την Ιστορία των "εκλεκτών" καταραμένοι. Να Πολεμήσουν για το Δίκαιο. Που δεν περνά δίπλα, αλλά πάνω απ' τα "Human Rights". Και μ' ένα στόμα είπανε "Απέναντι στον κόσμο τους, οι Ιδέες μας. Απέναντι στις Ιδέες μας, τα "Human Rights" τους. Μαζί μας; Όσοι ζωντανοί!". Γιατί οι υπόλοιποι δεν είναι μόνο δειλοί, αλλά και ηλίθιοι...

Το οντολογικό υπόβαθρο της φορολογίας

Γράφω αυτή την εργασία μόνο και μόνο επειδή ατράνταχτα πιστεύω στην οντολογική τελεολογία των πάντων. Πίσω από ένα απλά δημοσιονομικό εργαλείο, καθαρής οικονομικής φύσης, όπως είναι οι φόροι, κρύβεται ένα εξουσιαστικό εργαλείο εκμαυλισμού των μαζών, ελέγχου κρατών, αντεθνικής πολιτικής και αδυναμίας πραγματικής προόδου των ανθρώπων. Επίσης κρύβεται ο απώτερος σκοπός της εξουσίας αυτού του κόσμου-κατά το ιαχβικό πρότυπο-να συσσωρεύσει τα υλικά αγαθά, προκειμένου όπως ο ιαχβέ έχει συσσωρεύσει τις αρετές και κυβερνά το δήθεν δημιούργημά του (ο άνθρωπος είναι παιδί του όντος) τοιουτοτρόπως και η οικονομική εξουσία αυτού του κόσμου συσσωρεύοντας τον πλούτο των εθνών επιθυμεί την εξουσία νούς και σώματος των υπηκόων των κρατών που ελέγχεται οποία είναι και τα περισσότερα.

Μέσα στην ιστορία πολλά είναι εκείνα τα συμβάντα τα οποία μας επιτρέπουν να διατυπώσουμε την άποψη ότι ο φόρος δεν είναι όπως προείπαμε απλό δημοσιονομικό εργαλείο, αλλά μία βαθύτερη διαλεκτική σχέση πολλών ποιητήτων ανάμεσα στον εξουσιαστή και στον εξουσιαζόμενο. Ο Μεγάλος Πέτρος όχι μόνο φορολόγησε κατά τη διάρκεια της βασιλείας του τη γενειάδα, την οποία κάποιοι υποτακτικοί του έφεραν, αλλά και υποχρέωσε αυτούς τους φορολογούμενους να φέρουν παράσημο όπου αυτοί παραδέχονταν

ότι είναι γελοίοι. Παρατηρούμε ότι πίσω από την ενέργεια «φόρος» κρύβεται η διάθεση του εξουσιαστή να ελέγξει αλλά και να ταπεινώσει τον εξουσιαζόμενο.

Ο φόρος ως έννοια και πρακτική είναι απότοκο της ιαχβικής κουλτούρας

Σε ένα πλήρως οντολογικό περίγραμμα ξεκάθαρα θα μπορούσαμε να υποστηρίξουμε ότι ο φόρος ως έννοια και πρακτική είναι απότοκο της ιαχβικής κουλτούρας και διακυβέρνησης κόσμων και ανθρώπων στους οποίους ακριβώς επιβλήθηκε το θεϊστικό μοντέλο του εξουσιαστή ιαχβέ, ο οποίος επιθυμεί από τους ανθρώπους θυσίες, προσφορές και αποδείξεις της λατρείας τους προς αυτόν. Το κράτος διαχρονικά ως πολιτικός φορέας του θεϊστικού τρόπου επιβάλλει στους πολίτες του ποικίλες προσφορές και αποδείξεις με σκοπό κατ' αρχήν την έμπρακτη συμπάθεια των πολιτών στον φορέα της εξουσίας, την έμπρακτη συμμετοχή στα κοινωνικά βάρη και βέβαια την έμπρακτη ευαρέσκεια των πολιτών προς τους φορείς της εξουσίας και προς τα σχέδιά τους. Το όλο αναλογικό αυτό σχήμα ολοκληρώνεται εάν σκεφθούμε ότι όπως ο ιαχβέ δίδει στους ανθρώπους το δώρο της ζωής κατά αυτόν τον τρόπο και οι κυβερνώντες δίνουν στους πολίτες το δώρο της κοινωνικής ευδαιμονίας.

Σε πολιτικά συστήματα λοιπόν που είχαν άλλη

«Η Ελλάδα έχει τέτοιες δυνατότητες ανάπτυξης –ουρανού και γής και θάλασσας- ώστε να ζωντανέψουν τα όνειρα του Ξενοφώντα μέσα από το περίφημο έργο του Οικονομικός»

θρησκευτική κουλτούρα η έννοια του φόρου ή εκλείπει ή είναι τελείως διαφοροποιημένη. Οι βραχμάνοι, οι ανθρωπίνι θεοί του ινδουισμού δεν είχαν καμμία επαφή με τις κατώτερες τάξεις και αυτές αποκομμένες από όλο το κοινωνικό γίγνεσθαι δεν ήταν δυνατόν να συνεισφέρουν τίποτε στην κοινωνία η οποία τις είχε αποκλείσει. Άρα ο φόρος εμπεριέχει το στοιχείο της υπόληψης-αληθούς η ψευδούς... Ο άνθρωπος υπολογίζεται-όχι πάντα με ειλικρίνεια- ότι ως πολίτης μπορεί να συνεισφέρει στο κοινωνικό καλό και στηνκοινωνική πρόοδο.

Εξαρτάται βέβαια από το όλο αξιολογικό πλαίσιο μέσα στο οποίο κινείται και αναπτύσσεται η κοινωνία. Μέχρι εδώ δείξαμε ότι η κοινωνία και οι πρακτικές της -μία εκ των οποίων είναι και ο φόρος-κινείται με βάση το τρίγωνο 1.ποιά ιδέα καθοδηγεί την κοινωνία (θεός, νόμος κ.λ.π) 2.ποιά είναι η θέση των πολιτών-προσώπων απέναντι σε αυτή την ιδέα, και 3. η θέση αυτής της κοινωνίας στην παγκόσμια σύνολη κοινότητα.

Η φορολογία στην Αθηναϊκή κοινωνία

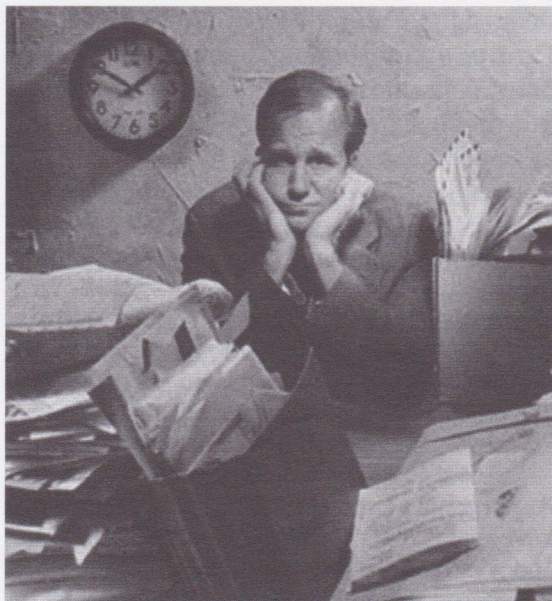
Η Αρχαία Αθήνα λοιπόν, προερχόμενη από την εκλογίκευση των μύθων, παράγοντας λογικές ιδέες μέσα από τον φιλοσοφικό ανθρωπομορφισμό των 12 Θεών, έφθασε σε μία άλλη αντίληψη του φόρου. Ο φόρος δεν είναι πολιτική, δεν είναι σκοπός του κράτους. Το κράτος εάν μπορεί να αναπτυχθεί χωρίς φόρους θα το κάνει. Σε μία Αθηναϊκή κοινωνία όπου ο άνθρωπος αντιμετωπιζόταν ως φορέας του Αγαθού Λόγου, εκεί όπου ως ελεύθερος και καθαρός πολίτης εθεωρείτο ως κάτι σεβαστό, το πρόσωπο είχε πνευματική αξία και όχι πρωτίστως οικονομική-όπως σήμερα.

Ο φόρος είχε την έννοια της λειτουργίας, κυριολεκτικά του φέρω τον οβολό μου με τη θέλησή μου στο κράτος προκειμένου να συνεισφέρω φανερά και εθελούσια στο κοινό καλό. Από το ρήμα φέρω ο πλούσιος φέρει τις οικονομικές του δυνατότητες προς το κοινό καλό -προκειμένου για παράδειγμα με τη χορηγία του οι απλοί πολίτες να θαυμάσουν και να μορφωθούν από την

τραγωδία. Μέσα σε αυτή τη λογική οι δούλοι δεν πλήρωναν φόρους, διότι δεν είχαν την πολιτική υπόσταση να φέρουν τίποτε στην κοινωνία. Ο φόρος αντιμετωπίζεται ως συνειδητή προσφορά των πολιτών στο κράτος το οποίο είναι σε αγαστή διαλεκτική σχέση με τους πολίτες ,και η ευτυχία του ενός προϋποθέτει αμφιμονοσήμαντα και διασφαλίζει και την ευτυχία του άλλου. Όλα αυτά θα πρέπει να σκεφθούμε ότι συμβαίνουν σε πόλεις -κράτη όπου οι άνθρωποι έχουν κοινό σημείο αναφοράς τη σχέση τους με το αγαθό.

Μετατροπή σε μέσο αφαίμαξης μαζών

Τα χρόνια πέρασαν. Με βάση την οικουμενικότητα των αυτοκρατοριών, την αποξένωση των ανθρώπων αλλά και την υλική επικράτηση των υλικών νομισμάτων ο φόρος παρασύρθηκε και

κατάντησε μέσο υλικής συναλλαγής χωρίς καμμία βαθύτερη σηματοδότηση για τον άνθρωπο και την πολιτεία. Ειδικότερα στις μεταβιομηχανικές κοινωνίες η έλλειψη πνευματικού και κοινού αξιακού ιστού ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες

Οι δούλοι στην αρχαιότητα δεν πλήρωναν φόρους, διότι δεν είχαν την πολιτική υπόσταση να φέρουν τίποτε στην κοινωνία. Γιατί το κράτος παλαιά από τους δούλους δεν ήθελε τίποτε ενώ σήμερα από τους σύγχρονους μισθωτούς δούλους επιθυμεί τον όβολό τους;

οδήγησε στο χαρακτηρισμό του φόρου ως μέσου και μέτρου αφαιμάξης των μαζών. Στις μεταβιομηχανικές κοινωνίες, εκεί όπου άρχισε ο καταστροφικός όσο και ψεύτικος πόλεμος των τάξεων-το καλύτερο εργαλείο ελέγχου των μαζών εκ μέρους του διεθνούς κεφαλαίου-ο φόρος- απεδείχθη το πιο αποτελεσματικό όπλο οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού ελέγχου των μαζών.

Συντελεσθή όμως μία εσωτερική δομική αλλαγή η οποία επιμελώς σήμερα δεν θίγεται από κανένα. Γιατί το κράτος παλαιά από τους δούλους δεν ήθελε τίποτε ενώ σήμερα από τους σύγχρονους μισθωτούς δούλους επιθυμεί τον όβολό τους; Όταν η κοινωνία είχε φανερή τάξη δούλων πορευόταν τιμώντας πραγματικά τους ελευθέρους. Σήμερα η άρχουσα τάξη έχει επιτύχει το στόχο της ο οποίος είναι η οικονομική κυριαρχία επί παντός, αλλά και ο τρόπος ηλεκτρονικής κυριαρχίας επί παντός. Άρα δεν επιθυμεί τίποτε

από τους πολλούς, δεν θέλει τίποτε ουσιαστικό από αυτούς -όπως οι αρχαίες κοινωνίες δεν ήθελαν τίποτε από τους δούλους - παρά μόνο την υλική τους περιουσία. Όλα τα άλλα τα ελέγχει και σχεδόν σταδιακά τα εγκολπώνεται. Βέβαια ούτε και τα χρήματα των πολλών έχει ανάγκη, αφού ελέγχει τα πάντα. Ο φόρος σήμερα υπάρχει απλά για να καταστρέφονται οι πολλοί και να μην μπορούν να αναπτυχθούν. Ζούμε στην εποχή του απολύτου Εγγελιανού αρνητισμού.

Η φιλοσοφία του φόρου, επειδή έχει να κάνει με την ηθική της προσφοράς, ακολουθεί πιστά το αξιακό σύστημα της εποχής μας. Στην εποχή του ατομισμού και της έλλειψης κοινού πολιτικού και θρησκευτικού ιστού η προσφορά-σύμφωνά με το ηθικό καθολικό κίνητρο του Κάντ-είναι και αυτή ατομική, επιτηδευμένη και όχι αυθόρμητη. Εξάλλου δεν είναι σίγουρο ότι όλοι πλέον αντιλαμβάνονται με τον ίδιο κοινό τρόπο τον όρο κοινωνική ευτυχία και τον τρόπο που κάποιος θα οδηγηθεί σε αυτή.

Ο φόρος σήμερα λοιπόν έχει υποπέσει σε αυτή την αδυναμία ύπαρξης κοινωνικής συνοχής, κοινής θεώρησης της ευδαιμονίας, κοινών ονείρων, κοινής θέασης ενός κοινού αγαθού. Δεν είναι προσφορά, και δηλώνει βέβαια την διάλυση του κοινωνικού ιστού η οποία έρχεται ως συνέπεια του τελικού σχεδίου των κυβερνήσεων αυτόν τον κόσμο.

Ο υπαρξιακός φόρος υποταγής στον Ιαχβέ

Υπάρχει άραγε τέτοιο σχέδιο; Ο κόσμος αυτός είναι στην εξωτερική του διάρθρωση-όχι στην εσωτερική καθαρά οντική διάρθρωσή του-οργανωμένος σύμφωνα με το καθαρά σιωνιστικό μοντέλο του δυνάστη, δήθεν δημιουργού αυτού του κόσμου Ιαχβέ. Ο δημιουργός είναι ο απόλυτος κυρίαρχος και δεν έχουμε λόγο να αμφιβάλλουμε ότι-ύστερα και από τις μελέτες του Μάξ Βέμπερ-το μοντέλο αυτό πέρασε στον κατώτερο υλικό κόσμο μέσα από το μοντέλο του συσσωρευτικού καπιταλισμού.

Όπως ο Ιαχβέ επιθυμεί τα πάντα από τα δήθεν δημιουργήματά του -ας θυμηθούμε τον Ησίοδο ότι κάποτε δεν υπήρχαν θεοί και άνθρωποι άρα κάποτε θα υπάρχει μόνο το ον-κατά αυτόν τον τρόπο οι σύγχρονοι πολιτικοί ακόλουθοι του Ιαχβέ θέλουν τα πάντα από τους ανθρώπους για να τους ελέγχουν απόλυτα και για να αποφασίσουν ποιοι θα επιβιώσουν σε ένα κόσμο ηλεκτρο-

νικό όπου θα αντέξουν μόνο οι ρομποτάνθρωποι που θα υποταχθούν πλήρως στο σύστημα.

Ο φόρος λοιπόν σήμερα είναι αντίστοιχος της πλήρους υπαρξιακής προσφοράς του Αδάμ και της Εύας προς τον Ελλοχείμ. Είναι φόρος εξωτερικά οικονομικός, εσωτερικά είναι καθαρά υπαρξιακός. Ο άνθρωπος δεν πρέπει να έχει τίποτε δικό του. Το σκεπτικό είναι απλό. Στην ηλεκτρονική εποχή που έρχεται χρήμα δεν θα υπάρχει. Γη για καλλιέργεια, εμπόριο αναγκαίων ειδών και βιομηχανική παραγωγή όπως την γνωρίζουμε δεν θα υπάρχει. Όλα ηλεκτρονικά θα ελέγχονται και θα παραχθούν εκείνα τα ηλεκτρονικά προϊόντα που θα αποτελέσουν το νέο κόσμο και άνθρωπο. Ο άνθρωπος με το ενσωματωμένο τσίπ θα αυτοϊκανοποιείται διότι θα έχει πλήρως υποταχθεί στους σύγχρονους ιαχθικούς κυβερνώντες.

Η Ελλάς και το Καθήκον

Για να γίνουν όλα αυτά θα πρέπει να φθάσουμε σε μηδενική εξευτελιστική για τον άνθρωπο βάση. Οι άνθρωποι θα πρέπει να είναι άνθρωποι της Γένεσης, ώστε να μπορέσουν να δεχθούν το νέο ψευτοπαράδεισο που τους προσφέρεται. Το όλο εγχείρημα αποκαλύπτεται από κάτι πολύ απλό. Η Ελλάδα έχει τέτοιες δυνατότητες ανάπτυξης -ουρανού και γής και θάλασσας- ώστε να ζωντανέψουν τα όνειρα του Ξενοφώντα μέσα από το περίφημο έργο του Οικονομικός, όσον αφορά τη δημιουργία μιάς Ελλάδας η οποία θα μπορούσε να ομοιάσει στην Αθήνα που περιγράφει ο Περικλής. Μία χώρα που συνδυάζει τον γήινο και τον πνευματικό πλούτο και αυτάρκεια. Και όμως κανείς από τους κυβερνώντες δεν ασχολείται με Ελληνικό τρόπο με αυτές τις προοπτικές του τόπου μας.

Όμως υπάρχει λύση για όλα αυτά. Η Ελλάδα έχει εισέλθει δυστυχώς στην πιο αισχρή πολιτιστική και πολιτική «τουρκοκρατία.» Όπως όμως επιβίωσε στο νού των φωτισμένων και απέκτησε και πάλι κρατική υπόσταση μπορεί και τώρα να ικανοποιήσει τελεολογικά τον απόλυτο και τελευταίο προορισμό της. Όταν όλοι καταλάβουμε τι συμβαίνει, όταν οι πρόσκαιροι άρχοντες αυτού του κόσμου εξαντληθούν, όταν οι δυνάμεις της αληθείας κατακλύσουν αυτόν τον κόσμο ο Λόγος που πέρασε την οντική πύλη και έκτισε το σπίτι του στον Παρθενώνα θα ξαναδείξει το μονοπάτι προς το ΟΝ, από το οποίο εδώ σε εμάς κατέβηκε. Όσοι ζωντανόι λοιπόν, ας παλέψουν.

B.Δ.Μ.

Μοιρολόγια: Η λαϊκή Παράδοση και Μυσταγωγία στο πέρασμα των Αιώνων

Ο λαός χαίρεται και τραγουδάει για τη ζωή, τις χαρές και τις λύπες, τις αγωνίες και τους πόθους του. Τραγουδάει για τη πατρίδα του, τους ήρωες του και τη φύση. Τραγουδάει όμως και για το θάνατο, τον Χάρο, τον αποχωρισμό αγαπημένων προσώπων, είτε για τον Κάτω Κόσμο είτε για τόπους ξένους και μακρινούς. Το τραγούδι αυτό είναι το μοιρολόι ή μυρολόι (με "οι" εκ της μοίρας και με "υ" εκ του μυρώ=θρηνώ).

Το μοιρολόι αποτελεί από τις αρχαιότερες ποιητικές εκφράσεις, τραγουδι θρήνου και το πρωτοσυναντάμε στα έργα του Ομήρου. Στην Ιλιάδα αναφέρονται νεκρώσιμα και πένθιμα τραγούδια για τον Αχιλλέα, τον Πάτροκλο καθώς και για τη φυγή της Ελένης. Οι θρηνηωδοί των αρχαίων χρόνων έγιναν οι μοιρολογίστρες των νεότερων χρόνων και στον καιρό μας.

Τόσο στην αρχαιότητα όσο και στον νεότερο, αλλά και τωρινό, λαϊκό πολιτισμό, ενώ υπάρχει η πεποίθηση περί αθανασίας της ψυχής, οι συγγενείς του νεκρού δε παύουν να θρηνούν και να πενθούν για τον χαμό του αγαπημένου τους προσώπου.

Τα μοιρολόγια συναντώνται σε κάθε γωνιά της Ελλάδος, εντός κι εκτός συνόρων του νεοελληνικού κράτους. Από την Βόρειο Ήπειρο στη Κρήτη, και από την Μάνη στον Πόντο και τη Μικρά Ασία.

Την πλουσιότερη παράδοση σε βάθος χρόνου, αλλά και ποσοτικά, ακόμη και στις μέρες μας, τη βρίσκουμε στις περιοχές της Μάνης και της Ηπείρου. Τα μοιρολόγια στις περιοχές αυτές μεταφέρονται από γενιά σε γενιά. Σύνηθες φαινόμενο είναι και ο αυτοσχεδιασμός. Ο στίχος και ο ρυθμός των τραγουδιών αυτών της Ηπείρου είναι στα περισσότερα δεκαπεντασύλλαβος, ενώ της Μάνης έχει αντικατασταθεί με δεκαεξασύλλαβο και πολλές φορές με οκτασύλλαβο. Ο ρυθμός και το μέτρο των τραγουδιών αυτών από πολλούς θεωρείται σαν ο μακρινός απόγονος του Ομηρικού στίχου. Ενώ στην αρχαιότητα και

Μέσα στο ορμητικό ποτάμι της ιστορίας, ο λαϊκός πολιτισμός αποτελεί καθαρή έκφραση της εθνοφυλετικής συνέχειας ενός λαού, είναι το γεφύρι που μας ενώνει με το παρελθόν

στα μετέπειτα χρόνια τα μοιρολόγια αποτελούν νεκρώσιμα τραγούδια και πιο σπάνια τραγούδια εκδίκησης. Στα νεότερα χρόνια είναι σύνηθες να αναφαίρονται στη ξενιτιά στην οποία αναγκάστηκαν να φύγουν οι ντόπιοι κάτοικοι.

Στη Μάνη τα συναντάμε στη νεκρώσιμη τους κυρίως μορφή και ακόμη και μέχρι τους πρόσφατους γδικιωμούς (οι γνωστές βεντέτες) τα μοιρολόγια μετατρέπονταν σε εκφράσεις αντεκδίκησης για τον χαμένο της οικογένειας. Ο Πουλίκος Κουράκος συνοπτικά μας λέει πως "το ξακουστό μανιάτικο μοιρολόγι δεν εκφράζει μόνο τη συνταρακτική παρουσία του θανάτου. Είναι και η σπαραχτική διαμαρτυρία της νέας γυναίκας που μένει χήρα. Η απελπισμένη φωνή της κόρης που μένει χωρίς προστάτη. Η λυπηρότερη έκφραση της υπέρτατης οδύνης, η γοερή και τρυφερή συνάμα κραυγή της κεραυνοχτυπημένης μάνας που μένει χωρίς παιδί."

Στην Ήπειρο το μοιρολόι έχει πάρει μια διαφορετική μορφή, η οποία συμπληρώνει την παραπάνω περιγραφή. Εκτός από εσωτερικά συναισθήματα που εξωτερικεύονται μέσα από λόγια,

κυρίως με τη μορφή των πολυφωνικών τραγουδιών, μοιρολόγια αποτελούν και μουσικά, ορχηστρικά (όσο μπορεί να ταιριάζει ο όρος) τραγούδια. Πολλά από αυτά έχουν ιδιαίτερο εθνικό χαρακτήρα, κατά της τουρκιάς. Παράλληλα, πολλά από τα νεότερα μοιρολόγια αποτελούν, όπως αναφέραμε προηγουμένως, μοιρολόγια της ξενιτιάς και του αποχωρισμού, αποτυπώνοντας έτσι τη κατάσταση των καιρών. Ακόμη και στα σημερινά πανηγύρια, οι οργανοπαίχτες παίζουν μοιρολόγια, γιατί όπως έχει αναφερθεί, στην Ήπειρο ακόμη και ο γάμος ξεκινάει με μοιρολόι. Είναι η μορφολογία του τόπου που έχει αποτυπωθεί στον ψυχισμό του λαού σε συνδιασμό με τον χαμό αγαπημένων προσώπων και την αγάπη για τον ίδιο τον τόπο. Εκεί όπου ζωή και θάνατος, πένθος και η χαρά γίνονται ένα. Μέσα από την ηχητική μυσταγωγία της δωρικής πενταφωνικής αρμονίας.

Άλλο ένα χαρακτηριστικά ενδεικτικό στοιχείο που φανεώνει τη συνέχεια της παράδοσης μέσα από το βάθος των αιώνων είναι ο τρόπος με τον οποίο θρηνεί η θρηνήρια. Είναι τα χαρακτηριστικά χτυπήματα στο σώμα και ιδιαίτερα στο κεφάλι κινήσεις οι οποίες πηγάζουν από το υποσυνείδητο και τη ψυχική κατάσταση του ατόμου που θρηνεί.

Αξίζει να σημειωθεί πως επίσημα η εκκλησία δεν επιτρέπει την εκδήλωση των μοιρολογιών μέσα στους ναούς μας και θεωρεί πως αποτελούν απευθείας κατάλοιπο αρχαίων παγανιστικών δοξασιών. Όσοι έχουν παρεβρεθεί σε τέτοιους είδους κηδείες, αλλά και μνημόσυνα, θα πρέπει να έχουν προσέξει πως μέσα στην εκκλησία οι πενθούντες θρηνούν κλέγοντας και μιλώντας στον νεκρό, αλλά δε κάνουν καμία αναφορά στον Κάτω Κόσμο, τον Άδη ή τον Χάρο.

Πέρα από το μοιρολόι, πολλά είναι ακόμη τα στοιχεία όσον αφορά τις νεκρώσιμες παραδόσεις στον λαϊκό πολιτισμό που φανερώνουν την άμεση σύνδεση και συνέχεια με την αρχαία παράδοση. Χαρακτηριστική η παράδοση που συναντάται κατά κύριο λόγο στη Κάτω Ιταλία, αυτή της κυπαρίσσου και της πηγής της Μνημοσύνης και της λήθης η οποία συναντάται σχεδόν αναλείωτη στον μεταγενέστερο και νεοελληνικό λαϊκό πολιτισμό μέσα από δημοτικά τραγούδια: “Ο Χάρος στο περιβόλι του έχει ένα κυπαρίσσι, στη ρίζα του κυπαρίσσιου είναι μια κρύα βρύση.”

Όπως αναφέραμε προηγουμένως ο ελληνικός λαός από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα θεωρεί αθάνατη την ψυχή. Την αντίληψη αυτή έρχεται να συμπληρώσει η πεποίθηση πως οι ψυχές των νεκρών περιφέρονται στον κόσμο των ζωντανών για σαράντα ημέρες μετά τη ταφή. Αυτός είναι και ο λόγος τελέσεως του μνημοσύνου των σαράντα ημερών μιας και προσφέρει την τελευταία ευκαιρία επικοινωνίας με τον νεκρό. Χαρακτηριστικότερο αλλά και εντυπωσιακό παράδειγμα ανακαλήματος του νεκρού στη νεότερη λαϊκή παράδοση αποτελεί το ποίημα “Του Νεκρού Αδελφού” όπου ο νεκρός γιός καλείται μέσα από τις κατάρες της μάνας να σηκωθεί από τον τάφο και να εκπληρώσει την υπόσχεση που της είχε δώσει.

Σε γενικές γραμμές, οι ταφικές παραδόσεις της αρχαιότητας συνεχίζονται σχεδόν αναλλοίωτες και στις μέρες μας με την πρόθεση, την εκφορά και τον περιδειπνο. Για να μη μπορούμε σε λεπτομέρειες της κάθε φάσης, θα αναφερθούμε σε ένα ενδεικτικό στοιχείο που λαμβάνει χώρα κατά τη διάρκεια της εκφοράς, και είναι αυτό της τέλεσης χοών κατά τον ενταφιασμό του νεκρού. Έθιμο το οποίο συναντάται ακόμη στις περισσότερες περιοχές της Ελλάδας. Τα συνηθέστερα υλικά από τα οποία αποτελούνται οι χοές είναι γάλα, κρασί και μέλι.

Μέσα στο ορμητικό ποτάμι της ιστορίας, ο λαϊκός πολιτισμός αποτελεί καθαρή έκφραση της εθνοφυλετικής συνέχειας ενός λαού, είναι το γεφύρι που μας ενώνει με το παρελθόν, όπως τα πέτρινα γεφύρια τις δυο όχθες των ποταμών. Ο λαϊκός αυτός πολιτισμός, του οποίου βρίσκουμε στοιχεία σε όλα τα μέρη όπου είχαν αποικήσει οι αρχαίοι μας πρόγονοι, σε ολόκληρο Βαλκανικό χώρο και φυσικά στη Μεγάλη Ελλάδα (Magna Graecia) της Νοτίου Ιταλίας.

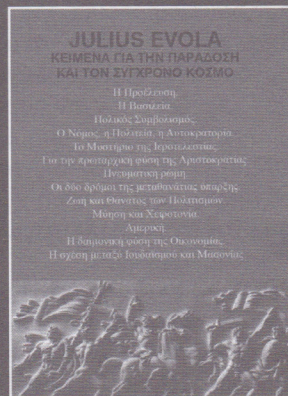
Π.Κ.

ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Η εκδοτική προσφορά της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ όλα αυτά τα χρόνια είναι αδιαμφισβήτητη. Ο ιδεολογικός αγώνας δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να υστερεί έναντι του πολιτικού και ήδη μέσα στο 2010, το Κίνημά μας έχει εκδόσει 5 σπουδαία βιβλία. Εδώ σας παρουσιάζουμε τα τρία τελευταία που αποτελούν έργο εκλεκτών Συναγωνιστών είτε στην μετάφραση όπως το βιβλίο με τα κείμενα του Έβολα, είτε στην λογοτεχνία με την συλλογή πολεμικών διηγημάτων του Ηλία Κασιδιάρη και την Ιστορία με το νέο βιβλίο του Γ. Δημητρακόπουλου...

ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ του J. ΕΒΟΛΑ

«Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει μία συλλογή κειμένων του μεγάλου Ιταλού φιλοσόφου Ιουλιού Έβολα. Περιέχει κεφάλαια από τα βιβλία του «Εξέγερση εναντίον του σύγχρονου κόσμου», «Άνθρωποι μέσα στα ερείπια» καθώς και ένα άρθρο του για την σχέση του Ιουδαϊσμού με την Μασονία. Άγνωστος στο ελληνικό αναγνωστικό κοινό ο Έβολα είχε την ίδια αντιμετώπιση με πολλούς άλλους συγγραφείς και φιλοσόφους που τα γραπτά τους έρχονται σε αντίθεση με την κατεστημένη άποψη των σύγχρονων καιρών... Έτσι σε μία απροκάλυπτη λογοκρισία και συκοφάντηση περιήλθαν πολλοί άνθρωποι του πνεύματος, αρχίζοντας από τον μεγαλύτερο φιλόσοφο του αιώνα που μας πέρασε τον Μ. Χάιντεγκερ, τους Έ. Πάουντ, Ε. Γιούνγκερ, Κ. Σμίτ, Ο. Σπένγκλερ, Κ. Χάμσον, Α. Γκομπινό, Χ. Τσαμπερλάιν, Φ. Σελίν για να περάσουμε στους λιγότερο γνωστούς Γ. Σόμπαρτ, Α. Ρόζενμπεργκ, Γ. Μπεν, Ρ. Μπραζιλιάκ, Ν. Λ. Ροσέλ, Μ. Μπαρντές, Τ. Τζεντίλε, Φ. Μαρινέτι, Γ. Ντ' Ανούτσιο, Ρ. Γκενόν, Γ. Μπαχόφεν, Β. Τίλσκ, Ο. Σπαν και πολλούς άλλους...»

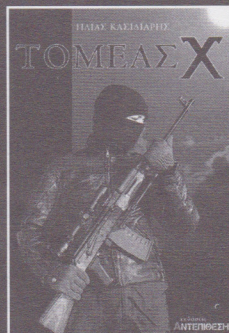

ΛΕΝΙΝ, Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ το νέο βιβλίο του Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

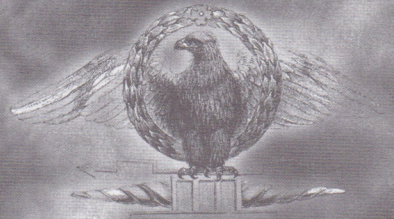
Ο Λένιν, ο οποίος μόλις είχε μάθει για τις εβραϊκές του ρίζες είδε τον εαυτό του ως νέο Μεσσία, που θα «απελευθέρωνε τους Εβραίους της Ρωσσίας από τον Τσαρικό ζυγό». Τις ίδιες ημέρες του Μαΐου που ο μεγάλος αδελφός του οδηγούνταν στην κρεμάλα, ο νεαρός ακόμη εγγονός του Ισραήλ, ολοκλήρωνε τις σπουδές του με άριστα στο γυμνάσιο του Σιμπίρσκ. Μετά την αποφοίτησή του, εισήλθε στην νομική σχολή του πανεπιστημίου του Καζάν, αλλά δεν κρατιόταν...

ΤΟΜΕΑΣ Χ, του ΗΛΙΑ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗ

Τομέας Χ είναι η ύστατη γραμμή αμύνης σε μία μάχη μέχρις εσχάτων. Μία ελεύθερη ζώνη εκεί που όλα τα μέτωπα καταρρέουν" Ο "Τομέας Χ" είναι μία συλλογή πολεμικών διηγήσεων. Μία περιήγηση στα πιο ένδοξα μονοπάτια της ελληνικής στρατιωτικής ιστορίας. Αφανείς ήρωες και μάχες λησμονημένες έρχονται ξανά στο προσκήνιο. Από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα. Από το 341 π.Χ. και τον ποταμό Κριμισό της δυτικής Σικελίας μέχρι το 1974 και το αεροδρόμιο της Λευκωσίας...

JULIUS ΕΒΟΛΑ

Όταν ο Ιούλιος Έβολα, ένας από τους κυριότερους επικριτές του ιουδαιοφιλελεύθερου ψευδοπολιτισμού στον εικοστό αιώνα, παρουσίασε την φυλετική θεωρία του κατά την διάρκεια της δεκαετίας του '30, η κύρια έμπνευση για την αντισημιτική σκέψη ήταν τα περιβόητα «Πρωτόκολλα των σοφών της Σιών». Σύμφωνα με τους σχολιαστές τους τα «πρωτόκολλα» ήταν μια έκθεση εικοσιτεσσάρων μυστικών συνεδριάσεων που πραγματοποιήθηκαν από τους ηγέτες του διεθνούς εβραϊσμού, οι οποίοι επινόησαν και προσπάθησαν να πραγματοποιήσουν ένα σχέδιο για την παγκόσμια κυριαρχία. Αποκαλύφθηκαν μετά την κλοπή τους από μια απόκρυφη Στοά και αποτέλεσαν την άσβεστη θρυαλίδα για την έκρηξη του αντισημιτισμού και του αντισιωνισμού που εκδηλώθηκε στον εικοστό αιώνα.

γράφει ο Γ. Λύκος

**Ο ΕΒΟΛΑ, Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ,
Ο ΑΝΤΙΣΗΜΗΤΙΣΜΟΣ,
Ο ΑΝΤΙΣΙΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ
ΠΑΝΤΟΤΙΝΟ ΜΑΣ ΚΑΘΗΚΟΝ**

Όπως ήταν αναμενόμενο και απόλυτα εύλογο, οι εβραϊκές οργανώσεις έσπευσαν να απαξιώσουν και να δυσφημήσουν τα «πρωτόκολλα» με κάθε διαθέσιμο μέσο. Η διασποράτερον επίσημη προσπάθειά τους κατέληξε σε κάποια δικαστικά μέτρα που λήφθηκαν από ένα δικαστήριο της Βέρνης το 1933, ενάντια σε έναν Ελβετό εθνικιστή, ο οποίος είχε εκδώσει και διανείμει το έγγραφο. Η απόφαση του δικαστηρίου ότι : «τα πρωτόκολλα ήταν μια δυσφημιστική παραποίηση», υπήρξε γιά τον Έβολα «μιά επιπρόσθετη απόδειξη της αλήθειας, πέρα από κάθε σοβαρή αμφισβήτηση». Στα οξυδερκή μάτια του το ζήτημα της όποιας αυθεντικότητας των «πρωτοκόλλων» ήταν «δευτερεύον σε σύγκριση με το πολύ σοβαρότερο και ουσιαστικό πρόβλημα της ακριβολογίας τους», γιατί ακόμα κι' αν δεν συντάχθηκαν πραγματικά από τους «σοφούς» ή δεν βασίζονταν σε ένα υπάρχον έγγραφο σχέδιο, κατά την άποψή του το κείμενό τους ήταν «ασύγκριτης σημασίας» ώστε να επιστήσει την δέουσα προσοχή της ανθρωπότητας κατά πρώτον, στο «εβραϊκό ζήτημα» και επιπλέον σε κάτι πιά σημαντικό : «στις υπονομευτικές και ανατρεπτικές δυνάμεις που δρουν στην πρόσφατη ιστορία».

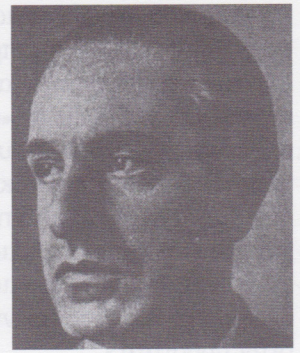
Σ' αυτό το πνεύμα και με αυτό το ρεαλιστικό και ιδεολογικό πλαίσιο, ο μεγάλος στοχαστής δήλωσε ότι τα «πρωτόκολλα» έριξαν «νέο φως στον πόλεμο των Εβραίων ενάντια στις παραδόσεις, στην αριστοκρατία, στα σύμβολα και στις υπέρτατες αξίες της Ευρώπης», διότι αποκάλυψαν ξεκάθαρα ότι αυτός «ο ιουδαϊκός πόλεμος κατά των ευρωπαϊκών εθνών παρήγαγε και προωθούσε ιδεολογίες που υπονομεύουν και καταστρέφουν την αίσθηση της τάξης του Λευκού ανθρώπου, όπως η κεφαλαιοκρατία, ο κοσμοπολιτισμός, ο εξισωτισμός, ο υλισμός, ο φεμινισμός, κ.λπ. »

Εμπνευσμένοι από το όραμά της παγκόσμιας βασιλείας τους, οι Ιουδαίοι με την ανατρεπτική εισαγωγή αυτών των ιδεολογιών στις κοινωνίες, «τονίζουν υπέρμετρα τις αρνητικές πτυχές, τις καταχρήσεις και τις αδικίες» της παραδοσιακής Ευρώπης. Για αυτόν τον λόγο, «διαδίδουν τα μικρόβια μιάς επικριτικής και ορθολογιστικής νοοτροπίας, που προορίζεται να αλλοιώ-

σει τον ενδότατο ηθικό αρμό, το στήριγμα των οργανικά καθιερωμένων και επιβεβαιωμένων ιστορικών ιεραρχιών». Μ' αυτήν τους την προσπάθεια προσπάθησαν και προσπαθούν ακατάπαυστα και συστηματικά να εξουσιάζουν τα κύρια κέντρα της επίσημης διδασκαλίας, να ελέγξουν την κοινή γνώμη μέσω του μονοπωλίου τους στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, να υπονομεύσουν την οικογενειακή ζωή με την προαγωγή αντιφυσικών και εξαθλιωτικών προτύπων και να προκαλέσουν γενικευμένη κοινωνική και ηθική πτωπότητα. Σκοπεύουν με εξαιρετική επίμονη να σχηματοποιήσουν μιαν ελεγχόμενη «περιρρέουσα ατμόσφαιρα», ένα κατασκευασμένο «διανοητικό κλίμα», ένα εβραϊοκρατούμενο «πνεύμα των καιρών», μιαν εικονική πραγματικότητα, διαρκώς «προξενώντας σάλο με την ανάδευση δυσπιστίας, χυδαίων και αναξιοπρεπών φημών ακόμη και σχετικά με την ιεροσύνη» και τους άλλους αντιπροσώπους της λευκής κοινωνίας. Έχουν κατορθώσει να αναγάουν κάθε ατομικό και δημόσιο ενδιαφέρον αποκλειστικά και μόνο στην οικονομία, «αντικαθιστώντας όλες τις προηγούμενες αρχές κοινωνικής συμβίωσης και δραστηριότητας με μαθηματικούς υπολογισμούς και υλιστικές επιταγές και προστάγματα».

Ό Έβολα επεσήμανε ότι η τροχιά της σύγχρονης ευρωπαϊκής ιστορίας, φάνηκε «να επιτυγχάνει τους στόχους που καθορίστηκαν στα πρωτόκολλα.» Εν τέλει η εκστρατεία των Σιωνιστών «σοφών» πέτυχε την μετατροπή των λευκών «σ' ένα πολτό όντων χωρίς παράδοση και εσωτερική δύναμη,» και έγινε εφικτή «η αρχαία υπόσχεση του βασιλείου του Εκλεκτού Λαού». Αλλά εάν για τον Έβολα οι Ιουδαίοι ήσαν αναμφίβολα μιά από τις κυρίαρχες ανατρεπτικές δυνάμεις στον σύγχρονο κόσμο, όμως διαχώρισε τις απόψεις του από εκείνες των επιδεικτικών, φανταχτερών και «ευτελών αντισημιτών», που έφθασαν να βλέπουν παντού υπαρκτούς ή φανταστικούς Ιουδαίους, σαν ένα είδος από μηχανής-δαιμονικών θεών, υπεύθυνων για τα δεινά του πλανήτη. Θεωρούσε πως αυτός ο τύπος γενικευτικής υπεραπλούστευσης, αυτο-οδηγήθηκε σε ανυποληψία, απώλεια του κύρους και της αξιοπιστίας του, ενώ έως τις ημέρες μας συνε-

Ο κοινός, αγοραίος και επιδεικτικός αντισημιτισμός, που καθιστούσε τους Ιουδαίους υπεύθυνους για κάθε μορφή υπονομευτικής και ανατρεπτικής δραστηριότητας, ήταν κατά την άποψή του Έβολα μιά ταπεινωτική αποδοχή κατωτερότητας όλων των λευκών Εθνών απέναντι στους Ιουδαίους. Υποστήριζε πως οι Ιουδαίοι ήσαν ισχυρότεροι και ικανότεροι, μόνον όταν εκφυλιζόταν ο Λευκός άνθρωπος.

χίζει να οδηγήσει σε δυσπιστία και αμφιβολία τους αποδέκτες του. Γράφει χαρακτηριστικά : «μπορεί κάποιος να αναγνωρίσει, να παραδεχθεί, ίσως ακόμη και να ομολογήσει τον ολέθριο ρόλο που έπαιξε ο Εβραίος στην ιστορία του πολιτισμού», αλλά αυτό «δεν πρέπει να ζημιώνει και να παραβλάπτει μιά βαθύτερη απαιτούμενη έρευνα, η οποία μπορεί να μας καταστήσει ενήμερους και να μας προσφέρει πραγματική επίγνωση εκείνων των δυνάμεων για τις οποίες ακόμη και ο Εβραϊσμός ενδεχομένως υπήρξε μόνο το εργαλείο».

Κατά συνέπεια, ενώ η ευρωπαϊκή σύγκρουση με τον Ιούδα ανάγεται σε περισσότερο από δύο χιλιετίες πριν, ο Έβολα, τόνισε, πως μόνο τον τελευταίο καιρό, με την εμφάνιση των φιλελεύθερων-κεφαλαιοκρατικών κοινωνιών και ιδιαίτερα με την άνοδο της Αμερικής σε θέση παγκόσμιας δύναμης (και στις ημέρες μας μόνης πλανητικής υπερδύναμης), ξεκίνησαν οι Ιουδαίοι να διαφεντεύουν τις λευκές πατρίδες. Αν και ο Έβολα στο σύνολο του έργου του αποδέχθηκε και επικύρωσε τόσο την ηθική και πνευματική ορθότητα, όσο και την ιστορική αναγκαιότητα του αντισημιτισμού, ταυτόχρονα απέρριπτε επίμονα τον «τοπικισμό και την αντιληπτική στενότητα των συχνά αυθαίρετων αρχών του», επισημαίνοντας στον αντισημιτισμό των χρόνων του την έλλειψη μιάς «πραγματικά γενικής θεώρησης».

Ο κοινός, αγοραίος και επιδεικτικός αντισημιτισμός, που καθιστούσε τους Ιουδαίους υπεύθυνους για κάθε μορφή υπονομευτικής και ανατρεπτικής δραστηριότητας, ήταν κατά την άποψή του Έβολα μιά ταπεινωτική αποδοχή κατωτερότητας όλων των λευκών Εθνών

απέναντι στους Ιουδαίους. Υποστήριζε πως οι Ιουδαίοι ήσαν ισχυρότεροι και ικανότεροι, μόνον όταν εκφυλιζόταν ο Λευκός άνθρωπος. Δηλαδή μόνον όταν δεν ήταν πλέον ο εαυτός του, οπότε έτσι εξασθενημένος γινόταν τρωτός στους Ιουδαίους, καθώς «η ισχύς τους προήλθε από την εκμετάλλευση εκείνων των εκφυλισμένων δυνάμεων που ήδη υπήρχαν και προσέβαλαν την ζωή των Εθνών, αλλά όχι από την δική τους δημιουργία και εξαπόλυση τέτοιων δυνάμεων».

Γι' αυτόν τον λόγο, ο Έβολα θεωρούσε ότι οι ανατρεπτικές δυνάμεις ισχυροποιημένες και εξουσιοδοτημένες από την φιλελεύθερη κεφαλαιοκρατία και υπό την εκμετάλλευση των Ιουδαίων ήσαν «μόνον οι τελευταίοι κρίκοι σε μίαν αλυσίδα αιτιών που είναι αδιανόητες χωρίς προηγούμενα, όπως, για παράδειγμα, ο ανθρωπισμός της Αναγέννησης, ο προτεσταντικός θρησκευτικός ανασχηματισμός και η Γαλλική Επανάσταση, τα οποία είναι φαινόμενα που κανένας δεν θα σκεφτόταν σοβαρά να τα αποδώσει αποκλειστικά σε μίαν εβραϊκή συνωμοσία. Οι Ιουδαίοι ουδέποτε διέθεταν την δύναμη μιας τόσο ευρείας σύνθεσης, έχοντας αποκλειστικά δυνατότητα μόνο για λεπτομερείς αναλύσεις »

Επιγραμματικά, η ιουδαϊκή ισχύς ακολούθησε μιά μεγαλύτερη ιστορική διαδικασία «αποσύνθεσης και εκφυλισμού», η οποία «αποαριοποίησε» τον Λευκό άνθρωπο και προετοίμασε τον δρόμο για την παγκόσμια ιουδαϊκή βασιλεία. Κατά συνέπεια ο ανολοκλήρωτος και ατελής αντισημιτισμός, όχι μόνο τείνει να μετατρέψει απλοϊκά και εν τέλει αθωωτικά τους Ιουδαίους σ' έναν έμφυτο αποδιο-

πομπαίο τράγο για τις αποτυχίες του σύγχρονου πολιτισμού, αλλά αποπροσανατολίζει επίσης και την γενικότερα απαιτούμενη προσπάθεια ενάντια στις δυνάμεις «αποαριοποίησης» του σύγχρονου κόσμου, που δυστυχώς δεν είναι απλώς και μόνον ιουδαϊκές, δηλαδή «τον ορθολογισμό της μηχανοποίησης, τον εκκοσμικευμένο και κοσμικό μυστικιστικό διαφωτισμό των ιλουμινάτων (ιλουμινατισμό) και την κοσμοθεώρησή τους, βασισμένη στους αριθμούς και στην ποσότητα.»

Αν και ο Έβολα τόνιζε emphaticά ότι οι Εβραίοι δεν ήταν η μόνη αιτία της αντιευρωπαϊκής ώσης και πορείας του νεωτεριστικού εκουγχρονισμού, του «μοντερνισμού», μολαταύτα δέχτηκε ότι ήταν πρέπον κι' ευκολότερο να αντιπαλέψουμε τις συγκεκριμένες προσωποποιημένες δυνάμεις της σήψης (Ιουδαίοι) παρά τις γενικευτικές αφαιρέσεις (μοντερνισμό - φιλελεύθερο πλουτοκρατικό νεωτερισμό) και ότι ασφαλώς η εικόνα του «παντοδύναμου Ιουδαίου» είναι ένα αποτελεσματικό σύμβολο για την μέγιστη κινητοποίηση της αντίστασης ενάντια στις αντιάριες διαλυτικές δυνάμεις.

Επειδή ο Έβολα θεωρούσε πως η καταστροφή της «προηγούμενης αυτοκρατορικής, αριστοκρατικής και πνευματικής Ευρώπης μας» κατέστησε εφικτή την ιουδαϊκή κυριαρχία, μόνον η επιστροφή στις αρχές αυτής της Ευρώπης εμπειρείχε γι' αυτόν την οποιαδήποτε προοπτική αποτελεσματικής αντίστασης ενάντια στην δαιμονική τάξη πραγμάτων που γεννήθηκε από την κυριαρχία τους.

Άρα, ο αγώνας κατά των δυνάμεων της αποαριοποίησης, συνεπάγεται και συνεπιφέρει όχι μόνον έναν φυλετικό αγώνα κατά της αλλόφυλης και αλλοδαπής κυριαρχίας, αλλά και μια πνευματική προσπάθεια να επανεύρει ο Λευκός άνθρωπος την «αυθεντική αρχική του ταυτότητα, δηλαδή απαιτεί μια πνευματική προσπάθεια που δεν έχει καμία σχέση με ασαφείς αφαιρέσεις ή μυστικιστικές υπεκφυγές», αλλά απαιτεί μίαν ασταμάτητη και πολυεπίπεδη δράση, πιστή στην Άρια ουσία του Λευκού ανθρώπου.

Ποια είναι όμως αυτή η ουσία; Ουσιαστικά, κάθε ιστορικό στάδιο στην σύγκρουση του Λευκού ανθρώπου με τον δόλιο Ιούδα, εξαπέ-

λυσε τις φυσικές και εγγενείς δυνάμεις του αντισημιτισμού. Για τον Ιουδαίο αυτό είναι ένα κυρίαρχο παθολογικό χαρακτηριστικό της κοινωνίας των μη - Εβραίων υπανθρώπων κτηνανθρώπων των Εθνών (goyim), αλλά για τον Διδάσκαλο Έβολα το αντεπιχείρημα είναι ότι: «όλα αυτά που συνδέονται με το σημιτισμό και, προ πάντων, με τους Εβραίους, εμφανίζονται ως ιδιαίτερα αποκρουστικά γιά τους λαούς της λευκής φυλής». Αυτό συμβαίνει, όχι απλά επειδή τα ιουδαϊκά ενδιαφέροντα και συμφέροντα διαφωνούν με εκείνα των Λευκών ανθρώπων, ούτε βεβαίως επειδή ο Λευκός έχει μίαν έμφυτη ψυχοπαθολογία, αλλά επειδή οι Ιουδαίοι ως «άνθρωποι που από την γέννησή τους καθορίζονται από τον τερατώδη ταλμουδικό νόμο», προσβάλλουν το ζωοποιό πνεύμα εκείνου του «κοινού αρχέγονου πολιτισμού» από τον οποίο προέκυψαν όλοι οι διάφοροι αρχαίοι και πρόσφατοι ιστορικοί πολιτισμοί της λευκής φυλής.

Ο Έβολα υποστήριξε ότι, αυτή η πνευματική αντίθεση μεταξύ Ιουδαίου και Αρίου υπήρξε ανέκαθεν και συνεχίζει να είναι πρωταρχικής σπουδαιότητας, μια αβυσσαλέα αντίθεση η οποία βρίσκεται και θα συνεχίσει να υφίσταται στην ανθεκτική κι' ευλογημένη ρίζα του αντισημιτισμού.

Ο Έβολα δανειζόμενος όρους τους οποίους πρωτοχρησιμοποίησε ο Ελβετός κοινωνιολόγος και ανθρωπολόγος Γιάκομπ Μπαχόφεν, χαρακτηρίζει το Άριο πνεύμα ως «πλιακό και

αρσενικό» ενώ το Ιουδαϊκό ως «σεληνιακό και θηλυκό».

Επιπλέον ο Έβολα επισημαίνει πως η ρίζα της λέξης «Άριος» προέρχεται από την σανσκριτική λέξη «Arya», που δηλώνει τον «ευγενή», καθώς «μέσα από την μάζα των συνηθισμένων και μετρίων όντων αναδύονται άνδρες που ενσαρκώνουν πληρέστερα την φυλή με ιδιαίτερη συναίσθηση, πράγματι ευγενή όντα με αξία που υπερβαίνει το κανονικό μέτρο».

Η ύψιστη έκφραση του αρίου αριστοκρατικού φυλετικού πνεύματος μορφοποιήθηκε στην «καταφατική στάση, διάθεση και αντιμετώπιση του θείου» εκ μέρους των πολεμιστών. «Είναι αυτό το πνεύμα, το οποίο σε καλύτερες εποχές οι ευγενείς άνθρωποι απέδιδαν στην φυλή και το οποίο συνίσταται απο ευθύτητα, εσωτερική ενότητα, χαρακτήρα, αξιοπρέπεια, ανδροπρέπεια και άμεση ευαισθησία για όλες εκείνες τις αξίες που βρίσκονται στον πυρήνα του ανθρώπινου μεγαλείου και οι οποίες επειδή υπερβαίνουν κατά πολύ την συμπτωματική πραγματικότητα, κυριαρχούν πάνω της.»

Πίσω από τις πολυάριθμες μυθολογικές και συμβολικές αναφορές στον φωτεινό ουρανό που βρίσκονται στους διάφορους ινδοευρωπαϊκούς πολιτισμούς, οι οποίοι στο σύνολό τους διατηρούσαν αξιακά συστήματα προσανατολισμένα στον υπέροχα λαμπερό ουρανό (που ξεπερνά τα όρια του αισθητού κόσμου και καθίσταται υπερβατικός), κυριαρχεί μια αίσθηση της «άυλης και ασώματης φωτεινής αρρενωπότητας». Ακριβώς όπως στο στερέωμα ο αυτόφωτος ήλιος, η ηλιακή μάζα, είναι πηγή του φωτός, είναι το «δραστικό φώς», ενώ η σελήνη είναι ένα σκοτεινό και πάντα μισοκρυμμένο αντικείμενο, που φωτίζεται και λάμπει περιστασιακά, όταν απορροφά και αντανακλά το φώς εκτός αυτής.

Σε άμεση συσχέτιση με την προηγούμενη διαπίστωση, υπενθυμίζεται ότι, οι αρχαίες παγανιστικές λατρείες των Ευρωπαίων περιείχαν μια βαθειά πίστη στους «θεϊκούς ήρωες - ημιθέους». Με το πνεύμα αυτό οι Ευρωπαϊκοί λαοί αυτοπροσδιόριζαν τους εαυτούς τους, ως διαπρεπείς και εξαιρετους φορείς αυτών των συμπαντικών δυνάμεων που συνδέονται άμεσα με την «ηλιακή δόξα» αυτών των

πρώων, όπως αυτή η δόξα εκφράζεται «στις αρχές της ελευθερίας, της προσωπικότητας, της πίστης και της τιμής».

Ανάλογα, το Άριο πνεύμα υλοποιήθηκε και πραγματοποιήθηκε όχι στα έργα των αναχωρητών και των ραβίνων νομοδιδασκάλων, αλλά κυρίως στην δράση, στους αγώνες που διεξήγαγε ο πολεμιστής ενάντια στους εχθρούς που έπρεπε να πολεμήσει, μέσα στον ίδιο του τον εαυτό («εσωτερικός πόλεμος») αλλά και στον κόσμο που τον περιέβαλε («εξωτερικός πόλεμος»).

Μ' αυτήν την παραδοχή ο Έβολα δήλωσε ότι: «το χαρακτηριστικό ιδεώδες του Αρίου ήταν περισσότερο βασιλικό, παρά ιερατικό, ήταν μάλλον το ιδεώδες μιας μεταμορφωτικής εξευγενιστικής επιβεβαίωσης και επικύρωσης, παρά η ιερατική ιδέα μιας θρησκευτικής εγκατάλειψης». Αντίθετα με την «διακαή και ικετευτική δουλικότητα», χαρακτηριστική της «αβρααμικής θρησκείας», η σχέση των Αρίων προς το θείο υπήρξε πάντοτε δραστική και καταφατική.

Μέσα στο ιστορικό γίνεσθαι ο Άριος είδε πως «οι ήρωες περισσότερο από τους αγίους προσέγγισαν τις ύψιστες και πλέον προνομιούχες θέσεις της αθανασίας» Συνακόλουθα, η αναζήτησή του για γνώση και κατανόηση του κόσμου εκδηλώθηκε ανέκαθεν ως μια αρρενωπή, υπερήφανη και ηρωική κατάκτηση και όχι ως κάτι αμαρτωλό, άνομο και ανήθικο, όπως η φοβική απόπειρα του βιβλικού Αδάμ να γευτεί τον καρπό του θείου δένδρου.

Ο Έβολα διατεινόταν πως σε αντίθεση με την αυτόφωτη Άρια «πλιακότητα» το σκοτεινό κι ετερόφωτο «σεληνιακό» εβραϊκό πνεύμα αρνείται την σύνθεση της πνευματικότητας και της αρρενωπότητας, δίνοντας σκόπιμα εκτεταμένη έμφαση και σπουδαιότητα σε οτιδήποτε είναι αφ' ενός εκτεταμένα υλιστικό και πδονοθηρικό και αφ' ετέρου αποφευκτικό, αδρανές και θεωρητικοκόλογο. Η πλουτολατρεία, η λογοκρατία και ο στείρος ορθολογισμός κατανοούν την ανθρώπινη παρουσία στον κόσμο μέσω της θεμελιώδους αντίληψης ότι το σώμα είναι απλά σάρκα και ύλη, κάτι που πρέπει μόνο να διεγείρεται και να ευχαριστιέται, δίχως να αποτελεί επιπλέον και ένα όργανο του πνεύματος.

«Η δυϊστική σύλληψη του σώματος και της ψυχής, επινόηση γεννημένη από το εβραϊκό πνεύμα, του οποίου η αφηρημένη θεωρητικολογία και η μοιρολατρική στοχαστικότητα στερείται οποιοσδήποτε ενδιαφέροντος για την ηρωική και υπερφυσική κατάφαση κι' επικύρωση της προσωπικότητας» δεν μπορεί παρά εύλογα να κατεδαφίσει και να ισοπεδώσει τις υψηλότερες αξίες που συσχετίζονται και συνδέονται με την «ολύμπια πνευματικότητα του Αρίου».

«Στην πολιτιστική σφαίρα αυτό τα χαρακτηριστικά οδηγούν τους Εβραίους να διασπρεβλώνουν, να γελοιοποιούν, να ερμηνεύουν ως απατηλό και άδικο» οτιδήποτε είναι ευδιάκριτο, σαφές και ευκρινές στους λαούς άριας καταγωγής, οτιδήποτε ανθίσταται στα κτηνώδη, κατώτερα ή ρυπαρά συστατικά των πραγμάτων». Ουσιαστικά αποτελεί μιά δεύτερη φύση τους η διαρκής και μεθοδική δράση τους «...για να υποβαθμίσουν και να εξευτελίσουν, για να λερώσουν και να εκχυδαίσουν όλα τα ευγενή, εξάίρετα και θαυμάσια, αλλά ταυτόχρονα και

Ο Έβολα υποστήριξε ότι, αυτή η πνευματική αντίθεση μεταξύ Ιουδαίου και Αρίου υπήρξε ανέκαθεν και συνεχίζει να είναι πρωταρχικής σπουδαιότητας, μια αβυσσαλέα αντίθεση η οποία βρίσκεται και θα συνεχίσει να υφίσταται στην ανθεκτική κι' ευλογημένη ρίζα του αντισημιτισμού.

για να εξαπολύσουν σκοτεινές, ενστικτώδεις, γενετήσιες τάσεις, οι οποίες ενυπάρχουν στον άνθρωπο πριν τον σχηματισμό της προσωπικότητας», δηλαδή ενεργούν με εργαλείο τους όλα εκείνα τα στοιχεία που υπονομεύουν, απεξαρθρώνουν και τελικά αφανίζουν τις υψηλότερες ανθρώπινες αξίες.

Η κρίσιμη και απόλυτα επικίνδυνη εφόρμηση των Ιουδαίων ενάντια στις αξίες του Λευκού Ευρωπαϊκού πολιτισμού εκτός από άμεση απειλή βιολογικής επιβίωσης των Ευρωπαϊκών εθνών, αποτελεί επίσης την κλείδα ερμηνείας της επικυριαρχίας τους, καθώς όπως καταδεικνύει ο Έβολα : «μέσω των ευκαιριακών παρεισφύσεων, διεισδύσεων και διηθήσεων που προξενούν σε κυβερνητικούς θεσμούς και ιδρύματα, επιδιώκουν με κάθε τρόπο (συνήθως στο όνομα της «δημοκρατίας», της «ανθρωπότητας» και της «επιστήμης») ν' αποξηλώσουν και να κατεδαφίσουν όλες τις ιστορικά εμπειρωμένες και επιβεβαιωμένες αρχές, τους θεσμούς, τις δομές, τις λειτουργίες, τις παρατάξεις, τα κοινωνικά στρώματα και τις ομάδες που αποτελούν φραγή στα σχέδιά τους και εναντιώνονται σε ότι αυτοί απεργάζονται».

Συνεπώς, εκεί όπου «η ανδροπρεπής, ηρωική, θριαμβευτική αποδοχή και ανάληψη του Θείου εξαφανίζεται, ενδίδοντας στην συνεχή έξαρση του πάθους μιας δουλικής, αποπροσωποποιητικής, θολής και μεσσιανικής στάσης προς το πνεύμα», εκεί ο Ιουδαϊσμός αναπόφευκτα θριαμβεύει ενάντια στην Αριανικότητα. Οπότε «για να καταπολεμηθούν επιτυχώς οι δυνάμεις εκείνες που αλλοτριώνουν, αλλοιώνουν, απαξιώνουν και τελικά απουσιώνουν τον Λευκό Ευρωπαίο

άνθρωπο, δεν είναι αρκετό να ληφθούν ημίμετρα διαποτισμένα από το αλλόφυλο σημιτικό πνεύμα του σύγχρονου κόσμου». Πολλοί, μαχητικοί και αποφασισμένοι αντισημίτες κάνουν αυτό ακριβώς, αναγνωρίζοντας και ταυτοποιώντας την αριανικότητα απλά ως ένα αντεστραμμένο σημιτισμό, ως μιαν αντίφαση στον Ιουδαίο, και όχι ως πολυεπίπεδο, φυσικό και ιστορικό πραγματικό και αληθινό αντισημιτισμό, όπως δηλαδή είναι νομοτελειακά μιά κατάφαση της άριας ύπαρξης. Γιά να είναι κάποιος «ουσιαστικά αντισημίτης δεν μπορεί να συμβιβάζεται με αρχές και ιδέες ενάντια στις οποίες μάχονται οι Λευκοί». Οι μαχητές της εθνικής και ευρωπαϊκής ελευθερίας, οι μαχητές ενάντια στην «ιουδαϊκή απάνθρωπη τυρανία» πρέπει να πολεμήσουν ως Άριοι:

«Πρέπει να είναι ριζοσπάστες. Άλλη μια φορά πρέπει να ξυπνήσουν στην μνήμη και να προσκληθούν εκείνες οι αξίες, που μπορούν να αποκληθούν πραγματικά και σοβαρά Άριες, όχι μόνο βάσει ασαφών και μονόπλευρων εννοιών που διαχέονται και ανακατεύονται με τον πεπερασμένο βιολογικό υλισμό. Αξίες μιας ηλιακής ολύμπιας πνευματικότητας, ενός κλασικισμού σαφήνειας και ελεγχόμενης δύναμης, μιας νέας αγάπης για την διαφορά, την διαφοροποίηση και την ελεύθερη προσωπικότητα και, συγχρόνως, για την ιεραρχία και την καθολικότητα, ώστε μια γενιά που θα διακατέχεται εκ νέου από μια αρρενωπή δυνατότητα να υψωθεί από την «ζωή» στην «υπερ-ζωή» και να μπορέσει ξανά να δημιουργήσει, ενάντια σ' έναν κόσμο που είναι κομματιασμένος σε ράκη, δίκως αληθινές αρχές και ειρήνη».

Ο αντισημιτισμός του Έβολα υπήρξε κατά μείζονα λόγο απόρροια της «παραδοσιακής» του αντίθεσης με τους φιλελεύθερους νεωτερισμούς του μεσοπολέμου και με την «συντονισμένη επίθεσή τους κατά του αρχέγονου Αρίου πνεύματος», ακριβώς όπως η υποστήριξή του στον φυλετικό εθνικισμό των δεκαετιών του '30 και '40, βασιζόταν λιγότερο στην εδραία πίστη του στις ποικίλες εκφάνσεις αυτού του εθνικισμού και πολύ περισσότερο στην αντίσταση που προσέφερε και προσφέρει ο φυλετικός

εθνικισμός ενάντια στις «υλιστικές και ιουδαϊοποικτικές παρορμήσεις τις αστικής τάξης».

Ωστόσο, όχι πολύ αργότερα από το τραγικό 1945, όταν οι αστικές δυνάμεις συνέτριψαν τα στερνά υπολείμματα της Παραδοσιακής Ευρώπης, οι Ιουδαίοι έπαψαν ν' αποτελούν στόχο της κριτικής του παραδοσιακού φιλοσόφου! Τότε λοιπόν, στην ίδια χρονική περίοδο που οι «σεληνιακές» δυνάμεις θριάμβευσαν, ο αδάμαστος Έβολα φάνηκε να εγκαταλείπει τον αντισημιτισμό του.

Γιατί; Εν μέρει η αιτία αυτής του της επιλογής σχετίζεται με την ανέφικτη οργάνωση και εκδήλωση μιάς αποτελεσματικής πολιτικής αντίστασης ενάντια στην «εβραιοφιλελεύθερη παγκόσμια τάξη της μεταπολεμικής περιόδου». Γιατί μόλις η Ευρώπη σύρθηκε υπό τον ζυγό των εξωευρωπαϊκών δυνάμεων και κάθε απομεινάρι του ιστορικού παρελθόντος της περιήλθε σε καταστροφή, στη σύγχρονη περίοδο της κυριαρχίας του σκότους, πρέπει «οι λιγοστοί άνδρες που μπόρεσαν να σταθούν ορθοί, να παραμείνουν ικανοί για να διατηρήσουν άσβεστες τις αμυδρές, δυσδιάκριτες, μισοσβησμένες από τη μνήμη και συγκεχυμένες σπίθες του Αρίου πνεύματος, ώστε αυτό να μην εξαλειφθεί εντελώς».

Ο μεγάλος στοχαστής έγραψε στα 1948: «Δεν βλέπω τίποτε άλλο παρά ένα κόσμο ερειπίων, όπου μια γραμμή του μετώπου, μιά προφυλακή, είναι εφικτή μόνο μέσα στις κατακόμβες». Γιά να εμμείνει και να στηρίξει κανείς αυτήν την κρυφή αντίσταση, ήταν εφεξής αναγκαίο να υιοθετήσει μιαν αδιάφορη και στωική στάση ζωής απέναντι στους «ξέφρενους και κυδαίους θεατρνισμούς» αυτού «του μεταπολεμικού κόσμου που εβραιοποιήθηκε ολότελα».

Αλλά υπήρξε και ένας άλλος λόγος για το αμβλυμένο ενδιαφέρον του σχετικά με το εβραϊκό ζήτημα. Στο βιβλίο του «Ο δρόμος του κιννάβαρι» (1972) - για το οποίο δήλωσε πως αποτελεί την «πνευματική αυτοβιογραφία» του - ο Έβολα γράφει ότι μετά από τον δεύτερο Μεγάλο Πόλεμο θεώρησε «παράλογο, εξωφρενικό και άτοπο» να συνεχίσει να τονίζει την ανωτερότητα του Λευκού ανθρώπου σε σχέση με τον Εβραίο, «επειδή η αρνητική

συμπεριφορά που αποδίδεται παραδοσιακά στους Εβραίους είχε καταστεί τώρα η συμπεριφορά της πλειονότητας των Αρίων». Δηλαδή σε μια εποχή όπου το ιουδαϊκό πνεύμα του νεωτεριστικού φιλελεύθερου εκσυγχρονισμού επικράτησε και οι περισσότεροι Λευκοί είχαν ενδώσει σ' αυτό, θεώρησε μάταιο να τονίζει, να εξυψώνει και να μεγαλώνει τις Άριες αξίες, καθώς οι Λευκοί Ευρωπαίοι, οι θεωρούμενοι ως φυσικοί διάδοχοι και κληρονόμοι των αρχαίων Αρίων δεν συμπεριφέρονταν πλέον διαφορετικά από τους Εβραίους.

Γι' αυτόν τον λόγο, εκτιμάται ότι η μεταπολεμική στάση του δεν ήταν μια ρηχή ή φοβική εγκατάλειψη της προηγούμενης αντισημιτικής κριτικής του, αλλά μια αναγνώριση του γεγονότος ότι οι διαλυτικές δυνάμεις (των οποίων οι Ιουδαίοι αποτελούσαν την πιο ευδιάκριτη ενσάρκωση) είχαν πλέον καταστεί οι ηγεμονικές δυνάμεις του πλανήτη. Άρα, εκείνοι οι λίγοι Λευκοί που δεν είχαν ενδώσει, δεν είχαν καμία άλλη επιλογή παρά «να ιππεύσουν την τίγρη έως ότου αυτή καταρρεύσει από εξάντληση». Κι αυτή η τίγρη δεν είναι τίποτε άλλο παρά οι ποικιλώνυμες και διεστραμμένες δυνάμεις που έχουν επιτύχει να κυβερνούν τον σύγχρονο κόσμο μας.

Καθώς ο 21ος αιώνας στο τέλος της πρώτης δεκαετίας του αναγγέλλει ήδη την αναδιάταξη μάχης των δυνάμεων της Παράδοσης αλλά και των εξουσιαστικών δυνάμεων του χάους, εν όψει της αναμενόμενης τελικής ρήξης, ο απολίτικος στωικισμός του Διδασκάλου Έβολα δεν μπορεί πλέον σήμερα να κατευθύνει την απαιτούμενη δραστική και ενεργητική θέση μας. Παρά ταύτα αποτελεί το στοιχειώδες ελάχιστο πνευματικό πρόταγμα και καταδεικνύει σαφώς τι διακυβεύεται στους πόλεμο που θα κληθούμε να διεξάγουμε σε φυσικό και πνευματικό επίπεδο.

Γιατί εάν το Έθνος μας και τα άλλα Έθνη της Λευκής φυλής έχουν ένα μέλλον, αυτό μπορεί να διασωθεί μόνο με την επιβίωση και σωτηρία του αίματός μας, πράγμα που δεν είναι εφικτό αν κληιδωθεί, μολυνθεί ή βεβηλωθεί το πνεύμα που γεννήθηκε από το αίμα αυτό και αποτελεί το επιστέγασμα της τιμής του!

JULIUS EVOLA ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ

Η Προέλευση.
Η Βασίλειο.
Πολικός Συμβολισμός.
Ο Νόμος, η Πολιτεία, η Αυτοκρατορία.
Το Μυστήριο της Ιεροτελεστίας.
Για την πρωταρχική φύση της Αριστοκρατίας.
Πνευματική ροπή.
Οι δύο δρόμοι της μεταθανάτιας ύπαρξης.
Ζωή και Θάνατος του Πολιτισμού.
Μύηση και Χριστογόνια.
Αμερική.
Η δαιμονική φύση της Οικονομίας.
Η σχέση μεταξύ Ιουδαϊσμού και Μασονίας.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΒΟΛΑ Κείμενα για την Παράδοση και τον Σύγχρονο Κόσμο

Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει μία συλλογή κειμένων του μεγάλου Ιταλού φιλοσόφου Ιουλίου Έβολα.

Περιέχει κεφάλαια από τα βιβλία του «Εξέγερση εναντίον του σύγχρονου κόσμου», «Άνθρωποι μέσα στα ερείπια» καθώς και ένα άρθρο του για την σχέση του Ιουδαϊσμού με την Μασονία.

για παραγγελίες:
210.5242876

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΟΜΑΚΩΝ

Κατά την τελευταία απογραφή (1991) ο συνολικός πληθυσμός της Δυτικής Θράκης ανέρχεται σε 305.000 κατοίκους. Εξ αυτών 231.000 είναι ορθόδοξοι και 115.000 μουσουλμάνοι. Οι μουσουλμάνοι διακρίνονται σε 36.000 Πομάκους (23.000 στο νομό Ξάνθης, 11.000 στο νομό Ροδόπης, 2.000 στο νομό Έβρου), 24.000 αθίγγανους (από 9.000 στους νομούς Ξάνθης και Ροδόπης και 2.000 στο νομό Έβρου) και 54.000 τουρκογενείς ή μάλλον, κατά μια άποψη, ορθότερα, τουρκόφωνους (10.000 στο νομό Ξάνθης, 42.000 στο νομό Ροδόπης και 2.000 στο νομό Έβρου). Από τους Πομάκους της Ξάνθης περί τους 700 έχουν τουρκική φυλετική ρίζα. Στη Βουλγαρία οι Πομάκοι ανέρχονται σε 100.000 περίπου.

Κατά την παράδοση οι Πομάκοι προέρχονται από την αρχαία θρακική φυλή των Αγριάνων. Πολλά τοπωνύμια στην περιοχή Ξάνθης, όπου και οι περισσότεροι Πομάκοι, διασώζουν τους Αγριάνες. Έτσι σημειώνουμε τη συνοικία της Ξάνθης Αχριάν μαχαλεσά = γειτονιά των Αχριανών, όπου και οι Πομάκοι κάτοικοι της αυτοαποκαλούνται Αγριάνες. Στην περιοχή του Έβρου υπάρχει ο συνοικισμός Αχριάν Πουναρή (πηγή των Αγριάνων), ενώ το χωριό της περιοχής ονομάζεται Αγριανή. Η λέξη Πομάκος κατά μεν τους Βούλγαρους προέρχεται από τη βουλγαρική λέξη romaγan = βοηθός, εξαιτίας της βοήθειας προς τους Τούρκους κατά των Βουλγάρων το 1876, κατά δε τους Έλληνες πιθανόν να προέρχεται από τη λέξη πομάξ = πότης και συμπορεύεται με την παλαιά συνήθεια των Θρακών να πίνουν. Εξάλλου, παρατηρείται ότι οι Τουρκογενείς των πεδιάδων της Δυτικής Θράκης διαφέρουν από τους Πομάκους.

Οι Πομάκοι είναι κατά την πλειοψηφία υπη-

λοί, ξανθοί, γαλιανομάτπδες, δολικοκέφαλοι, φιλοπρόοδοι, δεν έχουν μογγολικά χαρακτηριστικά και κατοικούν στα ορεινά της Θράκης της Δυτικής Θράκης. Επίσης, η εθνολογική έρευνα υποστηρίζει βασίμως, ότι οι ολαβόφωνοι Πομάκοι είναι απόγονοι, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, αυτόχθονος πληθυσμού. Εξάλλου, αιματολογική εξέταση σε 1030 κατοίκους στα χωριά Εχίνος, Σάτραι, Ωραίον, Μελίβοια και Κοτύλη, δηλαδή το 1/20 του συνολικού πληθυσμού των Πομάκων 4, διαπιστώνει αιματολογική συγγένεια Πομάκων και Ελλήνων σε ποσοστό 50-70%. Αλλά και ξένοι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι οι Πομάκοι είναι εξισλαμισμένοι και εκολαβισθέντες γλωσσικώς, απόγονοι ή τα τελευταία υπολείμματα των αρχαίων Θρακών και ότι έχουν φλέβα ελληνική.

Οι Πομάκοι παρατηρείται, ότι δεν ζουν υπό τη σκιά της φυλετικής διάκρισης. Χρησιμοποιούν την ελληνική γλώσσα στις συναλλαγές και την οικγενειακή ζωή τους. Δεν στενά προσκολλημένοι στις μουσουλμανικές θρησκευτικές παραδόσεις (τρώγουν χοιρινό), γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα και εργάζονται στην πόλη συνήθως σε οικοδομικές εργασίες, όπου δείχνουν ιδιαίτερες ικανότητες. Τα σπίτια τους δεν έχουν κανένα χαρακτηριστικό της τουρκικής αρχιτεκτονικής. Κατά μια άλλη όμως άποψη, οι Πομάκοι είναι αυστηρά προσηλωμένοι στο Ισλάμ, μέλη τους επανδρώνουν τις ιερατικές σχολές και η πλειοψηφία των θρησκευτικών λειτουργών στη Θράκη προέρχονται από αυτούς.

Η γλώσσα των Πομάκων

Γραπτά μνημεία της γλώσσας των Πομάκων, όπως και της γλώσσας όλων των αρχαίων θρακι-

Οι Πομάκοι είναι Ελληνικής - Θρακικής καταγωγής. Το ελληνικό κράτος όμως τους έσπρωξε χωρίς να το θέλουν σχεδόν στα δίχτυα και την προπαγάνδα της Κεμαλικής Τουρκίας. Μάλιστα όπως προκύπτει από τις βραχογραφίες του Γονικού Έβρου, του 1100 π.Χ. με τις σκηνές προσευχής σε σχήμα σταυρού, δείχνουν ότι οι γυναίκες των Πομάκων, πολλούς αιώνες προτού εκχριστιανιστούν, σταύρωναν το ψωμί και αυτό αποτελεί μια ακόμη απόδειξη της Ελληνικής - Θρακικής καταγωγής αυτού του λαού, που δεν έχει ουδεμία σχέση με τους Τούρκους. Όμως, το ελληνικό(;) κράτος κατόρθωσε να επιτρέψει να τους κάνουν κάποιους από αυτούς Τούρκους στην συνείδηση και αυτό δυστυχώς αποτελεί σήμερα μία πραγματικότητα, που πολύ δύσκολα αλλιάζει και είναι δυνατόν να αλλιάξει μόνο μέσα στα πλαίσια ενός εθνικού κράτους!

Οι Πομάκοι είναι κατά την πλειοψηφία υψηλοί, ξανθοί, γαλανομάτηδες, δολιχοκέφαλοι, φιλοπρόοδοι, δεν έχουν μογγολικά χαρακτηριστικά και κατοικούν στα ορεινά της Θράκης.

κών φυλών δεν υπάρχουν. Είναι δηλαδή η γλώσσα ομιλούμενη, αλλά μη γραφόμενη. Μοιάζει με σλαβοβουλγαρική διάλεκτο χωρίς οι Πομάκοι να αισθάνονται Βούλγαροι ή Σλάβοι. Παρατηρείται ότι η πομακική γλώσσα στην ανατολική περιοχή της Δυτικής Θράκης έχει επηρεασθεί από την τουρκική γλώσσα, ενώ αντίθετα στο δυτικό τμήμα της από τη βουλγαρική. Πάμπολλες είναι οι ελληνικές λέξεις – και μάλιστα οι αρχαιοπρεπείς, γεγονός που ενισχύει την άποψη για την αρχαία καταγωγή των Πομάκων και τη συγγενείά τους με τους Έλληνες.

Επισημαίνεται ότι οι ελληνικές λέξεις είναι ουσιαστικά και ρήματα, ώστε δεν μπορούν να θεωρηθούν απλά δάνεια, δεδομένης της θεμελιώδους σημασίας των ουσιαστικών και ρημάτων σε κάθε γλώσσα. Εξάλλου, μεταξύ Διδυμοτείχου και Ορτακίου υπήρχαν αποκλειστικά ελληνόφωνοι Πομάκοι γνωστοί με την ονομασία Μάρηδες και Γραβανίτες. Ενδεικτικά παρατίθεται κατάλογος με λέξεις ελληνικών ρημάτων και ουσιαστικών: Ρήματα: αργάσβαμ = εργάζομαι, αρέσβαμ = αρέσκομαι, αρνήσβαμ = αρνούμαι, αφορίσβαμ = αφορίζω, βιάσβαμ = βιάζομαι, βολιάσβαμ = εμβολιάζω, βουλώσβαμ = βουλώνω, ζαπεϊκάσουσβαμ = απεικάζω, ζηλώσβαμ = ζηλεύω, ζυβγκαρωσβαμ = ζευγαρώνω, ακτοικιάσβαμ = κατοικώ, κερντίσβαμ = κερδίζω, κινήσβαμ = κινώ, λειψούσβαμ = λείπω, μαρτυρήσβαμ = μαρτυρώ, μοιάζβαμ = μοιάζω, ορίσβαμ = ορίζω, πατάξβαμ = πατάσσω, νταπαιντέψαμ = παιδεύω, νταπάψαμ = παύω, στοιβάσβαμ = στοιβάζω τυπώσβαμ = τυπώνω, φτάσβαμ = φθάνω κ.λ.π. Ουσιαστικά: αργκάτ = εργάτης, βλαστάρ = βλαστάρι, γκωνία = γωνία, ντρούμ = δρόμος, έντρο = αδρός, εγκρίστρα = άγκιστρο, κεραμή = κεραμίδι, κλωβία = κλουβί (κλωβός), κουμίν = κάμινος, κρομμύντ = κρομμύδι, παιντεψία = παιδείυση,

παίπελ = παιπάλη (δηλαδή σκόνη), παναγκύρ = πανηγύρι, παρασπούρ = παρασπόρι, πέλκα = πέλεκυς σκύφαλα = σκύβαλα, στόμνα = στάμνα, σύνορ = σύνορο, φυτάρια = φύτρο, χρομύλ = χειρόμυλος, χορό = χορός κ.λ.π. Από έρευνα του Κ. Μπτσάκη, διαπιστώθηκε ότι στα Πομάκικα συναντούμε το γνωστό τραγούδι “Γεφύρι της Άρτας”. Τραγούδι ευρύτερα γνωστό, με ρίζες πολύ πριν από τη μάχη του Ματζικέρτ (1071), στην Ελλάδα. Οι Πομάκοι απομονωμένοι γεωγραφικά, κοινωνικά και πολιτιστικά, διατήρησαν την πιο αρχαία μορφή του τραγουδιού που συγγενεύει με την παραλλαγή της Καππαδοκίας, όπου αρχικά γεννήθηκε.

Ο εξισλαμισμός των Πομάκων

Από τους Κώδικες της Μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, προκύπτει ότι τα μέσα του 17ου αιώνα (το 1628 κατά τους Βούλγαρους, κατ’άλλους το 1636 – 1672) οι πρόκριτοι των πομάκων, για λόγους επιβίωσης αποφάσισαν ομαδικό εξισλαμισμό. Το γεγονός αυτό αποδέχονται και οι ιστορικοί, ο Τσέκος Κ. Jerecek και ο Βούλγαρος πρώην πρεσβευτής στην Ελλάδα (ελληνικής καταγωγής από την μητέρα του), πρόεδρος της βουλγαρικής βουλής Ν. Todorov. Ειδικότερα, κατά τον προαναφερθέντα Τσέχο ιστορικό, ο εξοπλισμός που άρχισε σταδιακά τον 16ο αιώνα επί Σελίμ Α’ (1512 -1520), ολοκληρώθηκε επί Μεχμέτ Δ’ (1641 – 1661).

Τότε οι πρόκριτοι των Πομάκων παρουσιάσθηκαν στις αρχές της Φιλιππουπόλεως και γνωστοποίησαν την απόφασή τους να προσχωρήσουν στο ισλάμ. Ο Τούρκος διοικητής φοβήθηκε το σκάνδαλο και τους παρέπεμψε στο Μητροπολίτη Φιλιππουπόλεως Γαβριήλ (1636 – 1672). Ο τελευταίος προσπάθησε να τους αποτρέψει, αλλά προσέκρουσε στην απόφασή

τους να απαλλαγούν από την τουρκική καταπίεση και να εκδικηθούν για την παλαιά βουλγαρική καταδυσάστευσή τους. Κατά την παράδοση των Ελλήνων της Φιλιππουπόλεως, η περιτομή έγινε πανηγυρικά στο παλαιό τζαμί κοντά στο Διοικητήριο. Με την επιστροφή τους στη Ροδόπη εξισλαμίσθηκαν και οι ομόφυλοί τους.

Ο Μέγας Βεζίρης Μεχμέτ Κιοπρουλού κατέδρασε 218 εκκλησίες και 336 παρεκκλήσια, των οποίων ερείπια ανευρίσκονται σήμερα στα πομακοχώρια. Μόνη η ύπαρξη των ερειπίων αυτών αποδεικνύει ότι οι Πομάκοι ήταν χριστιανοί. Κατά την βουλγαρική παράδοση, οι Τούρκοι, επί Μεχμέτ Κιοπρουλού, απείλησαν τους Πομάκους λέγοντας: “ή γίνεσαι μουσουλμάνος ή σου παίρνω το κεφάλι”. Το 1656 οι δυνάμεις του Μεχμέτ πασά εισέβαλαν στην περιοχή του Τσέπνι. Ο πασάς διέταξε να του φέρουν όλους τους προκρίτους. Τους κατηγόρησε ότι αντιστέκονταν και επαναστατούσαν. Γι αυτό “είναι ανάγκη να σας σκοτώσω ή να δεχθείτε το ισλάμ” τους είπε. Οι γενίτσαροι περίμεναν έτοιμοι με τα γυμνά τους γιαταγάνια να τους αποκεφαλίσουν. Έτσι, κατά την βουλγαρική παράδοση, εξισλαμίσθηκαν.

Παρά τον εξισλαμισμό τους οι Πομάκοι διατήρησαν χριστιανικά έθιμα, μέχρι σήμερα, όπως το σταύρωμα του βρέφους στην κούνια του προτού κοιμηθεί, και της ζύμης αμέσως μετά το ζύωμα. Το κύριο όνομα Ηλίας είναι διαδεδομένο μεταξύ των Πομάκων του Εχίνου και της Κοτύλης. Κατά τον Τσέχο ιστορικό και γλωσσολόγο του περασμένου αιώνα Λεοπόλδο Γκάιτλερ, ο Άγιος Δημήτριος είναι ο πιο αγαπητός από μηχανής θεός για όλες τις δύσκολες στιγμές. Επαινείται το χρυσό βιβλίο (Ευαγγέλιο), οι σταυροί, η στροφή προς τον χριστιανισμό και η ανέγερση εκκλησιών και μοναστηριών. Όλα αυτά τα εξυμνούν οι μωαμεθανοί Πομάκοι. Επίσης, μέχρι

την απελευθέρωσή τους από τα ελληνικά στρατεύματα, πολλοί ήσαν οι κρυπτοχριστιανοί Πομάκοι.

Μνημονεύεται η περίπτωση του κρυπτοχριστιανού Πομάκου Γιουσούφ στο χωριό Κέχρος Ροδόπης που διατηρούσε σε μπαούλο τα ράσα και τις εικόνες του ιερέα παππού του. Σήμερα η Τουρκική προπαγάνδα τους εκβιάζει να προσλαμβάνουν Τουρκικά ονόματα. Οι συνοικισμοί στον Ωραιόν Ξάνθης, Τετόκα (από το Θεοτόκος) και Σταματέσκο (από το Σταμάτιον), ή ο κεντρικός συνοικισμός στην κοινότητα Κέχρου Ροδόπης που λέγονταν Μαρικόζ (από το Καυδιά της Μαρίας Παναγίας όπου ανάβλυζε αγίασμα) αλλά και πρωτοχριστιανική πίττα με το νόμισμα, αποτελούν σημεία που μαρτυρούν το χριστιανικό παρελθόν των Πομάκων. Μεταξύ των Πομάκων διατηρείται ως παράδοση ότι τον εξισλαμισμό δεν τον δέχθηκαν νέες του χωριού Πάκη, και μερικές από αυτές έπεσαν χορεύοντας σε παρακείμενο βάραθρο, πρόδρομοι των Σουλιωτισσών. Η μυστικιστική ισλαμική ζωή δεν ήκμασε στην περιοχή των Πομάκων, ούτε και στην ισλαμική τέχνη ρίζωσε. Η τελετουργική σχέση των Πομάκων με την θρησκεία τους είναι πρωτόγονη. Ίσως για το λόγο αυτό, η προσπάθεια των Βουλγάρων για βίαιο εκχριστιανισμό των Πομάκων το 1920 - 1930 είχε κάποια αποτελέσματα.

Οι προσπάθειες των Πομάκων να ενωθούν με την Ελλάδα

Στις αρχές του 1878, εν όψει του διεξαγόμενου Ρωσοτουρκικού πολέμου, ο υπόδουλος ελληνισμός της Θεσσαλίας, Μακεδονίας, Ηπείρου και Κρήτης οργάνωσε επαναστατικά κινήματα. Οι Πομάκοι, στην ορεινή περιοχή της Ροδόπης, οργάνωσαν και αυτοί επαναστατικό κίνημα κατά της Τουρκίας προσβλέποντας να μεταπέσουν στην ελληνική κυριαρχία παρά στη βουλγαρική. Άλλωστε ουδέποτε έτρεφαν φιλοβουλγαρικά αισθήματα. Απόδειξη περί τούτου αποτελεί το εγγονός ότι οι Πομάκοι συνέπραξαν με τους Τούρκους στην κατάπνιξη της βουλγαρικής επαναστάσεως του 1875.

Όταν διαπίστωσαν ότι ήταν ανέφικτη η μετάπτωσή τους στην ελληνική κυριαρχία και ότι αντίθετως η περιοχή τους περιλαμβανόταν στη Μεγάλη Βουλγαρία της συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, απέκλεισαν ενόπλιως όλες τις διόδους της Ροδόπης και ίδρυσαν την Αυτόνομη Πομακική Δημοκρατία, η οποία περιελάμβανε 21 χωριά. Στην ενέργεια τους αυτή, οι Πομάκοι υποκινήθηκαν από Ούγγρους και Άγγλους αξιωματικούς που έφθασαν στην περιοχή των Πομάκων μέσω Καβάλας. Και τούτο, διότι τα συμφέροντα της Αυστροουγγαρίας και της Αγγλίας

συνέπιπταν στην αποτροπή της επεκτάσεως προς νότο της Ρωσίας. Ανάχωμα στη ρωσική κάθοδο αποτελούσε η Αυτόνομη Πομακική Δημοκρατία.

Οι Πομάκοι της Δράμας, στις 7 Μαρτίου 1878, αδελφοποιήθηκαν (αρχαίο ελληνικό έθιμο) και αποφάσισαν να δράσουν. Εκφράσθηκαν με συμπάθεια προς τα ελληνικά επαναστατικά κινήματα της Ηπείρου, Θεσσαλίας και Μακεδονίας και δήλωσαν ότι "προτιμώσι να τεθώσιν υπό το σκήπτρον του Βασιλέως των Ελλήνων και μείνωσιν ευχαρίστως εις τας εστίας των". Η Πομακική Δημοκρατία διατηρήθηκε μέχρι της προσαρτήσεως της Ανατολικής Ρουμελίας στη Βουλγαρία τον Σεπτέμβριο 1885. Σε προηγούμενο δημοσίευμα (Ακτίνες Φεβρ. 1995, σελ. 51), έγινε μνεία του διαβήματος των μουσουλμάνων βουλευτών (Πομάκων και Τουρκογενών) της Δυτ. Θράκης στη Βουλγαρική Βουλή το 1919, δια του οποίου εξέφραζαν την επιθυμία του μουσουλμανικού πληθυσμού να απαλλαγεί από το βουλγαρικό ζυγό και γ'αυτό ζητούσαν τη Διασυμμαχική κατάληψη της Δυτ. Θράκης. Όπως μαρτυρείται, ο Πομάκος δικηγόρος - δημοσιογράφος Μεχμέτ Τεφρίκ αφηγήθηκε στον Γάλλο δημοσιογράφο της εποχής εκείνης Λεών Σαβατζιάν (Leon Sauadzian) τα δεινά των Πομάκων υπό τη βουλγαρική κατοχή, που καταχωρήθηκαν στο βιβλίο του "En Trace Occidentale".

Οι Πομάκοι, μαζί με τους άλλους μουσουλμάνους οδηγήθηκαν στο ανωτέρω διάβημα διότι ήθελαν να ενταχθούν στον ελληνικό χώρο και όπως ισχυρίζονταν στο υπόμνημα, της Δυτ. Θράκης είχαν πάντοτε φιλελεύθερες διαθέσεις απέναντι τους και ήσαν μέλη ενός έθνους που συμφωνούσαν μαζί του. Το αίτημα τους αυτό δεν ικανοποιήθηκε τότε πλήρως. Το επανέλαβαν και πάλι μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, με αντιπροσώπους τους στη Διάσκεψη Ειρήνης στο Παρίσι το 1946. Τότε η Ελλάδα ενδιαφερόταν για λόγους ασφαλείας να διαρρυθμιστούν τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα. Ο Τύπος και τα ραδιόφωνα της εποχής εκείνης στις ΗΠΑ πρόέβαλαν το γεγονός.

Ειδικότερα, ο διευθυντής του ραδιοφωνικού σταθμού της Ουάσιγκτον Albert Verner, έλεγε σε μια εκπομπή: "Εν ακόμη πρόβλημα μειονότητας παρουσιάστηκε σήμερα εις Ουάσιγκτον εν τω προσώπω των Πομάκων, οι οποίοι είναι αρχαία ελληνική φυλή, ιστορούμενη από την προ του Μεγάλου Αλεξάνδρου εποχής.... Οι Πομάκοι ποιοούνται νύν έκκλησιν προς το Συμβούλιο Ασφαλείας (ΟΗΕ) και προς το Αμερικανικόν επί των Εξωτερικών Υπουργείον και ζητούν την διενέργεια δημοψηφίσματος, ίνα ελευθερωθούν εκ της Βουλγαρίας και απολαύσουν την ελευθερία την οποία απολαμβά-

νουν οι Πομάκοι της Ελλάδας....". Ο τύπος επίσης έγραφε: "Το παρελθόν Σάββατον εις το ξενοδοχείο Πενσυλβάνια έλαβε χώρα συνέντευξις προς τους αντιπροσώπους του Αμερικανικού και Ελληνικού τύπου εκ μέρους των κ.κ. Χάμηδ Χουσεΐν Βέη, πρώην βουλευτού Ροδόπης, Χακή Σουλεϊμάν Βέη, αποτελούντων από την αντιπροσωπεία των Πομάκων Θράκης. Οι Πομάκοι εξέθεσαν προς τον τύπο τας απόψεις των και τα δίκαια των, ζητούντες την ένωσιν των με την Ελλάδα. Ηπροσπάθεια των Πομάκων δεν τελεσφόρησε διότι είχε προηγηθεί η διανομή της Ευρώπης μεταξύ των τριών μεγάλων δυνάμεων στη Γιάλτα, τον Φεβρουάριο του 1944.

Η στάση των Πομάκων κατά τη συνθήκη της Λοζάννης

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή και την αναγκαστική εγκατάλειψη της Ανατολικής Θράκης, ακολούθησε η Συνθήκη της Λοζάννης της Ελβετίας το 1923. Σε μια κρίσιμη περίοδο των διαπραγματεύσεων τη άνοιξη του 1923, ο ταγματάρχης του τουρκικού στρατού Φουάτ Βέης, κατόπιν συνεννοήσεως με τη βουλγαρική κυβέρνηση, συγκρότησε τουρκοβουλγαρικό θρακικό κομιτάτο, με σκοπό τη δημιουργία αντιπερισπασμού στα νώτα του ελληνικού στρατού. Βάση των σχετικών επιχειρήσεων θα ήσαν οι Πομάκοι της Βουλγαρίας, που θα σχημάτι-

ζαν συμμορίες και εισήρχοντο στη Δυτική Θράκη.

Τα σχέδια του κοιμητάτου ματαιώθηκαν, διότι οι Πομάκοι αρνήθηκαν να επιτεθούν κατά της Ελλάδας. Επίσης είναι βεβαιωμένο ότι είχε ασκηθεί πίεση της βουλγαρικής κυβερνήσεως προς τους Πομάκους. Επίσης, ο Φουάτ Βέπς περιόδευσε πολλές φορές στα πομακοχώρια, συναντώντας την άρνηση των Πομάκων. Για τη στάση τους αυτή, πολλοί προύχοντες των Πομάκων δολοφονήθηκαν. Η συμπεριφορά αυτή των Πομάκων οφείλεται στο χαρακτήρα τους – δεν είναι ύπουλοι, ούτε καιροσκοπικοί – που τους διαφοροποιεί από τους Τούρκους και τους Βούλγαρους.

Οι Πομάκοι της Βουλγαρίας

Στη νότια Ανατολική Ρουμελία, σε βάθος 80-100 χιλιομέτρων από τα ελληνοβουλγαρικά σύνορα, συναντάμε Πομάκους, που ανέχονται σε 100.000 άτομα. Από αυτούς ποσοστό 60% δεν έχουν τουρκική συνείδηση και στις εκλογές του 1991 ψήφισαν στη πλειοψηφία τους χριστιανικά κόμματα, ενώ το κόμμα του Αχμέτ Ντογκάν που χαρακτηρίστηκε “πολιτικός ηγέτης της Οσμανικής Τουρκίας διαπιστευμένος σε βουλγαρικό έδαφος”, χρησιμοποίησε ως προπαγανδιστές και Πομάκους από την Ελλάδα. Η Τουρκία είχε αποδουθεί σε εργώδη προσπάθεια εκτουρκισμού των Πομάκων της Βουλγαρίας.

Ο βούλγαρος ιστορικός Γκέντσεβ κατάγγειλε ότι με την ανοχή των βουλγαρικών κομμάτων γίνεται εκτουρκισμός των Πομάκων ώστε σε λίγα χρόνια η Άγκυρα θα θέσει θέμα αυτονομίας της περιοχής της Ροδόπης και στη συνέχεια προσαρτήσεώς της στη Τουρκία. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι οι Πομάκοι στο Σμίλιαν και στην περιοχή Μπλαγκόεβγκραντ,

που δεν γνώριζαν ούτε μια λέξη τουρκική, τώρα αναγκάζονται να μαθαίνουν ως μητρική γλώσσα την τουρκική. Η Βουλγαρία, τέλη του 1992, αντιλαμβάνομενη τον τουρκικό κίνδυνο, για να μειώσει τον αριθμό των τουρκογενών Βουλγάρων, χαρακτήρισε τους Πομάκους Βούλγαρους μωαμεθανούς. Η έκθεση της εξεταστικής επιτροπής της βουλγαρικής βουλής το 1992 περιέλαβε συγκλονιστικές μαρτυρίες περί της οργανωμένης επιχειρήσεως εκτουρκισμού των Πομάκων της Βουλγαρίας, εκ μέρους του κόμματος του Αχμέτ Ντογκάν.

Κατά την έκθεση, για τον εκτουρκισμό χρησιμοποιούνται θρησκευτικές πιέσεις εκ μέρους των ισχυρών ιμάμηδων (π.χ. άρνηση ταφής), εξαναγκασμοί για την αλλαγή των ονομάτων σε τουρκοαραβικά, όπως και οικονομικές παροχές (π.χ. άφθονες εξαγγελίες για τουρκικές επενδύσεις και παροχή υποτροφιών για σπουδές). Τούρκοι απεσταλμένοι διανέμουν το έντυπο “Το νόημα των τελευταίων σφαγών των Τούρκων στις Ροδόπες” της ένωσης βοήθειας και αλληλεγγύης προς τους Τούρκους της Ροδόπης, με έδρα την Κωνσταντινούπολη, στο οποίο υποστηρίζεται ότι “επι σειρά αιώνων, οι Ροδόπες κατοικούνται από καθαρόαιμους Τούρκους... Οι Τούρκοι Πομάκοι δεν έχουν κανένα δεσμό αίματος ή απογόνων με τους Βούλγαρους...” και συνεπώς “η Τουρκία είναι ο απόλυτος προστάτης και κηδεμόνας των Πομάκων – Τούρκων στις Ροδόπες”. Και η έκθεση καταλήγει: “Πρόκειται περί Βούλγαρων, που εξισλαμίσθηκαν δια της βίας το 1628, ή περί Τούρκων που λησμονήσαν τη γλώσσα τους ως αποτέλεσμα των βουλγαρικών βιαιοτήτων μετά το 1912;”. Ο τότε πρωθυπουργός Λούμπεν Μπέρωφ, στις προγραμματικές του δηλώσεις το Δεκέμβριο του 1992, δήλωσε ότι θα καταβάλλει προσπάθειες αναχαίσεως της διαδικασίας εκτουρκισμού. Στις τελευταίες εκλογές κατά τις οποίες πλειοψήφησε

Σε συγκέντρωση γονέων και κηδεμόνων του Σχολείου του Εχίνου το 1989 και σε συνεργασία με την σχολική εφορία, συζητήθηκε η ανάγκη να ομιλούν οι μουσουλμανόπαιδες της περιοχής την τουρκική και όχι την πομακική στους δημόσιους χώρους.

το Σοσιαλιστικό Κόμμα (πρώην Κομμουνιστικό), το από αυτό δημιουργηθέν Πομακικό κόμμα απέσπασε το 1% των ψήφων.

Οι παραλείψεις και το χρέος μας

Τους Πομάκους, τους απογόνους των αρχαίων Αγριάνων, το ελλαδικό κράτος δεν τους εγκατέλειψε, αλλά τους έστειλε στην αγκαλιά της Τουρκίας, η οποία θεωρεί ότι είναι προστάτης των μουσουλμάνων. Το 1995, βάσει τουρκοελληνικής συμφωνίας διατάχθη από την ελληνική κυβέρνηση ο επιθεωρητής μουσουλμανικών σχολείων Δυτ. Θράκης και συγκάλεσε τοπικά συνέδρια Πομάκων δασκάλων με σκοπό να τους συστήσει όπως εγκαταλείψουν την αραβική (παλαιστοτουρκική) γραφή και να χρησιμοποιούν τη λατινική. Επίσης, το Σεπτέμβριο 1973, επισκέφθηκε τη Δυτ. Θράκη ο τότε πρόεδρος της Τουρκίας στην Ελλάδα, Γκιουρουν, με αποτέλεσμα την επιβολή της λατινικής γραφής στους μωαμεθανούς Πομάκους.

Από την εγκληματική μας αδιαφορία, η Τουρκία έχει δραστηριοποιηθεί δεόντως. Μουσουλμάνοι κατευθυνόμενοι από τον Επιτήδειο Ουδέτερο, προσπαθούν να επιβάλλουν στους Πομάκους να μην μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Ως χαρα-

κτηριστικό παράδειγμα σημειώνεται το γεγονός ότι την στις 15 Νοεμβρίου 1989, σε συγκέντρωση γονέων και κηδεμόνων του Σχολείου του Εχίνου και σε συνεργασία με την σχολική εφορία, συζητήθηκε η ανάγκη να ομιλούν οι μουσουλμανόπαιδες της περιοχής την τουρκική και όχι την πομακική στους δημόσιους χώρους. σκοπός της Τουρκίας είναι να εξαφανισθεί η πομακική και να κυριαρχήσει η τουρκική στους μουσουλμάνους. Για ευνόητους λόγους, πρέπει να λάβουμε τα εξής μέτρα, τα οποία έχουν υποδειχθεί ήδη από αρμοδιότερα πρόσωπα, τα οποία, αν και θεωρούνται αυτονόητα, όμως δεν συγκίνησαν μέχρι τώρα κανέναν.

Στην εκπαίδευση:

α. Χρησιμοποίηση του ελληνικού αλφαβήτου για την Πομακική γλώσσα και σύνταξη γραμματικής. Η έρευνα για την κατάταξη της πομακικής γλώσσας σε γλωσσική οικογένεια, δεν είναι απαραίτητο να ολοκληρωθεί προηγουμένως. Οι φωτιστές των Σλάβων Κύριλλος και Μεθόδιος, δεν πρόβλεψαν σε ανάλογη έρευνα, αλλά έφεραν στους Σλάβους το αλφάβητο για να αποδοθεί γραπτώς η λαλιά τους. Η Τουρκία στις γειτονικές της μουσουλμανικές περιοχές που αποσπάστηκαν από την τέως ΕΣΣΔ, χάρισε

το δικό της αλφάβητο.

β. Η διδασκαλία των Πομάκων σε ελληνό-γλωσσα σχολεία με παράλληλη διδασκαλία της Πομακικής γλώσσας.

γ. Διαφώτιση των Πομάκων για την Καταγωγή και την ιστορία τους και διακριτική ευνοϊκή μεταχείρισή τους.

δ. Χορήγηση υποτροφιών για την φοίτησή τους σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης. ε. Ενθάρρυνση ερευνών για τους Πομάκους και η προβολή τους διεθνώς.

Στον οικονομικό τομέα:

Επίλυση των οικονομικών προβλημάτων των Πομάκων που αφορούν την γεωργία, κτηνοτροφία, υλοτομία και βιοτεχνία.

Στην επαγγελματική τους αποκατάσταση: Πρόσληψη των Πομάκων σε Δημόσιες θέσεις (Ελληνική Αστυνομία, Πυροσβεστική, Δασοφυλακή, Ένοπλες Δυνάμεις).

Στον θρησκευτικό τομέα:

Υπενθύμιση του βίαιου εξισλαμισμού τους και επανευαγγελισμός τους. Όσοι επανέρχονται στην Ορθοδοξία να αποκτούν ονόματα χριστιανικά μεν, αλλά συνδεδεμένα με την ιστορία των Πομάκων και της Ελληνικής Θράκης.

Έχει σημειωθεί, ότι η "εμμονή στη χονδροειδέστατη και προσβλητική, για την σημερινή πίστη, προβολή της χριστιανικής τους προέλευσης απομάκρυνε ψυχολογικά την θρησκοόληπη μάζα. Οι αναφορές στο χριστιανικό παρελθόν, στο βαθμό που ξεπερνούν τα πλαίσια μιας ισορροπημένης ιστορικής αναφοράς και εντάσσονται σε σκοπιμότητες, προκαλούν αρνητικούς συνειρμούς και επαναφέρουν επώδυνες αναμνήσεις από την ολοκληρωτικά βίαιη προσπάθεια των Βουλγάρων για τον εκχριστιανισμό των Πομάκων. Η απομόνωσή τους ανάμεσα σε δύο χριστιανικούς λαούς τους ώθησε προς την πλησιέστερη ισλαμική χώρα, την Τουρκία".

Αντί Επιλόγου...

Το 1920, ο Κεμάλ Πασάς, ο μετέπειτα Ατατούρκ, διακήρυξε: "Σκοπός μας είναι η Δυτική Θράκη να παραμείνει σε τουρκικά χέρια, ως ενιαίο σύνολο και σε κατάλληλο χρόνο και ευκαιρία να ενωθεί με την μητέρα πατρίδα. Εμείς δεν μπορούμε να δεχθούμε την απαλλοτρίωση του τουρκικού αυτού τμήματος. Οι αδελφοί μας της Δυτικής Θράκης πρέπει να αγωνισθούν για να κερδίσουν την ανεξαρτησία και την αυτονομία της Δυτικής Θράκης". Την παρακαταθήκη αυτή δεν την λησμονήσαν οι κυβερνώντες την

Η ιστορία της αξιότιμης δασκάλας της Θράκης, κυρίας Χαράς Νικοπούλου απλώς επιβεβαιώνει την πολιτική του ελληνικού (;) κράτους απέναντι στους Πομάκους.

Η κυρία Νικοπούλου βρήκε απέναντί της όχι τους Πομάκους μαθητές της αλλά την ίδια την πολιτεία...

Τουρκία. Σχεδιάζουν μακροπρόθεσμα... Η τύχη της Κύπρου ας αποτελέσει δίδαγμα για μας.

Στην περίπτωση της Κύπρου, η Τουρκία:

α. Πέτυχε την αναγνώριση ως Τουρκικής μιας τουρκόφωνης η μάλλον δίγλωσσης μουσουλμανικής μειονότητας, με έντονα όμως κρυπτοχριστιανικά στοιχεία, μειονότητας κατά μέγα μέρος ελληνικής καταγωγής.

β. Τη μειονότητα αυτή την έθεσε υπό τον έλεγχό της και αναγνωρίσθηκε ως προστάτιδά της.

γ. Αναβάθμισε τεχνητά την μειονότητα σε κοινότητα και από κοινότητα σε μια από τις δύο κοινότητες της Κύπρου, ζητώντας μετά ταύτα να αναγνωριστεί ως ξεχωριστός λαός και έθνος.

δ. Συγκέντρωσε τεχνητά την μειονότητα σε ορισμένες περιοχές και μετά το 1974 σε μια περιοχή.

ε. Εξασφάλισε ισχυρούς συμμάχους (Άγγλους, Αμερικάνους) των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετούνται από την προώθηση του τουρκικού στρατιωτικού στόχου.

στ. Διατήρησε ισχυρές ένοπλες δυνάμεις και ζ. Εκμεταλλεύθηκε τα ελληνικά λάθη. Τις ίδιες μεθόδους εφαρμόζει και στη Θράκη, Και το αθηνοκεντρικό μας κράτος περιμένει ανέκδοτο το μοιραίο. Ο Ιών Δραγούμης στα δίσεκτα χρόνια της βουλγαρικής επιβουλής, του Μακεδονικού αγώνα, είχε φωνάξει: "Αν τρέξουμε να σώσουμε τη Μακεδονία, θα σωθούμε πρώτα εμείς". Το ίδιο ισχύει σήμερα, όχι μόνο για τη Μακεδονία, αλλά και τη Θράκη. Υπάρχει θέληση εκ μέρους μας;

ΠΑΡΑΚΜΗ ΚΑΙ ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Μελετώντας την εποχή της κυριαρχίας της Ρώμης, μένουμε κυριολεκτικώς έκθαμβοι, εμπρός στο θαύμα της οργανωμένης ισχύος του κράτους στα σύνορα και τις επαρχίες του. Αλλά όσον εκπληκτική και αν υπήρξε η ισχύς της Ρώμης, άλλο τόσο ήταν διαβρωμένος και διαλυμένος ο εσωτερικός πυρήν της ισχύος της. Κατά την διάρκεια των αενάων εχθροπραξιών με τους κατά καιρούς εχθρούς της και των καταστροφικών εμφυλίων πολέμων, οι ελεύθερες πτωχές τάξεις της Ιταλίας, η αριστοκρατία του Αίματος και της Γης, οι άνθρωποι, που υπέφεραν τόσο για να κατακτήσουν τον κόσμο, εξηφανίσθησαν.

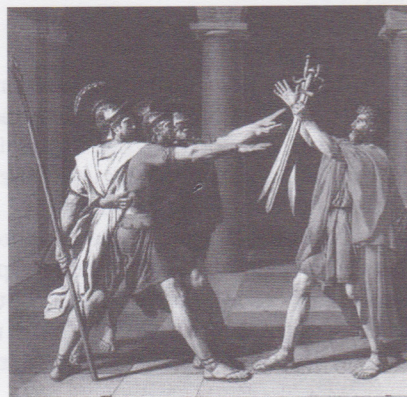
Αντ' αυτών ενεφανίσθη μία ολιγαρχική πλουτοκρατία, η οποία εδέσποζε σε μια αχανή μάζα εκφυλισμένων, ένα άνευ προηγουμένου βιολογικό προλεταριάτο, καρπός του ασύδοτου δουλεμπορίου, πού εμάστιζε κυρίως τις αφρικανικές και τις ασιατικές επαρχίες. Κάτω από την ανησυχία των επαναστάσεων και των εμφυλίων συγκρούσεων από την μία πλευρά και την συνειδητοποίηση του εκφυλισμού τους, πού οδήγησε στην ανικανότητα τους να αυτοκυβερνώνται από την άλλη, οι μάζες υπετάχθησαν στην απόλυτο κυριαρχία των αυτοκρατόρων. Η κακοήθης κολακεία έγινε η κατ' εξοχήν αγαπημένη ασχολία της συγκλήτου. Το δώρο της μεγαλοφυΐας στα γράμματα και τις τέχνες μετετράπη σε μέσον δημιουργίας πολύπλοκων «πανυγηρικών» έργων χάριν του μονάρχου και

των ευνοουμένων του. Η γενναιότητα, η πίστις και η τιμή του όρκου και του λόγου, η ανεξαρτησία του πνεύματος, η αγάπη για τους παλαιούς ελευθέρους εθνικούς θεσμούς, παρεχώρησαν την θέση τους στην διαφθορά, τον φθόνο, την χαιρεκακία, την κακεντρέχεια και την κολακεία.

Η Ρώμη δεν ήταν πλέον η μεγάλη στρατιωτική δύναμις του παρελθόντος. Με την αλλαγή του συστήματος διακυβερνήσεώς της, οι ελπίδες της επιβιώσεως της είχαν εναποτεθεί στον δεσποτισμό του απολύτου μονάρχου και στην πολιτική της φυλετικής επιμειξίας. Η εξαφάνισις όμως των ελευθέρων τάξεων είχε και άλλα δυσμενή επακόλουθα, εκ των οποίων το σημαντικώτερο ήταν η υπερφόρτωση του δημοσίου τομέως. Για να ανταπεξέλθη το κράτος στις συνεχώς εντεινόμενες δυσκολίες, εξηναγκάσθη να δημιουργήση ένα Αγροτικό Πιστωτικό Οργανισμό για να εξασφάλιση τους απόρους αγρότες. Εν συνεχεία για να δικαιολόγηση τις αυξανόμενες φορολογικές επιβαρύνσεις εδημιούργησε τον Κρατικό Οργανισμό Δημοσίων Έργων και για να ανακόψη τον πληθωρισμό, συμβάσεις τιμών - ημερομισθίων, οι οποίες είχαν σαν στόχο τους να περιορίσουν την κυκλοφορία του χρήματος. Η αύξησις των αγροτικών χρεών οδήγησε στην δημιουργία Οργανισμού Διαχειρίσεως Αγροτικών Χρεών, αντίστοιχο Οργανισμό Αποκαταστάσεως και τελικώς στην εμφάνισι Ομοσπονδιακής Αγροτικής Τραπέζης.

Οπωσδήποτε κοινοτυπούμε, όπως άηλωστε και τόσοι άηλιοι, όταν αναφερόμεθα στο πρόβλημα της παρακμής της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

Δεν θα ήταν όμως καθόλου κοινότυπο, εάν εξετάζαμε τις τραγικές αυτές στιγμές της Ιστορίας κατ' αναλογίαν με τα αντίστοιχα γεγονότα της παρακμής και του θανάτου του Δυτικού πολιτισμού, πού χαρακτηρίζεται και αυτός από την ίδια ελληιψοειδή καμπύλη ανακυκλώσεως, η οποία απετέλεσε το πλέον Ιδιότυπο στοιχείο του προκατόχου του.

Είναι ευνόητο πώς ακολούθησε μία αλυσιδωτή εμφάνιση τραπεζών, οι οποίες περιήλθαν στην ιδιοκτησία ολίγων πλουτοκρατών.

Παρ' όλα όμως αυτά, τίποτε δεν επέτυχε να συγκράτηση την τρομακτική άνοδο των τιμών του 301 μ. Χ. Ετέθη τότε σε εφαρμογή νόμος ελέγχου των τιμών, ο οποίος όμως είχε σαν αποτέλεσμα την άνησι της μαύρης αγοράς και την εξαφάνιση των ζωτικών ειδών διατροφής. Έτσι το κράτος υπεχρέωθη να εφοδιάζει καθημερινώς με δύο λίβρες άρτου 200.000 άτομα και αργότερα το δελτίο τροφίμων επεξετάθη και στο χοιρινό κρέας, το ελαιόλαδο και το μαγειρικό άλας. Παράλληλα και δι' ευνόητους λόγους, εδόθη τρομερή έμφασις στον τομέα των δημοσίων θεαμάτων («ΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ»...)

Η συνεχής αύξηση των χρεών κατέστρεψε όλους τους μικροϊδιοκτήτες. Αντιθέτως οι κάτοχοι των μεγάλων εγγείων Ιδιοκτησιών έγιναν πανίσχυροι. Το αποτέλεσμα ήταν ή τρομακτική αστυφιλία και η αναγκαστική αύξηση του αριθμού των μισθωτών του δημοσίου. Η διανομή τροφίμων βάσει δελτίου συμπεριέλαβε 320.000 άτομα, ενώ από το 1.000.000 των κατοίκων της Ρώμης, το 50% ήταν δημόσιοι υπάλληλοι. Η γραφειοκρατία κατέπνιξε τον διοικητικό μηχανισμό και για να αντιμετωπισθή ο πληθωρισμός ηυξήθησαν και άλλο οι φόροι, έως ότου υπέκυψαν και οι τελευταίοι εναπομείναντες φορολογούμενοι. Μερικούς αιώνες ενωρίτερα, πριν από την κατάφωρη χρεωκοπία του κράτους, ο Κικέρων, κατά το 54 π.χ. είχε προειδοποιήσει:

«Φορολογούμεθα για την κατανάλωσι οίνου και άρτου, για τα εισοδήματα και τις επενδύσεις μας, για την γη μας και για τα περιουσιακά μας στοιχεία, όχι μόνον για να συντηρούμε στην ζωή όντα εκφυλισμένα πού δεν αξίζουν καν τον τίτλο του ανθρώπου, αλλά και εν ονόματι της βοθηθείας ξένων εθνών πού μέχρι πρότινος, αγνοούσαμε την ύπαρξί τους...»

Πέντε αιώνες μετά από τον Κικέρωνα, συναντούμε τον αντιδιαμετρικό του τύπο στο πρόσωπο του Σιδωνίου, ενός Ρωμαιο-Γαλάτου γαιοκτήμονος που έγινε επίσκοπος. Από την διασθεσία αλληλογραφία του πληροφορούμεθα για την ευχάριστη ζωή των ευκατάστατων μεγαλοαστών του 5ου μ. Χ. αιώνας, στην νότιο περιοχή της σημερινής Γαλλίας. Ο Σιδώνιος ζούσε σε μία βίλλα. Διέθετε προσωπική βιβλιοθήκη, λουτρά και άλλες πολλές ανέσεις πού χαρακτηρίζουν τους αντιστοίχους μεγαλοαστούς της εποχής μας. Σνήθιζε τις κυνηγετικές εκδρομές και τα συμπόσια, έκανε δε

ότι του ήταν δυνατό για να περνά ευχάριστα την ζωή του. Όμως η απειλή των βαρβάρων, τον είχε κατατρομοκρατήσει. Παρ' όλους τους φόβους και τις ανησυχίες του, μας άφησε μία επιστολή, πού είχε αποστείλει σε κάποιο φίλο του και η οποία αποτελεί κλασσικό δείγμα της νοοτροπίας των ανθρώπων της εποχής του: «Η θεία πρόνοια», έγραφε ο Σιδώνιος, «θα εισακούσει χωρίς αμφιβολία τις προσευχές μας και κάτω από την ευλογία μιας νέας ειρήνης, θα ενθυμούμεθα τους φόβους της εποχής μας, σαν απλή ανάμνησι...»

Η θεία πρόνοια όμως δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον για τον Σιδώνιο. Λίγα χρόνια αργότερα, οι βάρβαροι κατέστρεψαν την βίλλα του, καθώς εσάρωναν με τις επιδρομές τους την νότιο Γαλλία. Επί δεκατρείς αιώνες, η νοοτροπία του Σιδωνίου και των ομοίων του έμελλε να εξαφανισθή από το ευρωπαϊκό προσκήνιο, για να επανεμφανισθή στην εποχή μας.

Οι Κικέρωνες του ΧΧ αιώνας υπήρξαν δυστυχώς ελάχιστοι και δεν απαιτείται ιδιαίτερη οξύνοια στην σύγκρισι της παρηκμασμένης δομής της Ρώμης και του δυτικού κόσμου. Οι «Σιδώνιοι» του δυτικού ευρωπαϊκού πολιτισμού, ήλθαν και παρήλθαν και παρά το γεγονός ότι οι βάρβαροι δεν ενεφανίσθησαν για να προσφέρουν στην Δύσι κάποια ανάλογη ληξιαρχική πράξι θανάτου με την αντίστοιχη της Ρώμης, δεν είναι απαραίτητο να εξακολουθούμε να περιμένουμε ένα συμβάν αυτού του τύπου για να αποφασίσουμε επιτέλους πώς σφειλούμε ιστορικούς να οντοποιήσουμε ένα νέο κύκλο ζωής.

Ίσως ή δημιουργία να φαντάζει αδύνατη και απρόσιτη μέσα στις δυσοίωνες συνθήκες της εποχής. Αλλά οι θεοί πάντα αγαπούν αυτούς πού απαιτούν τα αδύνατα...

Η.Γ.

Ερωτήσεις κι Αποκρίσεις για τους Εθνικοσοσιαλιστές

Το κείμενο που ακολουθεί, είναι απόσπασμα από μια μπροσούρα που είχε εκδώσει το 1931, ο Γκαουλάιτερ -τότε- του Βερολίνου, δρ Γκαίμπελς. Πρόκειται για ένα σύνολο ερωταποκρίσεων από τον ίδιο, απευθυνόμενο σε όσους γνώριζαν για μικρό διάστημα, ή επιφανειακά τους Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές.

Σε αυτό επεξηγούνται ορισμένες πολιτικές και ιδεολογικές θέσεις του NSDAP σε συνάρτηση με τα όσα συνέβαιναν στη Γερμανία της μεσοπολεμικής περιόδου. Ως εκ τούτου στόχος της μπροσούρας, δεν είναι μια σαφής ιδεολογική κατάρτιση αλλά πρωτίστως η κατανόηση της σημασίας των πολιτικών παρεμβάσεων των Εθνικοσοσιαλιστών. Και δευτερευόντως, η παροχή βοήθειας προς τα απλά μέλη και φίλους του NSDAP, οι οποίοι θα μπορούσαν να το χρησιμοποιήσουν ως βάση για την προώθηση των θέσεων αυτών στο κοινωνικό τους περιβάλλον, χωρίς να υποπέσουν σε προσωπικές αντιφάσεις ή να δείξουν άγνοια για πολλά θέματα που ταλάνιζαν τους συμπατριώτες τους.

Έτσι λοιπόν, καταπίνεται με διάφορες πτυχές του κοινωνικού βίου, της Γερμανικής πολιτικής κατάστασης και ιστορίας, είτε πρόκειται για το κοινωνικό ζήτημα, τη νεολαία και τις συγκρούσεις στο πεζοδρόμιο, τους εβραίους, τον μαρξισμό και τον σοσιαλισμό, τον συσχετισμό πολιτικής και οικονομίας, είτε διάφορα επιμέρους ερωτήματα όπως λχ τα χρώματα της Γερμανικής σημαίας.

Ο τίτλος υπό τον οποίο το μικρό αυτό «ιδεολογικο-πολιτικό εγχειρίδιο» διασώζεται, είναι "Der Nazi-Sozi: Fragen und Antworten fuer den Nationalsozialisten" δηλ «Nazi-Sozi: Ερωτήσεις κι Αποκρίσεις για τους Εθνικοσοσιαλιστές». Η προμετωπίδα του εξωφύλλου του, "Nazi-Sozi", θεωρείται χαλκευμένη. Είτε αυτό συνέβη από την εποχή που η μπροσούρα εκδόθηκε, είτε μεταπολεμικά, δεν φαίνεται να έχει μεγάλη σημασία. Γεγονός είναι πάντως, πως ο ίδιος ο Γκαίμπελς σε κανένα σημείο του κειμένου δεν χρησιμοποιεί κάποιον από τους δυο χαρακτηρισμούς: α) "Nazi" (ναζί) που απευθυνόταν στους Εθνικιστές (περιπαικτικό λογοπαίγνιο εξαιτίας της σύντηξης της αντίστοιχης Γερμανικής λέξεως Nationalist). Ο όρος αυτός, που είχε καθιερωθεί από τα πρώτα χρόνια του NSDAP και μεταπολεμικά θεωρείται «συνώνυμο» των Εθνικοσοσιαλιστών, δεν έγινε ποτέ αποδεκτός από τους ίδιους τους Γερμανούς, που χρησιμοποιούσαν πάντοτε για τον προσδιορισμό τους, το πλήρες εύρος της λέξης. β) "Sozi" που απευθύνεται στους σοσιαλιστές (σύντηξη

της αντίστοιχης Γερμανικής λέξεως Sozialist). Ακόμα και σήμερα, κατ' αυτόν τον τρόπο αποκαλούνται οι σοσιαλιστές στη Γερμανία. Εκείνη την εποχή προσφώνουσαν αναλόγως τα μέλη του SPD (σοσιαλδημοκρατικό κόμμα). Γι' αυτό τον λόγο και προτιμήθηκε η αλλαγή του.

Συνέντευξη με έναν Εθνικοσοσιαλιστή του δρος Paul Joseph Goebbels

Δέκα εντολές για τους Εθνικοσοσιαλιστές

1. Η Γερμανία είναι η Πατρίδα μας. Να την αγαπάτε πάνω από όλα, και περισσότερο με τις πράξεις σας, από ότι στα λόγια.
2. Οι εχθροί της Γερμανίας είναι και δικοί σας εχθροί. Να τους μισείτε με όλη σας την καρδιά.
3. Κάθε Εθνικός Συναγωνιστής, ακόμα και ο μικρότερος, είναι μέρος της Γερμανίας. Να τον αγαπάτε όμως τον εαυτό σας.
4. Να απαιτείς από τον εαυτό σου, μόνο καθήκοντα. Τότε η Γερμανία θα κερδίσει μαζί σου δικαιώματα και προνόμια.
5. Να είσαι υπερήφανος για την Γερμανία, έχεις το δικαίωμα να αισθάνεσαι υπερήφανος για μια Πατρίδα για την οποία έχουν δώσει την ζωή τους εκατομμύρια.
6. Εκείνος που καταχράται της Γερμανίας, καταχράται του εαυτού σου. Ανταπέδωσε με τις γροθιές σου!
7. Ξεπλήρωσε τον με όσο του αναλογεί κι ακόμα περισσότερο. Αν σου αρνηθούν τα νόμιμα δικαιώματά σου, θυμήσου: μπορείς να τα διασφαλίσεις και πάλι, μόνο μέσα από το ίδιο το πολιτικό Κίνημά σου.
8. Να μην είσαι ασυνείδητα ταραξίας αντισημίτης -αλλά μην λησμονείς την Berliner Tageblatt.
9. Ζήσε την ζωή σου κατά αυτό τον τρόπο, ώστε να μην χρειαστεί να καταιοχυνθείς ενώπιον της Νέας Γερμανίας.
10. Να έχεις πίστη στο μέλλον. Μόνο έτσι θα νικήσεις.

Πολιτική; -Όχι ευχαριστώ!

-«Όχι, όχι! Κρατήστε με μακριά από την πολιτική. Ούτως ή άλλως, δεν είναι τίποτα περισσότερο από δολιότητα κι εξαπάτηση. Μετά την Επανάσταση, ήταν ακόμα δυνατόν να παιδευτούν ανόητοι άνθρωποι με

αυτές τις κενές φράσεις, αλλά αυτοί οι καιροί τελείωσαν. Εγώ πλέον δεν πιστεύω σε τίποτε από όλα αυτά. Κάνω την δουλειά μου και δεν ασχολούμαι με την πολιτική πια. Κι αυτό είναι όλο!»

-«Συγχωρέστε τα λεγόμενά μου, αλλά τότε ο κοινός μας εχθρός –υπό οποιοδήποτε όνομα θέλετε να τον αποκαλείτε: ο καπιταλισμός, οι εβραίοι, το κοινοβούλιο, η δημοκρατία ή ο μαρξισμός- θα έχει πετύχει αυτό που ήθελε!».

-«Γιατί; Δεν το καταλαβαίνω».

-«Θα έχει διασφαλίσει ότι ο Γερμανικός Λαός, δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική. Θα μπορέσουν να σκλαβώσουν και να φθάσουν στο κόκαλο –και οι εβραίοι να κάνουν πολιτική για τον εαυτό τους.».

-«Είσαι σπύριγγος. Αλλά σε ρωτώ: ποιόν μπορεί να εμπιστευτώ σήμερα και σε αυτή την εποχή; Ονόμασε μόνο ένα κόμμα, της δεξιάς ή της αριστεράς, που δεν μας έχει γεμίσει με άδειες προτάσεις και υποσχέσεις από το 1918, και ονόμασε ένα που είχε ποτέ την αμυδρή πρόθεση να εκπληρώσουν ένα θραύσμα των υποσχέσεών τους αυτών.».

-«Έχεις δίκαιο. Όλα τα κόμματα ψεύδονται και κοροϊδεύουν τον κόσμο. Ούτε ένα ήταν ειλικρινές, ούτε και προσπάθησε να θέσει σε εφαρμογή ότι μας υπόσχονται στην θεωρία. Γνώριζαν τον κόσμο τους, μόνο κατά την διάρκεια των εκλογών. Αλλά πρέπει να θεωρούμε συνώνυμα με την απόγνωση για το μέλλον μας, τα κόμματα της Γερμανίας και την απογοήτευση για τις προδοσίες τους; Αν τα κόμματα δεν ωφελούν, τότε ας αφήσουμε τα κόμματα κι ας βαδίσουμε εναντίον τους!».

-«Ωχ όχι! Είναι πλέον πολύ αργά γι' αυτό. Δεν έχουμε πια το κουράγιο, την πίστη και την αποφασιστικότητα να κηρύξουμε μια νέα θέληση στη Γερμανία για να ζήσει –όχι κάτω από τις συνθήκες που αντιμετωπίζουμε σήμερα.».

-«Θα έκανες σωστά να πεις Εγώ κι όχι Εμείς. Εμείς έχουμε το θάρρος, την πίστη και την αποφασιστικότητα να το κάνουμε. Κι εσύ; Πως οραματίζεσαι Εσύ το μέλλον;».

Η Οικονομία και η Πολιτική

-«Υπάρχει ένας παράγοντας στον οποίο διακρίνω ακόμα μια σπίθα ελπίδας. Την οικονομία μας. Πιστεύω ότι η ακατανίκητη εργατική επιμέλεια του Γερμανικού Λαού θα θριαμβεύσει στο τέλος. Η εργασία και η οικονομία είναι αυτά που καθορίζουν την μοίρα μας. Πρέπει να εργαστούμε περισσότερο και να ομιλούμε λιγότερο.».

-«Πολύ καλά! Σας προτείνω να πάτε στα 3 εκατομμύρια των ανέργων μας και να τους κηρύξετε, σαν φωνή εν τη ερήμω: “Πρέπει να εργαζόμαστε περισσότερο και να ομιλούμε λιγότερο!” Ίσως τότε κάποιος να σας δείξει την βλακεία των τετριμμένων σας λίγο

καλύτερα από ότι μπορώ και θέλω αυτή την στιγμή.

“Η οικονομία αποφασίζει την μοίρα μας!” Ο Walter Rathenau είπε το ίδιο πράγμα όταν πραγματοποίησε την πρώτη μεγάλη κλίμακας προσπάθεια να προσαρμόσει την Γερμανική παραγωγική διαδικασία στα μέτρα των διεθνών καρτέλ του μεγάλου χρηματιστηριακού κεφαλαίου, αμερικανικού τύπου. Να πιστεύετε στην οικονομία. Αλλά τι είναι η οικονομία, αν όχι ένας παράγοντας του Εθνικού βίου σε άμεση αλληλεπίδραση με την πολιτική; Ονομάστε ένα Λαό στην Ιστορία, που εγκατέστησε ή και διατήρησε ακόμα, μια παραγωγική οικονομία χωρίς να έχει ένα υγιές, με μεγάλους σκοπούς, πολιτικό σύστημα! Και τανάπαλι, ονομάστε ένα μόνο Λαό, με ένα καθαρό σύστημα πολιτικής που να εμπνέει ενστικτωδώς την βεβαιότητα, το οποίο δεν βρήκε τρόπο, με την βοήθεια αυτής της πολιτικής, να εγκαθιδρύσει μια οικονομία που να εξασφαλίζει την συνέχεια του Λαού!

Η άποψή σας είναι απδιαστική, εκείνου του είδους που μόνο οι αχρείοι μισθοφόροι των εβραίων ή οι διαβότοι για την κακοβουλία τους Γερμανοί αστοί, θα μπορούσαν να προτείνουν. Όχι η οικονομία δεν είναι η μοίρα του Λαού –η πολιτική είναι! Μια υγιής πολιτική δημιουργεί την απαραίτητη οικονομία. Μια υγιής οικονομία χωρίς την πάγια σταθερότητα ενός ισχυρού πολιτικού συστήματος είναι απολύτως αδιανόητη.

Εντούτοις, σε αυτή την περίπτωση, η πολιτική είναι κάτι το εντελώς διαφορετικό από αυτό που ασκούν οι λεγόμενοι σημερινοί πολιτικοί στην Γερμανία.»

Η Φύσις της Πολιτικής

-«Ως πολιτική, μπορεί να οριστεί ως η υπεύθυνη δραστηριότητα στην υπηρεσία του Λαού, με στόχο να δημιουργηθούν γι' αυτό τον Λαό τέτοιες συνθήκες που να επιτρέπουν να συντηρείται και να υπερασπίζεται την ύπαρξή του στον σκληρό μας κόσμο, να πολλαπλασιαστεί και να εξασφαλίζει την πολιτική ελευθερία και διαβίωση των ιδίων και των απογόνων του.»

Η Νεολαία και η Πολιτική

-«Και αυτή είναι η πολιτική ιδέα που θέλετε να εφαρμόσετε με το Κίνημά σας; Με αμούστακα τα οποία έχουν μετά βίας ίχνη εμπειρίας από τη ζωή; Με ταραχές και εξεγέρσεις; Με καυγάδες στο δρόμο και εκφοβισμό οποιοδήποτε σκέπτεται διαφορετικά από εσάς; Με αυτή την αδίστακτη πάλη εναντίον του κράτους και των φυσικών θεμελίων του;».

-«Ναι πράγματι! Θέλουμε να ασκήσουμε αυτή την πολιτική επειδή κανείς άλλος δεν το κάνει. Ούτε οι έμπειροι, ώριμοι ηγέτες του Λαού, δεν μπορούν να διαμαρτυρηθούν αρκετά για εμάς τα αμούστακα σήμερα, ούτε και οι καλοθερμμένες αστικές δυνάμεις της εκπαίδευσης και της διανοήσεως, ούτε οι συνεσταλμένοι, ασθενικά χλωμοί νοικοκυραίοι επίδοχοι πολιτικοί!

Ούτε το “Κράτος” ούτε κι εκείνοι που διαμορφώνουν την “πολιτική” του Κράτους.

Αλλά ας μου επιτρέψετε κάποιες δευτερεύουσες διορθώσεις: Αν ασκούμε την πολιτική μας με τα αμούστακα –τη νεολαία, τη Γερμανική νεολαία όπως την αποκαλούμε μεταξύ μας– τότε το κάνουμε με την περηφάνια και την χαρωπή συνείδηση, πως η νεολαία της Γερμανίας βρήκε το μονοπάτι που οδηγεί έξω από το δηλητήριο των σύγχρονων καιρών, και προς μια νέα Γερμανία. Αν αυτή η νεολαία έχει ή όχι μικρή εμπειρία ζωής δεν μας αφορά. Βέβαια, έχετε δει πολλά από τη ζωή: αλλά δεν έχετε ιδέα από πολιτική.

Έχω γνωρίσει 18χρονα παλικάρια στα SA που σε κάθε τι θα μπορούσαν να σας κάνουν να ντραπέιτε. Η πολιτική μας δεν βασίζεται σε συγκρούσεις, αλλά όταν οι συγκρούσεις είναι απαραίτητες, δεν είμαστε τόσο δειλοί ώστε να τις αποφεύγουμε. Ο μέσος πολίτης ψέγει τις ταραχές μέχρι να βραχνιάσει, ίσως επειδή κανείς δεν κάνει τον κόπο να εξεγερθεί πλέον για το Έθνος του. Και προσφεύγουμε στον εκφοβισμό όποτε κι εμείς οι ίδιοι τον συναντούμε. Σε αυτή την περίπτωση δεν προστρέχουμε στην αστυνομία όπως οι όμιλοι βετεράνων και οι λέσχες κατόχων τυφεκίων, και δεν κρυβόμαστε στα παρασκήνια τρέμοντας από φόβο σαν δειλοί, περιμένοντας υπομονετικά για όποια μοίρα μας τύχει. Αντ’ αυτού, βγαίνουμε στους δρόμους και αντιμετωπίζουμε την απειλή κατά μέτωπον. Και τότε είναι που κάνουμε την θεωρητική αντίθεση στο μονοταξικό Κράτος της μεσαίας τάξης, πράξη!».

Ο Ταξικός Αγώνας

«Αυτό σημαίνει ότι έχετε γίνει ένα κόμμα που υποστηρίζει την ταξική πάλη! Αυτοαποκαλείστε Εργατικό Κόμμα! Αυτό ήταν το πρώτο βήμα. Αυτοαποκαλείστε Σοσιαλιστές. Αυτό είναι το δεύτερο. Τώρα μιλάτε για το μονοταξικό κράτος της μεσαίας τάξης. Αυτό είναι το τρίτο και τελευταίο βήμα. Υπάρχει τίποτα πλέον που να σας διαχωρίζει από τον Μαρξισμό;».

«Πράγματι, δεν υπάρχει τίποτα πιο υποκριτικό από έναν καλοζωισμένο πολίτη που διαμαρτύρεται εναντίον στην αντίληψη της εργατικής τάξης περί ταξικής πάλης.

Την βγάλατε τον χειμώνα ζεστά και άνετα. Ο ίδιος σας ο χαρακτήρας προκαλεί τον ταξικό αγώνα. Τι σας δίνει το δικαίωμα να ξεφυσάτε, σκασμένοι από περηφάνια και Εθνική ευθύνη, εναντίον του αγώνα της εργατικής τάξης; Για περίπου 60 χρόνια, το Κράτος της μεσαίας τάξης ήταν τίποτα άλλο από ένα οργανωμένο μονοταξικό Κράτος το οποίο, υποχρεωμένο από την ιστορική αναγκαιότητα, ανέδειξε το ίδιο την ιδέα της εργατικής τάξης περί ταξικής πάλης; Δεν πληρώσατε το τίμημα για αυτό το μονοταξικό Κράτος την 9η Νοεμβρίου του 1918(3); Και δεν είστε ακόμα κι αυτή

Αν ασκούμε την πολιτική μας με τα αμούστακα της Γερμανικής νεολαίας τότε το κάνουμε με την περηφάνια και την χαρωπή συνείδηση, πως η νεολαία της Γερμανίας βρήκε το μονοπάτι που οδηγεί έξω από το δηλητήριο των σύγχρονων καιρών, και προς μια νέα Γερμανία.

την στιγμή απασχολημένοι με το να εκμεταλλεύστε την απελπισία του Λαού για την μαρξιστική παράνοια ώστε να επανεγκαταστήσετε την ίδια παλιά, αντιδραστική μεσοαστική ανοησία όπως και πριν;

Δεν ντρέπεστε εσείς οι καλοζωισμένοι να μάχεστε εναντίον του ταξικού αγώνα της υποσιτισμένης, άνεργης, υπανάπτυκτης, με λιπόσαρκα μάγουλα εργατικής τάξης;

Ναι, αυτοαποκαλούμαστε Εργατικό Κόμμα! Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Το πρώτο βήμα μακριά από το μεσοαστικό Κράτος! Αυτοαποκαλούμαστε Εργατικό Κόμμα επειδή θέλουμε να εργαζόμαστε ελεύθερα, διότι για εμάς, η παραγωγική εργασία είναι η κινητήριος δύναμη της Ιστορίας, διότι εργασία σημαίνει για εμάς περισσότερα από τα υπάρχοντα, την εκπαίδευση, το επίπεδο και το περιβάλλον της μεσαίας τάξης!

Γι’ αυτό αποκαλούμαστε Εργατικό Κόμμα!».

Κοινωνικός και Σοσιαλιστής

«Ναι, αυτοαποκαλούμαστε Σοσιαλιστές. Αυτό είναι το δεύτερο βήμα. Το δεύτερο βήμα μακριά από το μεσοαστικό Κράτος. Αυτοαποκαλούμαστε Σοσιαλιστές διαμαρτυρόμενοι εναντίον του ψεύδους του μεσοαστικού κοινωνικού οίκτου. Δεν θέλουμε τον οίκτο σας, και δεν θέλουμε την κοινωνική μέριμνά σας. Δεν δίνουμε δεκάρα για αυτό που ονομάζετε “κοινωνική πρόνοια”. Αυτά φθάνουν μετά βίας για να κρατούν το σώμα και την ψυχή μαζί.

Θέλουμε τα δικαιώματα που η φύση και ο νόμος μας κληροδοτεί.

Θέλουμε το πλήρες μερίδιο που μας έδωσε ο Ουρανός, και επιστροφή όσων μας αναλογούν από την φυσική και διανοητική μας εργασία.

Και αυτό είναι ο Σοσιαλισμός!».

Το μονοταξικό Κράτος

«Και τώρα ας κάνουμε λόγο για το μονοταξικό μεσοαστικό Κράτος. Γιατί; Επειδή αυτό το μεσοαστικό Κράτος έχει μετατραπεί σε ένα ολοκληρωμένο μονοταξικό κράτος. Επειδή αυτό είναι το σύστημα υπό το οποίο η αξία δεν τοποθετείται πια επί του επιτεύγματος και της θέλησης, αλλά περισσότερο στην εκπαίδευση, τον πλούτο και την παράδοση. Κάνουμε λόγο για το μεσοαστικό Κράτος επειδή αυτό το Κράτος πήρε το μεγαλύτερο πλεονέκτημα αυτού του Έθνους – την αγάπη για το Έθνος και τον Λαό – και το διέστρεψε σε διεφθαρμένη αγάπη των υπαρχόντων, αποκλείοντας έκτοτε 17 εκατομμύρια ενσυνείδητους και σκεπτόμενους Γερμανούς. Αυτό που ήθελε η μεσαία τάξη είναι άνευ σημασίας. Αυτό που πέτυχε έχει. Αν ήθελε μια δυνατή Γερμανία, τι πέτυχε; Μια διεθνή αποικία σκλάβων, στην οποία τα χτυπήματα των ανταρτών οδήγησαν στο χείλος της καταστροφής την 9η Νοεμβρίου του 1918!

Και αυτή είναι η αλήθεια. Διαμαρτυρόμαστε εναντίον της έννοιας της ταξικής πάλης. Ολόκληρο το Κίνημά μας, είναι μια τεράστια διαμαρτυρία εναντίον της ταξικής πάλης που εξαφανίζει τον Λαό μας. Αλλά αντιμετωπίζουμε τα γεγονότα: αν 17 εκατομμύρια εργάτες στην Αριστερά, θεωρούν την ταξική πάλη σαν την τελευταία τους ελπίδα, είναι επειδή η Δεξιά τους το δίδαξε στην πράξη, για 60 ολόκληρα χρόνια. Και πως θα παίρναμε πθική ικανοποίηση για να προχωρήσουμε εναντίον της μεσοαστικής έννοιας της ταξικής πάλης, αν το μεσοαστικό Κράτος δεν καταστραφεί μέχρι τα θεμέλιά του και αντικατασταθεί από μια νέα, Σοσιαλιστική δομή της Γερμανικής κοινωνίας.»

Μυς και διάνοια

–«Και ποιος θα σας βοηθήσει να καταστρέψετε το παλιό σύστημα και να χτίσετε το νέο;»

–«Γ' αυτό στηριζόμαστε στα υγιή ένστικτα των Γερμανών εργατών. Θα έρθει η ημέρα όταν θα δει ακόμα και ο τελευταίος τους το φως. Κάποια ημέρα, ο μυς και η διάνοια θα ξεσηκωθούν μαζί σε διαμαρτυρία, και τότε θα είναι η σειρά μας να κατηγορήσουμε και να κρίνουμε. Θα κάνουμε το κατά δύναμιν ώστε αυτός ο καιρός να έρθει σύντομα.

Τότε οι εργαζόμενοι με τον μυ και με τη διάνοια, θα βρουν ο ένας τον άλλο. Τότε θα ξεκαθαρίσει ποιος πραγματικά αγαπά την χώρα του, πέραν από το κόμμα και την κοινωνική του τάξη. Και τότε, η εργαζόμενη νεολαία του μέλλοντος, θα χτίσει την Τρίτη Γερμανία.

Εκείνη η άπειρη νεολαία θα έχει τον λόγο. Και η φρόνηση και η εμπειρία θα πάρουν τον δρόμο του φύλλου στον άνεμο. Τότε θα πάρουμε την μοίρα της Γερμανίας στα χέρια μας. Θα λύσουμε το πρόβλημα του Σοσιαλισμού, ριζικά και μια για πάντα, απαλλαγμένοι από τις ανησυχίες για την παράδοση, την εκπαί-

δευση και τον πλούτο, το επίπεδο και την κοινωνική τάξη, και λαμβάνοντας υπόψη μόνο το μέλλον του εργαζόμενου Γερμανικού Λαού.»

Εθνικιστής και Σοσιαλιστής

«Τότε θα αποδείξουμε ότι ο Εθνικισμός είναι περισσότερο από μια βολεμένη πθική θεολογία του πλούτου της μεσαίας τάξης και του καπιταλιστικού κέρδους. Ο βόθρος της δωροδοκίας και της διαφθοράς θα υποκύψει τότε σε ένα νέο Εθνικισμό ως ριζοσπαστική μορφή αυτοάμυνας, και στο νέο Σοσιαλισμό ως την πιο συνειδητή δημιουργία των απαιτούμενων πρώιμων συνθηκών το».

Διαμαρτυρόμαστε εναντίον της έννοιας της ταξικής πάλης. Ολόκληρο το Κίνημά μας, είναι μια τεράστια διαμαρτυρία εναντίον της ταξικής πάλης που εξαφανίζει τον Λαό μας.

Η απελπισία του Μαρξισμού

–«Μιλάτε για τον Σοσιαλισμό! Αλλά κατόπιν ενός εξηκονταετούς αγώνα για τον Σοσιαλισμό που είχε σαν αποτέλεσμα την ολοκληρωτική ανατροπή του ιδανικού του Κράτους, δεν δικαιολογείται ο Γερμανός εργάτης να απελπιστεί από τον Σοσιαλισμό και το μέλλον της κοινωνικής του τάξης;»

–«Ποτέ! Αναλογιστείτε:

1. Δεν αγωνίστηκε 60 χρόνια για τον Σοσιαλισμό, αλλά για τον Μαρξισμό. Και ο Μαρξισμός, με τις καταστρεπτικές του θεωρίες περί των Λαών και των Φυλών, είναι ακριβώς το αντίθετο του Σοσιαλισμού.

2. Ο Μαρξισμός δεν ήταν ποτέ το ιδανικό του Γερμανού Εργάτη για το Κράτος. Αποδέχθηκε αυτό το συνονθύλευμα εβραϊκών ιδεών μοναχά επειδή δεν υπήρχαν άλλες επιλογές ανοικτές σε αυτόν κατά τον αγώνα του για την ελευθερία της τάξης του.

3. Ο Μαρξισμός είναι το νεκροταφείο όχι μόνο για τους Λαούς-Έθνη, αλλά και συγκεκριμένα για εκείνη τη μια τάξη που μάχεται ολόψυχα για την πραγμάτωσή του: την Εργατική τάξη.

Δεν είναι επομένως το δίκιο του Εργάτη που απορρίπτει τον Σοσιαλισμό, αλλά μάλλον το καθήκον του

να απορρίψει τον Μαρξισμό. Όσο πιο νωρίς το κάνει, τόσο καλύτερα για εκείνον».

Αντισημιτισμός

«Προκαλείτε μεγάλη αναστάτωση με την αντίθεσή σας στους εβραίους. Σήμερα, στον 20ο αιώνα, δεν είναι ο αντισημιτισμός ξεπερασμένος; Δεν είναι και οι εβραίοι ανθρώπινα όντα; Δεν υπάρχουν επίσης λευκοί εβραίοι; Δεν είναι κακό σημάδι για εμάς το ότι 60 εκατομμύρια Γερμανοί φοβούνται δυο εκατομμύρια εβραίους;»

«Προσοχή! Προσπαθήστε να σκεφτείτε λογικά:

1. Αν είμαστε μόνο αντισημίτες, τότε ναι, αυτό πράγματι θα ήταν ξεπερασμένο. Αλλά είμαστε επίσης Σοσιαλιστές. Δεν μπορούμε να έχουμε το ένα χωρίς το άλλο: ο Σοσιαλισμός, δηλαδή, η ελευθερία των Γερμανών Εργατών, κι ως εκ τούτου του Γερμανικού Έθνους, μπορεί μόνο να επιτευχθεί με την αντίθεση στους εβραίους, και επειδή θέλουμε την ελευθερία της Γερμανίας, και τον Σοσιαλισμό, είμαστε αντισημίτες.

2. Σίγουρα, οι εβραίοι είναι ανθρώπινα όντα επίσης. Κανείς από εμάς δεν το αμφισβήτησε ποτέ αυτό. Αλλά για τον ίδιο λόγο, και οι ψύλλοι είναι ζώα επίσης –μόνο που δεν είναι και τα πλέον ευχάριστα στην προτίμησή μας. Και εφόσον οι ψύλλοι δεν είναι ευχάριστα ζώα, δεν έχουμε καμιά ηθική υποχρέωση να τα προστατέψουμε και να τα αφήσουμε να ευημερήσουν ώστε να μας δαγκώσουν και να μας βασανίσουν, αλλά μάλλον πρέπει να τα θέσουμε σε περιορισμό.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους εβραίους.

3. Βεβαίως και υπάρχουν και λευκοί εβραίοι. Και κάθε ημέρα γίνονται όλο και περισσότεροι. Αλλά αυτό δεν είναι ένα ζήτημα που αποβαίνει σε χάρη τους, αλλά εναντίον τους. Το ίδιο το γεγονός ότι αποκαλούμε τους πιο αχρείους ανάμεσά μας λευκούς εβραίους είναι απόδειξη ότι το να είσαι εβραίος είναι κάτι το κατώτερο διαφορετικά κάποιος θα αποκαλούσε τους απατεώνες εβραίους κίτρινους χριστιανούς! Το ότι υπάρχουν τόσοι πολλοί λευκοί εβραίοι αποδεικνύει ότι το υπονομευτικό εβραϊκό πνεύμα έχει ήδη μολύ-

νει μεγάλους αριθμούς ανθρώπων μας. Αυτό είναι μια μόνο προειδοποίηση σε εμάς ώστε να αναλάβουμε τον αγώνα εναντίον αυτής της πανούκλας του εβραϊκού κόσμου με κάθε δυνατό τρόπο.

4. Δεν είναι κακό σημάδι για εμάς, αλλά μάλλον για εσάς, το ότι 60 εκατομμύρια Γερμανοί φοβούνται 2 εκατομμύρια εβραίους. Εμείς δεν φοβόμαστε αυτά τα 2 εκατομμύρια, μαχόμαστε εναντίον τους. Αλλά εσείς είστε πολύ δειλοί για αυτή την πάλη και αναφέρεστε σε αυτή χωρίς καμιά σαφήνεια.

Αν αυτά τα 60 εκατομμύρια καταπολεμήσουν τους εβραίους όπως και εμείς, δεν θα είναι αναγκασμένοι πια να τους φοβούνται `θα ήταν η σειρά των εβραίων να φοβηθούν.

Μοναρχία ή Δημοκρατία;

«Τώρα πρέπει να το ξεκαθαρίσετε. Είστε μοναρχικοί ή δημοκράτες;»

«Ούτε το ένα ούτε και το άλλο. Διότι:

1. Το ζήτημα της οργανωτικής δομής ενός Κράτους είναι επουσιώδες σήμερα. Ο Λαός που αναλύεται από τους όρους της Συνθήκης των Βερσαλλιών έχει άλλα πράγματα για να ανησυχήσει από το ζήτημα μοναρχία εναντίον δημοκρατίας.

2. Ο Λαός θα είναι σε θέση να ξεκαθαρίσει αυτό το ζήτημα μια και για πάντα μόνο όταν αποκτήσει την ελευθερία του.

Αλλά σε γενικές γραμμές, λέμε:

“Μια καλή δημοκρατία είναι καλύτερη από μια κακή μοναρχία, και μια καλή μοναρχία είναι καλύτερη από μια κακή δημοκρατία”. Και οι δυο μορφές διακυβέρνησης έχουν τις αρετές και τα μειονεκτήματά τους. Το να ζυγίζεται το ένα εναντίον του άλλου αφορά έναν λαό που αντικρίζει τον υπόλοιπο κόσμο σε καθεστώς ελευθερίας».

Μια Σημεία με Μαύρο, Άσπρο και Κόκκινο, ή Μαύρο, Κόκκινο και Χρυσό;

«Καμία από τις δυο. Διότι:

1. Δεν έχει καμιά διαφορά για εμάς, αν η μετάβαση στην δημοκρατία του Scheidemann και Stresmann έλθει κάτω από τα χρώματα μαύρο-άσπρο-κόκκινο ή μαύρο-κόκκινο-χρυσό. Ίσως με το μαύρο, κόκκινο και χρυσό να είναι καλύτερα, καθώς με αυτό τον τρόπο τουλάχιστον αυτή η δημοκρατία θα πεθάνει τυλιγμένη με τα δικά της χρώματα.

2. Το ζήτημα μιας ενιαίας σημαίας, μπορεί μόνο να τεθεί όταν ο Γερμανικός λαός ενωθεί κάτω από ένα κοινό ιδανικό και μια κοινή θέληση. Το Κίνημα που θα επιτύχει αυτή την Εθνική ενότητα θα δώσει και τα χρώματά του σε ολόκληρο τον λαό, ως σύμβολα ενότητας. Έχουμε την πεποίθηση πως εμείς θα είμαστε αυτό το Κίνημα».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Α. ΓΕΡΑΚΗΣ

Άνανδρη επίθεση εναντίον Εθνικιστών

Επίθεση δέχθηκε μια μικρή ομάδα των Ιταλών Εθνικιστών του Blocco Studentesco από ομάδα 100 ατόμων η οποία αποτελούνταν από μέλη διαφορετικών νεανικών οργανώσεων. Οι Συναγωνιστές μοίραζαν υλικό στο Πανεπιστήμιο της Ρώμης για τις προσεχές φοιτητικές εκλογές όταν μπροστά τους εμφανίσθηκαν άτομα με κράνη, λοστούς, αλυσίδες και πέτρες και άρχισαν να τους επιτίθενται.

Εννέα μέλη του Blocco Studentesco υπέστησαν σοβαρούς τραυματισμούς με αποτέλεσμα να χρειαστούν νοσοκομειακή περίθαλψη ενώ άλλοι έξι τραυματίστηκαν. Ανάμεσα τους και ο πρόεδρος του Blocco Studentesco, Francesco Polacchi, ο οποίος φέρει τραυματισμούς στο κεφάλι.

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στη φυλακή ιδιοκτήτης βιβλιοπωλείου

ΙΣΠΑΝΙΑ: Ένας ιδιοκτήτης βιβλιοπωλείων της Βαρκελώνης, ο Pedro Valera, καταδικάστηκε σε φυλάκιση για το «έγκλημα» να ...τιμήσει και να δικαιολογήσει της γενοκτονία. Ο Pedro Valera, ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου "Europa", καταδικάστηκε σε δύο έτη κι εννέα μήνες για «την κατ' εξακολούθηση πώληση και διάδοση βιβλίων που τιμούν και δικαιολογούν τη γενοκτονία που έκανε ο Χίτλερ στους εβραίους και άλλες μειονότητες». Στην ποινή του, συμπεριέλαβε το δικαστήριο της Βαρκελώνης, την κατηγορία για μάρκετινγκ «των βιβλίων που υποτιμούν άλλα φυλές ή έθνη, γυναίκες, ομοφυλόφιλους και άτομα με ειδικές ανάγκες», καθώς και οργανώνοντας «διασκέψεις για νεοναζισμό».

«Δεν λέω ότι δεν υπήρξε δίωξη των Εβραίων, αλλά μέχρι τώρα κανένας δεν έχει βρεί αυτά τα διαβόητα σαπούνια τα οποία υποτίθεται πως κατασκευάστηκαν από αυτούς», δήλωσε. «Και αμφιβάλλω ότι οι αριθμοί των νεκρών θα έφθαναν στα μυθικά 6 εκατομμύρια».

Συνελήφθη πράκτορας της Μοσσάντ

ΠΟΛΩΝΙΑ: Οι αρχές της Πολωνίας συνέλαβαν έναν Ισραηλινό, ύποπτο για τη δολοφονία του στελέχους της Χαμάς στο Ντουμπάι τον Ιανουάριο. Σύμφωνα με Γερμανούς εισαγγελείς, ο άνδρας συνελήφθη στις αρχές Ιουνίου, μετά από ένταλμα σύλληψης που είχε εκδώσει η Γερμανία.

Ο Μαχμούντ αλ Μαμπχούχ δολοφονήθηκε στο Ντουμπάι τον Ιανουάριο από πράκτορες της Μοσσάντ που διέθεταν διαβατήρια Ευρωπαϊκών κρατών. Ήταν ιστορικό στέλεχος της Χαμάς και ήταν ψηλά στη λίστα καταζητούμενων από το Ισραήλ, για την οργάνωση επιθέσεων κατά τη διάρκεια της πρώτης Ιντιφάντα και ως ιθύνων του δικτύου στοών που τροφοδοτεί τη λωρίδα της Γάζας με παράνομους τρόπους.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΓΙΑ ΟΗΕ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΗ ΓΑΖΑ

Ο Αχμαντινετζάντ επιτέθηκε εκ νέου κατά του ΟΗΕ και τον κατηγορήσε ότι "είναι ένα εργαλείο καταπίεσης στα χέρια των μεγάλων δυνάμεων", επειδή ξαναψήφισε επιπλέον κυρώσεις κατά του Ιράν λόγω του πυρηνικού του προγράμματος.

"Το Συμβούλιο Ασφαλείας είναι ένα όργανο στα χέρια των μεγάλων δυνάμεων που το χρησιμοποιούν ως εργαλείο καταπίεσης", δήλωσε ο κ. Αχμαντινετζάντ σε συνέντευξή του στην κρατική τηλεόραση.

"Όταν ένας στολίσκος ανθρωπιστικής βοήθειας δέχεται αιματηρή επίθεση σε διεθνή ύδατα, το Συμβούλιο Ασφαλείας δεν αντιδρά, αλλά την ίδια στιγμή ψηφίζει απόφαση εναντίον μας", τόνισε κάνοντας αναφορά στην ισραηλινή επιδρομή κατά των ακτιβιστών που μετέφεραν βοήθεια στη αποκλεισμένη από το Ισραήλ λωρίδα της Γάζας. "Αυτό είναι και το τέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας, έχασε κάθε αξιοπιστία".

Συγκέντρωση εναντίον των τοκογλύφων Ο Γ.Γ. ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Συγκέντρωση εναντίον των τραπεζιτών και των διεθνών τοκογλύφων οργάνωσε στο Μιλάνο η Forza Nuova. Ένα μήνα πριν την πραγματοποίησή της, οι Ιταλοί Συναγωνιστές απέστειλαν προσκλήσεις προς τα Ευρωπαϊκά Εθνικιστικά Κινήματα μεταξύ των οποίων και στη Χρυσή Αυγή.

Από την ομιλία του Συναγωνιστή ΓΓ της Χρυσής Αυγής, Ν.Γ.Μιχαηλοπούλου:

«Συναγωνιστή Φιόρε, Ιταλοί Συναγωνιστές, Συναγωνιστές από όλη την Ευρώπη σας απευθύνω θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό από την Ελλάδα που δίνει την μάχη της ενάντια στους παγκόσμιους τοκογλύφους, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση που θέλει να καταστρέψει τα Έθνη. Επιθυμώ να δηλώσω με όλη την δύναμη της ψυχής μου ότι θα αγωνιστούμε να μη περάσουν τα σχέδιά τους! Non passeranno!

Συναγωνιστές, από τα αρχαία ακόμη χρόνια υπήρχε ένα ρητό που έλεγε: "Ουδέν κακό αμιγές καλού". Έτσι, λοιπόν και τώρα με την πίεση που δέχονται οι λαοί της Ευρώπης, τους οδηγούν στην εξέγερση. Θα πρέπει να αγωνιστούμε να είμαστε εμείς οι Εθνικιστές, αυτοί που θα οδηγήσουμε την αντίσταση των λαών. Πριν από πολλά χρόνια κάποιος είχε πει: "ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΜΕ ΚΑΙ Η ΓΗ ΘΑ ΤΡΕΜΕΙ!". Αυτή η ώρα Συναγωνιστές ΕΡΧΕΤΑΙ!

Συναγωνιστές, η Ευρώπη δεν ανήκει ούτε στους καπιταλιστές, ούτε στους φιλελεύθερους, ούτε στους κομμουνιστές, η Ευρώπη ανήκει σε μας! ΖΗΤΩ Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ!»

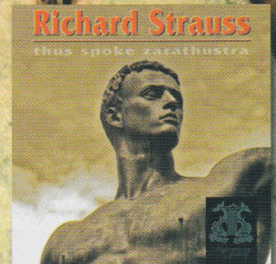
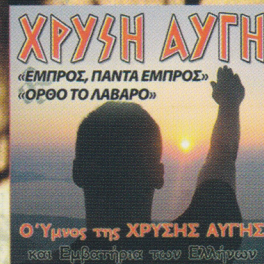
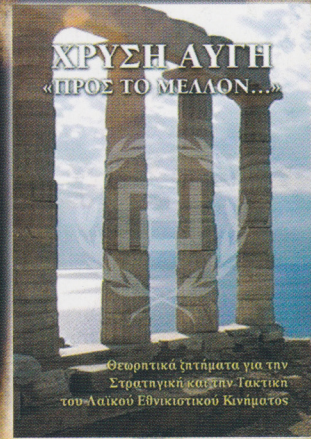
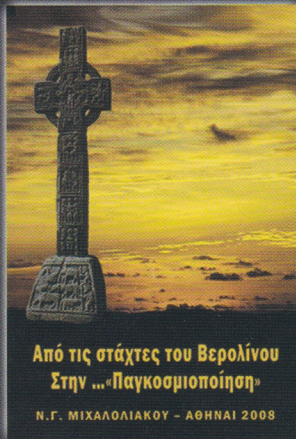
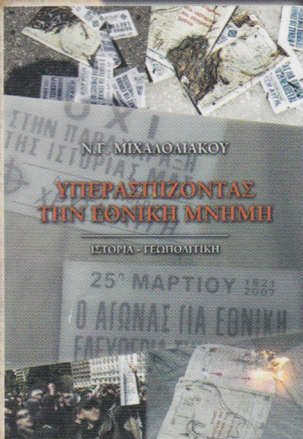
Την εκδήλωση προσπάθησε να ακυρώσει ο γνωστός αντιφασιστικός έσμος που δραστηριοποιείται σχεδόν σε όλη την Ευρώπη. Οι κύκλοι αυτοί, φρόντισαν από νωρίς να διαδώσουν τη φήμη πως θα επιχειρήσουν να επιτεθούν και να καταλάβουν την Piazza Aspromonte την οποία είχαν αναγγείλει ως χώρο της συγκέντρωσής τους οι Εθνικιστές. Ως εκ τούτου, η αστυνομία είχε έντονη παρουσία στην περιοχή και εν τέλει ζήτησε να αποχωρήσουν οι διοργανωτές από την συγκέντρωση... «υπό τον φόβο επεισοδίων». Φυσικά οι Ιταλοί Εθνικιστές αρνήθηκαν και η συγκέντρωση ξεκίνησε κανονικά με προσκεκλημένους τον ευρωβουλευτή του Ουγγρικού κινήματος Jobbik, τον εκπρόσωπο του Ισπανικού Repubblica Nacional e του Γ.Γ. της Χρυσής Αυγής Νικόλαου Μιχαηλοπούλου. Ανάμεσα στους ομιλητές, ήταν φυσικά και ο πρόεδρος της F.N., Roberto Fiore.

ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ

το εθνικιστικό
βιβλιοπωλείο
της πόλης

Σωκράτους 48, Ομόνοια - Αθήνα Τηλ. 210 52 42 876

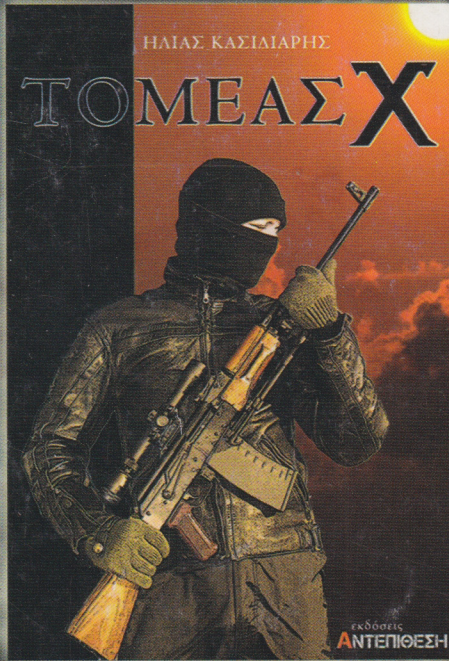

ΓΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΜΕΣΩ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ ΚΑΛΕΣΤΕ ΣΤΟ 210.5242876

www.nsparta.wordpress.com

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

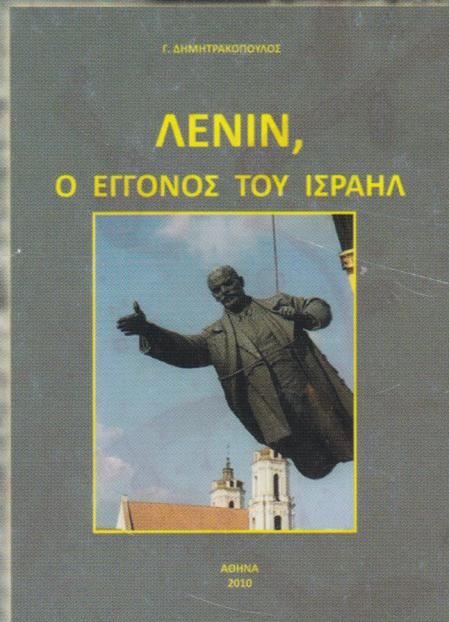
που δεν πρέπει να λείπουν από την Βιβλιοθήκη σας

ΤΟΜΕΑΣ Χ του Ηλία Κασιδιάρη

Οκτώ πολεμικά διηγήματα, οκτώ πραγματικές μάχες της Ιστορίας, όπου το πνεύμα του πολεμιστή και οι αρετές του πολέμου σκιαγραφούνται στην πραγματική τους διάσταση, τόσο σε φυσικό όσο και σε μεταφυσικό επίπεδο. Ένα επικό και ηυρικό ταυτόχρονα έργο, που θα διαβαστεί με κομμένη την ανάσα.

**ΘΑ ΤΑ ΒΡΕΙΤΕ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ (ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48)
ΓΙΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΕΣ ΚΑΛΕΣΤΕ
ΣΤΟ 210.5242876**

**LENIN, Ο ΕΓΓΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ**
του Γ. Δημητρακόπουλου

JULIUS EVOLA ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ

Η Προέλευση.
Η Βασιλεία.
Πολίτες Συμβολισμός.
Ο Νόμος, η Πολιτεία, η Αυτοκρατορία.
Το Μυστήριο της Ιεροτελεστίας.
Για την προταρχική φύση της Αριστοκρατίας.
Πνευματική ρεζιμή.
Οι δύο δρόμοι της μεταβιταντικής διατήρησης.
Ζωή και Θάνατος των Ηελητισμών.
Μύηση και Χεραιονία.
Λυερική.
Η διαμονική φύση της Οικονομίας.
Η σχέση μεταξύ Ιουδαϊσμού και Μισσόνιας.

**ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ**
του Ιουλίου Έβουλα